

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

felsefi öyküler

FELSEFİ ÖYKÜLER

FELSEFİ ÖYKÜLER
Halil Cibran
 y  /Edebiyat/Felsefe
190 sayfa

Derleyen: Candan Selman

KAFEK LT R Yayın lık   2017
www.kafekultur.com
iletisim@kafekultur.com

1. Baskı Ekim 2017

KAFEK LT R Yayın lık
 slambey Cd. 44/13 34050 Eyüp  stanbul
0212 615 22 99
S. N. 25603

ISBN 978-605-143-093-5

Baskı: Ceylan Matbaa Ahmet Uçar
Maltepe Mah D. Pa a Cd.
Güven    Merkezi No: 83 317-318-319
Zeytinburnu  STANBUL Tel: 0212 613 10 79
S. N. 23352

FELSEFİ ÖYKÜLER

Halil Cibran

öyküler

Halil Cibran 1883 yılında Lübnan'da doğdu. Eserleri ve düşünceleri dünya üzerinde geniş yankı uyandırdı. Şiirleri yirmiden fazla dile çevrilmiş olan Cibran aynı zamanda başarılı bir ressamdı. Yaşamının yaklaşık son yirmi yılını ABD'de geçiren yazar, ölümüne kadar kaldığı bu ülkede eserlerini İngilizce yazmıştır. 1960 ve 70'li yıllarda Batı Avrupa ve ABD de gençlik arasında en çok okunan ve tartışılan yazarlardan biridir Halil Cibran. Gençliği zehirleyici görülerek Beyrut'ta Pazar yerinde yakılan ilk kitabı, Paris'te iken yazdığı "Asi Ruhlar"dır. Kitapları Nazi Almanyası'nda da yakılmıştır. Aile kökünün nereden geldiği tam olarak bilinmemektedir. Kendi araştırmaları, kökeninin Arap matematikçi El Harezmi'ye dayandığını belirtir. Cibran on iki yaşındayken ailesi Amerika'ya göç etti. İlk, orta ve liseyi Boston'da tamamladı. Daha sonra isteği üzerine Beyrut El Hikmet Medresesi'ne okumak üzere geldi. Burada tıp, uluslararası hukuk, dinler tarihi ve müzik eğitimi aldı. 1901 yılında çok iyi dereceyle medreseyi bitirdi. 1902-1908 yıllarında resim yaparak geçimini sağladı. 1908'de Paris'e giderek Güzel Sanatlar Akademisi'ne yazıldı. Üç yıl süre ile Auguste Rodin'den ders aldı. 1918'de ilk kitabı "Deli" yayınlandı. 1923 te de "Ermiş " bunu izledi. Bu kitabı, adını dünyaca tanınmasını sağladı. Bunları, "İnsanoğlu İsa" ve "Yeryüzü Tanrıları" izleyerek ününü perçinledi. Cibran 1910'da Boston'a döndü. Kısa bir zaman sonra New York'a yerleşti ve ölümüne kadar orada yaşadı. Paris'teyken ünlü Rodin, Debussy ve Edmond Rostand'ın portrelerini yaptı. Çok istemesine rağmen parasızlık nedeniyle Beyrut'a dönemedi. 1931 yılında 48 yaşında yalnız ve yoksulluk içinde öldü. Vasiyeti üzerine doğduğu yer olan Beyrut'un Beşeri köyüne gömüldü. Çektiği acılar ve yoksulluk Cibran'ı içinden çıkılmaz bataklıklara sürüklememiştir. Sevgiyi tüm insanları ve doğayı sevme olarak ele almış, bireysel acı ve kederlerin toplumsal nitelikte olduğunu göstermiştir.

BİR DAMLA YAŞ VE BİR GÜLÜMSEYİŞ

YARADILIŞ

Tanrı kendi özünden bir ruh ayırdı ve onu güzelliğe çevirdi. Üzerine yağdırdığı tüm zarafet ve iyiliğin nimetleriyle yıkadı, ona bir mutluluk fincanı vererek şöyle dedi: “Geçmiş ve geleceği, unutmak istemediğin sürece bundan içme, çünkü AN olmayınca mutluluk boştur”, ardından bir de üzüntü fincanı vererek ekledi: “Bu fincandan iç ve yaşamın kısacık sevinç anları olduğunu anlayacaksın, çünkü hüznün hiçle doludur.” Tanrı dünyevi hazın onu ilk nefeste terk edeceği bir aşk bahşetti ve ilk dalkavukluk bilincini yok edecek bir şirinlikle onu ihsan eyledi. Ona doğru yolu göstermek için kalbinin derinliklerine gökten bilgelik yerleştirerek, görünmeyeni gören gözle her şeyi sevgi ve iyilikle yarattı. Gökkuşağının kanatları altındaki cennet meleklerinin dokuduğu giysilerle onu giydirdi. Hayat ve ışık şafağı olan karmaşanın gölgesinde onu gizledi, ardından pişmanlık fırınındaki ateşle tutuşturarak cehalet çölündeki yakıcı rüzgârla bencilliğin kıyısındaki keskin kum ve ömrün ayakları altındaki ham toprakla birleştirerek insanoğlunu yarattı. Ona kör bir güç verdi, öfkeyle onu çılgınlığa sürükleyen ve ancak arzu ve hazla sönecek ölümün gölgesi olan hayatı verdi. Ve Tanrı hem güldü hem de ağladı. Yarattığı insana karşı sevgi ve acıma hissederek, onu kendi rehberliğinde koruması altına aldı.

İKİ KÖRPE BEBEK

Bir prens halkı haberdar etmek için çevresine topladığı büyük kalabalığa sarayının balkonunda durarak şöyle seslendi: “Benim soylu ailemin adını taşı-

yacak ve sizin de onunla iftihar edeceğiniz yeni bir prensin doğumu üzerine size ve bu şanlı ülkenin tümüne tebriklerimi sunmak istiyorum. O büyük ve asil ata soyunun yeni taşıyıcısıdır ve bu âlemin parlak geleceği ona bağlıdır. Sevinin, şarkı söyleyin!”

Kalabalığın sevinç ve şükran dolu sesleri, heyecanlı şarkılarıyla gökyüzüne yayılarak, vücutlarını istismar ve ruhlarını öldürerek boyunlarına baskı boyunduruğunu takacak, güçsüzlere acımasızca hükmedecek yeni zalimi kutladılar.

Bu kader için, yeni Emir’in şerefine insanlar şarkı söyledi ve kendilerinden geçene kadar içerek kutladılar. Bununla eş zamanlı olarak hayata ve krallık ülkesinde başka bir çocuk daha dünyaya geldi. Kalabalık gür sesle, potansiyel bir despotu övgü şarkılarıyla yüceltirken, melekler insanın hataların telafi etmek için onlara hizmet ettiği bir anda, hasta yatağında bir kadın düşünmeye çalışıyor. O terkedilmiş eski bir kulübede, dağınık kundağa sarılmış bebeğiyle sert yatağında yatarken açlıktan ölmek üzeredir. Kadın insanlık tarafından ihmal edilmiş, yoksul ve sefil genç bir kadın; kocası Prens’in güçleri tarafından kurulan ölüm tuzağına düşmüş, Tanrı o gece ona çalışıp hayatta kalmasını engelleyen küçük bir yoldaş gönderdiği yalnız bir kadın o.

Kalabalık dağılıp, etrafa sessizlik hâkim olunca, sefil kadın bebeğini kucağına aldı, yüzüne bakarken göz yaşlarıyla onu vaftiz edecekmiş gibi ağlıyordu. Açlıktan güçsüz düşmüş sesiyle çocuğa sordu: “Neden ruhlar âlemini bırakıp benimle dünyevi hayatın acılarını paylaşmak için geldin? Neden melekleri, geniş semaları terk edip acı, zulüm ve merhametsizlik dolu bu sefil insan âlemine geldin?”

Gözyaşlarımın haricinde sana verecek bir şeyim yok; süt yerine gözyaşıyla mı beslenmek istedin? Sana giydirecek ipek giysilerim yok. Titreyen çıplak kollarım seni sıcak tutabilir mi? Merada otlayan küçük hayvanlar güvenle döndüler kulübelerine; arpa taneleri toplayan küçük kuşlar bile ağaç dallarının arasında sakın uyuyabilecek yeri varken, ya senin yavrum, sevgi dolu ama yoksul annenden başka bir şeyin var mı?

Ardından kadın, solmuş göğsüne bebeği aldı ve eskisi gibi iki bedeni tek bedene sığdırmak istercesine onu kollarının arasına alıp sıktı. Acıyan gözlerini yavaş yavaş gökyüzüne çevirerek bağırdı: Tanrım benim talihsiz yoldaşıma merhamet eyle!

O an gökyüzünde suratında bulutlar süzülen ay yoksul eve nüfuz eden ışınlarıyla iki cesedin üstünü aydınlattı.

SERVET EVİ

Bunalan kalbim uğurlamayla yıkadı ve beni terk edip servet evine göçtü. Ruhun kutsadığı mübarek şehre ulaştığında, şaşırdı, çünkü her zaman orada olduğunu sandığı şeyi bulamadı. Şehir güç, para ve otoriteden yoksun kalmıştı. Ve kalbim konuşarak Aşk'ın kızına sordu: “Ey Aşk, Memnuniyet'i nerede bulabilirim? Onun sana katılmak için buraya geldiğini duydum.”

Aşkın kızı yanıt verdi: “O çoktan açgözlülük ve yolsuzluğun baştacısı olduğu yere, şehre gitti, bırak gitsin, ona ihtiyacımız yok.”

Servet Memnuniyet'i arzulamaz, çünkü o dünyevi bir umut, nesnelerin bağrında birleşen istek iken, gerçek Memnuniyet ise yürekte hissedilendir.

Ebedi ruh asla Memnuniyet değildir, bu yüzden her zaman yüceltilmek istiyor. Kalbim Zarafet'in yaşamına baktı ve şöyle konuştu: Ey Bilge: Kadınlık gizemini aydınlattığın gibi beni de aydınlat.

Bilge yanıt verdi: Ey insan kalbi, kadınlık özün yansımasıdır ve sen neysen o da aynısıdır. Yaşadığın her yerde o da yaşamaktadır. Cahiller tarafından yorumlanmamışsa din gibidir, bulutlarla örtülü olmazsa, bir ay gibi, zehirli maddelerle kirletilmemişse bir esinti gibidir. Ve kalbim Bilge'ye, Aşk ve Zarafet'in kızına yaklaşıp şöyle dedi: İnsanlarla paylaşabilmem için beni bilgelikle ihsan eyle.

Kız cevap verdi: Bilgeliğin yerine servet dile, çünkü servet dışarıdan değil, kutsallar kutsalı hayatın özünden ibaret. Kendini insanlarla paylaş.

BİR ŞAİRİN ÖLÜMÜ HAYATIDIR

Gecenin karanlık kanatları saf beyaz karla doğanın üzerini kapladığı şehri sarmışken, bahçeleri soldurmaya niyetlenmişken kuzey rüzgârı, insanlar sıcak yuva uğruna sokakları terk etti.

Banliyösünde üzeri kar yüklü eski bir kulübe düşme eşiğinde. Bu kulübenin karanlık girintisinde kötü bir yatakta ölen bir gençlik yataarken, rüzgârda alevi titreyen gaz lambasının loş ışığına bakıyor. O hayatının baharında olan bir adam, kendini hayatın pençesinden kurtaracak huzurlu saatlerin yolunun hızlı yaklaşmaktan geçtiğini öngördü. Minnettarlık içinde ölümün ziyaretini beklerken, solgun yüzünde umut ışığı belirmiş, dudaklarında hüznü bir gülümseme ve gözleri bağışlama içinde bakıyor. O yaşayan zenginliğin kentinde açlıktan ölmekte olan şair. O güzel ve anlamlı

sözleriyle insanların kalbini canlandırmak için dünyevi hayata yerleştirildi. Asil bir ruh olarak Manâ Tanrıçası tarafından insan ruhunu yumuşatmak ve yatıştırmak için gönderildi. Ama nafi! Garip işgalcilerinden bir gülümseme bile alamadan memnuniyetle soğuk top-rağa uğurlandı.

Son nefesini verirken kalbi duygularını üzerine yazdığı tek arkadaşı parşömenler dışında kandilin alevini korumak için yatağının başucunda hiç kimse yoktu. Solan gücünün son kalıntılarını kurtarmak için ellerini göğse kaldırdı; tavanı delip bulut perdelerinin arkasında gizlenmiş yıldızları görmek istercesine umutsuzca gözlerini çevirdi ve şöyle dedi: “Gel ey güzel Ölüm, ruhum senin özleminde. Yanıma yaklaş ve hayatın demirlerinden kurtar, çünkü sürüklemekten yoruldum. Ey tatlı ölüm gel ve onlara meleklerin dilini yorumladığım için bana bir yabancı gibi davranan komşularımdan beni teslim al. Ey huzur veren Ölüm, acele et, onlar gibi zayıflık kanamadığım için afın karanlık köşesine beni terk eden kalabalıktan beni al götür. Ey nazik Ölüm, Gel ve beni beyaz kanatlarının altında kucakla, çünkü arkadaşlarım beni istemiyor artık. Kabul et beni ey sevgi ve merhamet dolu Ölüm; anne öpücüğü tatmayan, kardeş yanağı dokunmayan, bir annenin öpücüğünü tatmayan dudaklarıma dudaklarıyla dokun. Gel ey sevgili Ölüm, gel ve al beni.”

Bu isteğin ardından ölen şairin yatağı başında elinde bir zambak çelengi tutan doğaüstü ve ilahi güzelliğe sahip bir melek belirdi. Melek onu kucaklayarak sadece ruhun gözüyle gördüğünden hariç başka bir şey görmemesi için onun gözlerini kapadı. Dudaklarına sonsuz gülümseme getiren derin, uzun ve şefkat dolu bir öpücük kondurdu. Bunun ardından şairin acıyla

kazıldığı parşömen ve kâğıtların dışında geriye bir şey kalmadan kulübe boşaldı.

Yüzlerce yıl sonra şehir halkı cehalet hastalıklarından uyanıp bilgi şafağını görünce şehrin en güzel bahçesinde bir anıt inşa ederek, onları yazılarıyla özgürleştiren şairin onuruna her yıl bayram kutlamaya başladılar.

Ah, insan cehaleti ne acımasız!

SUÇLU

Açlıktan zayıf düşmüş bedeni güçlü genç bir adam, caddenin kaldırımında oturmuş, açlık ve açığılanmaktan mustarip gelen gidene ellerini açmış yalvarırken, hayatın yenilgisinin üzücü şarkısını tekrarlıyor sefalet içinde. Gece geldiğinde dili ve dudakları kavrulmuşken hâlâ elleri de midesi gibi bomboştu.

Kendini toparladığında şehir dışına çıkıp bir ağacın altına oturdu ve acı acı ağlamaya başladı. Açlık onu içten içe yiyip bitirirken şaşkın gözlerini gökyüzüne kaldırarak şöyle söyledi: “Ey Tanrım, zengin adamdan iş istedim, fakir görüldüğüm için beni geri çevirdi; okulun kapısını çaldım, ama bu yasak bir teselliydi, çünkü ellerim boştu; bana ekmek verecek herhangi bir iş aradım, ama nafiye. Çaresizlik içinde sadaka istedim, müminler beni görüp ‘O güçlü ve tembel biri dilenmemesi gerekir,’ dediler. Ya Rab, senin iradenle anem beni doğurdu ve şimdi toprak Bitiş'ten önce beni sana geri sunuyor.”

Bunun ardından ifadesi değişti. Adam doğruldu; artık gözleri kararlılık içinde parlıyordu. Ağacın dalından kalın ve ağır bir sopa yaparak, sopayı şehre doğru doğrultup bağırdı: Sesimin tüm gücüyle ekmek istedim,

ama reddedildim. Bunu kaslarımın gücüyle elde etmeyeceğim! Merhamet ve sevgi adına ekmek istedim, ama insanlık buna kulak vermedi. Şimdi kötülük namına alacağım!

Geçen yıllar gençliği soyguncu, katil ve ruhu yok etti; ona karşı çıkan tüm umutları yıktı; topladığı muhteşem servetle kendini güç sahibi olanların arasına kattı. Arkadaşları tarafından takdir edildi, hırsızlar tarafından imrenildi, toplum tarafından korkuldu. Zenginliği ve sahte konumu Emir'in onu üzücü süreci akılsız valiler tarafından takipte olan şehre vekil olarak atanmasına yaradı. Hırsızlık bundan böyle yasal hale geldi; baskı otorite tarafından desteklendi; güçsüz insanları ezmek olağan oldu; kalabalıklar övgüyle karşıladı. Böylece insanlık bencilliği ilk dokunuşuyla mütevazı birini suçluya ve barış oğullarından katiller yarattı; böylece insanlığın erken bencilliği büyümeye ve insanlığı bin kat daha fazla vurmaya başladı.!

SERVET ŞARKISI

Âdemoğluyla ikimiz sevgiliyiz
O beni özler ben de onu arzularım.
Ama ne yazık ki!
Aramızda sefalet çağıran bir rakip var
O zalim ve zahmetli biri
Boş yem sahibi
Onun adı Madde
Gittiğimiz her yere o da geliyor
Bir nöbetçi gibi izleyerek
Sevgilime huzursuzluk veriyor
Ormanda sevgilimi istedim
Ağaçların altında, göllerin kenarında

Onu bulamıyorum
Çünkü Madde onu gürültülü şehirde ruhlandırdı
Ve metal zenginliğin sarsılan tahtına yerleştirdi.
Bilgi sesi ve Bilgelik şarkısıyla onu çağırdım
Duymuyor, çünkü Madde onu hırsın yaşandığı
Bencillik zindanı için ikna etti.
Memnuniyet meydanında onu aradım
Ancak yalnız kaldım
Rakibim onu obur ve bencillik mağarasında tutsak
ederek,
Acı veren altın zincirlerle kilitledi.
Şafak vakti, doğanın gülümsediği zaman
Onu çağırdım, ama duymuyor beni
Çünkü uyuşturulmuş gözleri derin uykuda
Akşam üstü, sessizlik hâkimken
Ve takip edenler uyurken aklını çelmeye çalıştım
Ama o yanıt vermiyor
Çünkü yarının ne getireceği kokusu düşüncelerini
gölgelemiş.
Beni sevmek için can atıyor;
Kendi eylemlerinde beni arıyor
Ama Tanrı'nın eyleminin dışında beni bulamayacak.
Başkalarının kemikleri üzerine inşa ettiği zaferinde
beni arıyor;
Altın ve gümüş yığınlarının arasında bana fısıldıyor;
Tanrı'nın sevgi seli eşliğinde inşa ettiği sadelik evinde
ancak beni bulabilir.
Kasasından önce beni öpmek istiyor, fakat saf esinti
hazinesi dışında bana dokunamaz asla.
Kendisiyle müthiş zenginliğini paylaşmamı istiyor,
ama
Tanrı'nın servetini yüzüstü bırakıp, güzellik pelerini
üstümden atamam.

O hilebazlık elçisini, bense kalbinin elçisini arıyorum.
Kalbini kendi dar hücrelerinde çürütüyor; bense onun kalbini bütün sevgimle zenginleştirmek istiyorum.
Sevgilim, düşmanım olan Madde için feryat edip ağlamayı öğrenmiş. Ona ruhunun gözlerinden sevgi ve merhamet gözyaşları nasıl dökülür öğretmek isterdim.
Her şey, memnuniyet bu gözyaşlarıyla mutlak iç geçirir.
Âdemoğlu benim sevgilim: Ona ait olmaktır arzum.

YAĞMUR ŞARKISI

Tanrıların cennetten gönderdiği noktalı gümüş ipliğim ben.
Sonra doğa alıp toprak ve vadilerini benimle süslüyor.
Ben bahçelerini süslemek için Şafağın kızı tarafından İhtar'ın tacından koparılan güzel inciğim.
Ağladığım zaman tepeler gülümsüyor;
Tevazuyla davrandığım zaman çiçekler seviniyor;
eğildiğim zaman her şey mutlu oluyor.
Toprakla bulut sevgilidir, ben ise aralarında merhamet elçisiyim.
Birinin susuzluğunu giderirken, diğerinin hastalığını tedavi ediyorum.
Yıldırımın sesi gelişimi müjdelere
Gökkuşağı gidişimin habercisi
Dünyevi hayat gibiyim
Hani deli elementlerin ayakucunda başlayan
Ve ölümün açık kanatları altında son bulan.
Duyulan denizden var oluyor ve rüzgârla uçuyorum.
Bana muhtaç bir alan gördüğümde alçalıyor
Ve milyonlarca farklı küçük şekillerle çiçek ve ağaçları kucaklıyorum.

Yumuşak parmaklarımla camlara dokunuyor ve duyurum

Hoş geldin şarkısı. Herkes duyabilir, ama hassas olan anlayabilir ancak.

Havanın sıcaklığı beni doğurur, ama ben de onu öldürmekle karşılık veriyorum.

Tıpkı kadının erkeğin üstesinden gelmek için, elinden gücünü aldığı gibi.

Ben denizin nefesi, toprağın kahkahası, cennetin gözyaşlarıyım.

Bu yüzden sevgiyle selamlıyorum her şeyi.

Sevgi nefesinin derin denizine, ruhun kahkaha dolu renkli âlemine, anıların sonsuz cennetindeki gözyaşlarına.

ŞAİR

O, Tanrıçalar tarafından Tanrı vahyini müjdemek için gönderilmiş bir melektir.

Karanlığın fethedemediği, rüzgârın bastıramadığı parlak bir lambadır.

Aşk Tanrısı İştâr'ın petrolüyle dolu, müzik tanrısı Apollon'la yanar.

Sadelik ve iyilik cübbesi giydirilmiş yalnız bir karakterdir.

İlhamlarını çizmek için doğanın kucağına oturur ve gecenin sessizliğinde yükselen ruhları bekler.

O, sevgi çayırılığına kalbi tohumlarını eken bir çiftçi, insanlığın beslenmek için biçtiği bir hasat.

O, bu dünya ile öteki arasındaki bağlantıdır.

Susayan ruhların içebileceği ter temiz bir çeşmedir.

Güzellik nehrinden sulanan bir ağaç, acıkan kalplere meyvesini taşıyan.

O, bir bülbüldür,  zg n ruhları melodisiyle yatıştıran.
O, ufukta beliren beyaz bir bulut, gökyüzünü doldu-
rana kadar artarak büyüyen.

Ardından akarak yaşam alanına düşerken, ışığı kabul
etmesi için hayat yapraklarını aralar.

Bu şairdir ki insanlar bu hayatta onu görmezden gelir
ve sadece dünyevi hayata veda edip cennetteki  arda-
ğına geri döndüğünde ancak kabul eder.

Bu şairdir ki insanlıktan bir g l msemi dışında başka
bir şey talep etmeyen...

Bu şairdir ki ruhu yükselirken güzel sözlerle semaları
dolduran...

Ancak insan onun ışığından kendini mahrum koyarak
inkâr ediyor.

İnsan daha ne kadar daha uykuda kalabilir ki?

Ne zamana kadar avantajı olduğı için büyüklüğünü
kabul edenleri yüceltmeye devam edebilir ki?

Ruhlarının güzelliğini, barış ve sevginin simgesini,
daha ne kadar göz ardı edebilir ki?

Daha ne kadar  l leri yüceltip, hayatlarını sefalet için-
de geçiren, cahilin yolunu aydınlatmak için ona ışık
tutan, yanan mum gibi kendilerini tüketen hayatta
olanları görmezden gelebilir ki?

şair, sen bu hayatın hayatısın ve çağlardan beri şiddete
rağmen zafere ulaşmayı başardın.

şair, bir gün sen kalplerin hükümdarı olacaksın, bu
yüzden hükümdarlığın sonsuzdur.

şair, dikenli tacına dikkatle bak,  elenkte gizlenmiş
defne tomurcuklarını göreceksin.

KAHKAHA VE GÖZYAŞI

Güneş bahçeden ışınlarını çektiğinde ve ay kirşli ışığını çiçeklerin üzerine yaydığında, ben ağaçların altına oturmuş, mavi bir halı üzerinde gümüş noktalar gibi parlayan dağınık yıldızlara, dallara bakarak atmosfer fenomenini incelerken uzaklardan çevik adımlarla vadiden gelen coşkun şarkıyı dinliyorum.

Kuşlar dalların arasına sığındığı ve çiçekler yapraklarını kapadığı zaman inen muazzam sessizliğe rağmen, otlar arasından yükselen ayak sesi hıştısını duyuyorum.

Pür dikkat kesilince çardağıma yaklaşan bir çift gördüm. Görünmeden onları izleyebileceğim bir ağacın altına oturmuşlar. İyice sağına soluna bakındıktan sonra genç adamın şöyle söylediğini duydum: Yanıma otur sevgilim, kalbime kulak ver. Gülümse, çünkü senin mutluluğun geleceğimizin simgesi, neşelen, çünkü ışıldayan günler de bizimle seviniyor.

Ruhum kalbinddeki şüpheden beni uyarıyor, çünkü aşkta şüphe günahtır.

Yakında bu geniş toprakların sahibi olacaksın, bu güzel ayla aydınlanacaksın; sarayımın sahibi olacak ve tüm hizmetkâr ve uşaklar emrine itaat edecekler.

Gülümse sevgilim, tıpkı babamın kasasındaki gülümseyen altınlar gibi. Kalbim senden sırrını gizlemeyi reddediyor. On iki aylık konfor ve seyahat bizi bekliyor.

Bir yıl boyunca İsviçre'nin gölleri üzerinde babamın altınlarını harcayacak ve İtalya ve Mısır anıtlarını görecek, Lübnan'ın kutsal sedirleri altında dinleneceğiz; mücevher ve giysilerine gıpta edecek prenseslerle bu-

luşacaksın. Bütün bunları senin için yapacağım; yaptıklarım seni memnun etmeye yetecek mi? Kısa bir an onların yürüyerek, çiçeklerin üstüne zenginin yoksulun kalbine bastığı gibi bastığını gördüm. Onlar uzaklaşıp gözden kaybolunca, aşkla para arasında bir karşılaştırma ve kalpteki konumlarını analiz etmeye başladım.

PARA!

Samimiyetsiz sevgi, sahte ışık ve servetin kaynağı, zehirli su çeşmesi; yaşlanmanın çaresizliği! Ben hâlâ tefekkürün uçsuz bucaksız çölünde gezirken, kimsesiz, hayalet benzeyen bir çift, genç bir adam ve yakınlardaki tarım barakalarını, bu serin ve yalnız yer için ardında bırakan genç bir kadın beni geçerek çimlere oturdular. Birkaç dakika süren derin sessizliğin ardından havadan etkilenen dudaklardan iç geçirerek dökülen şu sözleri duydum: Gözyaşı dökme sevgilim; gözlerimizi açan, kalplerimizi kölelikten kurtaran Aşk bize sabrın nimetini verdi. Gecikmemizle teselli ol, biz yeminle Aşkın türbesine girmişiz, çünkü aşkımız sıkıntılarla büyüyecek ve biz sevgi adına yoksulluğun engelini, sefaletin keskinliğini ve ayrılığın yalnızlık acısını çekiyoruz. Zafere ulaşıp, yaşam yolculuğunu tamamlamak adına her şeye yardımcı olacak gücü avuçlarının içine verene kadar bu zorluklara saldıracam. Aşk, Tanrı'nın kendisi, iç çekişlerimizi, tapınağında tütsü gibi yanan gözyaşlarımızı dikkate alacak ve bizi metanetle ödüllendirecektir. Hoşça kal Sevgili, bana cesaret veren ay kaybolmadan gitmeliyim. Aşkın tüketen alevi, çaresiz özlemin acısı,

sabrın tatlı çözümümüyle birleşmiş saf bir ses, hoşça kal sevgili, dedi.

Ayrıldılar, beraberliklerinin ağıtı, ağlayan kalbimin ağıtında boğuldu. Doğanın durgunluğuna baktım, derin yansımasında geniş ve sonsuz bir gerçeği keşfettim.

Ne gücün talep edip etkinlik kazandığı, ne de servetin satın alabildiği bir şey. Zamanın gözyaşları, hüznün bile etkileyemediği bir gerçek; İsviçre'nin mavi gölleri ve İtalyan'ın güzel yapıtlarında bile keşfedilemeyen bir şey. Bu sabırla güç toplayan, engellere rağmen büyüyen, kışın ısıtan, ilkbaharda çiçek açan, yaz esintisi ve son baharda meyve veren bir şey.

Ben Aşk buldum!

VİZYON

Orada, alanın tam ortasında, billur nehrin yanı başında çubuk ve menteşeleri bir ustanın elinden inşa edilmiş bir kuş kafesi gördüm. Bir köşesinde ölü bir kuş diğer köşesinde biri su diğeri yem için olan içi boş havzalar vardı.

Önlerinde saygı duruşunda durdum, cansız kuş ve su esintisi saygıyı hak etmiş, ihtimam ve tefekküre değer bir şeymiş gibi.

Vizyon ve düşünceye dalmışken, zavallı yaratığın akan suyun yanı başında susuzluktan, hayatın beşiği olan verimli toprağın ortasında demir kasa içine kilitli kalan altın yığınları arasında ölmekte olan zengin bir adam gibi öldüğünü anladım.

Gözlerimin önünde kafesin aniden bir insan iskeletine ve üzgün bir kadının dudaklarına benzeyen ölü kuşun kanayan derin yarasının da bir insanın kalbine dönüş-

tüğünü gördüm. Yaradan yükselen bir ses şöyle söyledi: Ben insan kalbiyim, maddeye mahkûm olan, dünyevi yasalar kurbanıyım. Tanrı'nın güzel topraklarında hayat nehri kıyısında insan tarafından yapılan yasalar kafesine hapsedildim.

Güzel yaratılışın merkezinde ihmalden öldüm, çünkü Tanrı'nın lütuf özgürlüğünden zevk almaktan mahrum edildim.

Aşk ve arzularımı uyandıran tüm güzellikler insan algısına göre bir rezalet; güzellik olan her şey boş onun nezdinde.

Dünyevi otoritenin zincirleriyle bağlanmış, yanlış hükümler zindanında hapsedilmiş, dili bağlanmış ve göz pınarları gözyaşından yoksun, ölüp unutilan insan kalbiyim. Bütün bu sözleri duydum ve kelimeler yaralı kalpten akarak ince kanla birleştiğini gördüm.

Daha çok şey söylendi, ama ağlayan gözler ve iç çekişlerim daha fazla görme ve işitmeme mani oldu.

İKİ DİLEK

Gecenin sessizliğinde ölüm Tanrı'dan yeryüzüne doğru iniyor. Şehrin üstünü süpürüyor ve gözleriyle konutları deliyor. Ruhların rüyanın kanatlarında yüzdüğünü ve insanların uykuya teslim olduğunu söylüyor. Ay ufuktan aşağı inince, şehir karanlık olunca, ölüm, hiçbir şeye dokunmamaya özen göstererek, aya ulaşana kadar evlerin arasında yürüyor. Kapalı cadde-leri engelsiz aşarak, zengin adamın yatağının yanına vardı. Ölüm onun alnına dokununca uykuda olan gözleri büyük korkuyla açıldı. Adam hayaleti görünce korku ve pişmanlıkla karışık bir sesle “Defol ey kötü rüya, benden uzaklaş seni korkunç hayalet. Sen de

kimsin? Bu saraya nasıl girdin? Ne istiyorsun? Burayı derhal terk et, çünkü bu evin efendisiyim, köle ve korumalarımı çağırıp seni öldürmelerini emrederim,” dedi.

Bunun ardından Ölüm usulca, ama yakıcı gök gürültüsüyle konuştu: “Ben Ölümüm. Ayağa kalk ve önümde eğil!”

Adam karşılık verdi: “Ne istiyorsun? Henüz işlerimi bitirmemişken buraya neden geldin? Bendeki gücü görmüyor musun? Gücsüz olana git, onu götür”

Senin kanlı pençelerini ve içi boş yüzünü görmekten nefret ediyor ve gözlerim senin korkunç damarlı rüzgâr ve kadavra bedenine bakmaktan hasta oluyor.”

Korkunç gerçeği anladığı sürenin ardından “Ey merhametli Ölüm, hayır, hayır! Söylenenlere aldırma, çünkü korku bile kalbin yasakladığını açıklar,” diye sözlerine ekledi. Bir kilo altınlarımdan ya da bir avuç kölelerimin ruhundan al, ama beni bırak. Hayat gerektiren yerleşimle hesaplarım var benim. İnsanlardan çok altın alacağım var, limanlara daha ulaşmamış gemilerim var; senden talebim, hayatımı bağışla. Ölüm, doğaüstü güzellikler haremle sahibiyim. Seçtiğin, benden sana hediye. Ölüm, kula ver, yalnız bir çocuğum var ve onu her şeyden çok seviyorum, çünkü bu hayatta tek sevincim o. Sana yüce bir kurban sunuyorum, onu al, ama beni bağışla.”

Ölüm “Sen zengin değil, acınacak bir zavallısın,” diye mırıldandı. Ölüm sonra, bu dünyevi kölenin elinden tutarak onun gerçeklerini kaldırdı ve düzeltmek için bu ağır görevi meleklerle verdi. Ardından Ölüm bulabildiği en sefilie ulaşana kadar yoksulların konutları arasında yavaş yavaş yürüdü. İçeri girdi ve yatağının üzerinde muntazam yatan gence yaklaştı. Gencin göz-

lerine dokundu, Ölüm'ü yanı başında gören delikanlı ayağa fırladı ve sevgi ve umut dolu bir sesle “buradayım güzel ölümüm benim. Ruhumu kabul et, çünkü hayallerimin umudusun dedi. Onların zaferi ol! Kucakla beni ey sevgili ölüm, terk etme. Tanrı'nın elçisi sensin; beni ona teslim et. Hakikatin sağ eli ve iyiliğin kalbisin; beni ihmal etme. Gelmen için defalarca yalvardım, ama gelmedin; seni aradım, ama benden kaçındın; çağırmak için seslendim, duymadın. Şimdi duyuyorsun, ruhumu sar sevgili Ölüm.

Ölüm titreyen dudakların üstüne şefkatli elini koyarak, tüm gerçekleri kaldırdı ve onu kuşatarak güvenle davranılması için kanatlarının altına aldı. Gökyüzüne dönerken, Ölüm ardına baktı ve onun uyarılarını fısıldadı:

‘Sadece yeryüzünde ebediyeti arayanlar, ebediyete geri dönecektir’.

DÜN VE BUGÜN

Altın stokçusu saray parkında yürürken sorunları da onunla birlikte yürüyordu. Muhteşem mermer heykellerle çevrili güzel bir göle varana kadar endişeleri de bir akbabanın gövde üzerinde gezinmesi gibi gezip durdu başında.

Ağzından bir sevgilinin hayallerinin özgürce aktığı gibi su akan bir heykelin yanına oturdu ve ağır düşünceler içinde genç bir kızın yanağındaki ben gibi bir tepelik üstünde duran sarayını düşündü.

Hayal ettikleri gözlerini açtı ve dökülen gözyaşları arasında hayatının dram sayfalarını okurken insanın nasıl doğanın zayıf eklemleri olduğunu anladı.

Tanrılar tarafından kalıplar içine dokunmuş eski hayatının görüntülerine delici üzüntüyle, acıyı artık kontrol edemeyene kadar baktı. Yüksek sesle “Ben dün yeşil vadide koyunlarımı otlatır, varoluşumun zevkine varır ve flütümü çalarken başımı dik tutuyordum,” dedi. “Bugün ise açgözlülüğün mahkûmu oldum. Altın altına, sonra huzursuzluğa ve en son ezici sefaletle yol açtı. Dün yeryüzünde özgürce oradan oraya yükselerek şakıyan bülbül gibiydim. Bugün kararsız zenginlik, toplum, şehir ve satın alınmış arkadaşlıklarla insanların gönlünü hoş tutan garip ve dar yasalarını benimseyen bir köle gibiyim. Ben hür ve hayatın lütuflarından sevk almak için doğdum, ama kendimi sırtı altının ağır yükü altında bükülen bir hayvan gibi buldum. Nerede geniş ovalar, şarkı söyleyen dereler, saf esinti, doğanın yakınlığı? Benim Tanrım nerede?”

“Her şeyi kaybettim. Beni üzen yalnızlık, alaya alan altınlar, arkamdan beni lanetleyen köleler ve mutluluk için inşa edilen hacminde kalbimi yitirdiğim bir mezar olan sarayımın dışında hiçbir şey kalmadı.”

“Dün bedevi kız ile ova ve tepeleri gezerken, fazilet arkadaşımız, Aşk zevkimiz ve ay koruyucumuz idi. Bugün ise yüzeysel güzelliklerini altın ve elmas için satan kadınlar arasındayım.”

“Dün çobanla hayatın her sevincini kaygısız paylaşarak, yiyip içip şarkı söyleyerek kalbin müziğine dans ederken, bugün kurtlar arasında korkmuş bir kuzu gibi insanlar arasında buldum kendimi.”

Yollarda yürürken onlar hor gören nefret dolu kıskanç gözlerle beni işaret ediyor ve hırsız gibi parktan çıkarırken her yerimde çatık yüzleri görüyorum. Dün mutluluk içinde zengindim, bugün ise altınlar içinde sefilim. Dün memnun itaatkârlarına merhametle bakan bir

kral gibi mutlu bir çobandım, bugün bir zamanlar bildiğim hayatımdan beni mahrum eden servetimin önünde duran bir köle olmuşum.”

“Affet beni, Yargıcım!”

“Ben zenginliklerin hayatımı parçalara ayırıp katı ve aptallık zindanına yönlendireceğini bilemedim. Zafer olduğunu sandığım şey, sonsuz bir cehennemden başka bir şey değilmiş. Bitkinlik içinde kendini toparladı ve ‘İnsanların zenginlik dediği bu muydu?’ diye içini çekerek söylenirken yavaş yavaş saraya doğru yürüdü. Hizmet ve ibadet ettiğim Tanrı bu mu? Yeryüzünde aradığım bu muydu? Neden bunu bir parça mutlulukla değiştiremiyorum?

Kim bana bir avuç mücevher için bir anlık sevgi verebilir?

Kim bana başkalarının kalbini görmem için bir göz verip kasalarımın tümünü almak ister?

Sarayın kapılarına ulaştığında döndü ve Yeremya’nın Kudüs’e baktığı gibi şehre doğru baktı.

Dertli ağıtla kollarını kaldırarak bağırdı: “Ey karanlıkta yaşayan, hızla sefalete koşan, sahte vaaz verip aptalca konuşan iğrenç şehrin insanları, daha ne kadar cahil kalmaya devam edeceksiniz?

Ne zamana kadar hayatın bahçesini terk edip onun pisliği içinde uyumaya devam edeceksiniz?

Doğanın güzel ipek giysileri sizler için yaratılmışken, darlığın eski giysilerini giymek neden?

Bilgelik feneri sönmek üzere; şimdi ona yağ verme zamanı. Hakiki servet evi tahrip oluyor, onu inşa ve koruma zamanı. Cehalet hırsızları barış hazinesini çaldılar, şimdi onu geri alma zamanı.”

O anda fakir bir adam önünde durdu ve sadaka için ellerini açtı. Dilenciye bakarken, dudakları açıldı, göz-

leri merhametle parladı ve yüzüne iyilik yayıldı. Göl kenarında bıraktığı dünü onu selamlamaya gelmişti sanki.

Sevgiyle yoksulu kucakladı ve tatlı samimiyetli bir sesle “Yarın gel, yanında seninle sefalet çeken dostlarını da getir, bütün ihtiyaçlarınız karşılanacak diyerek yoksulun ellerini altınla doldurdu.

Hayatta her şey iyidir; altın bile, çünkü altın insana bir ders öğretir derken sarayından içeri girdi.

Para telli bir çalgı gibidir, nasıl kullanacağını bilmeyenler sadece uyumsuz müziği duyar. Para aşk gibidir, onu tutanı yavaş ve acıyla öldürür, başkalarıyla paylaşanı ise canlandırır.”

SUÇLULUK DUYGUSU TERK ET BENİ

Ruhunu sevdiğinle birleştiren akın hatırına suçluluk, beni bırak.

Anne sevgisini ruha katan ve evladına sevgiyle kalpten bağlayan uğruna, git ve beni ağlayan kalbimle yalnız bırak.

Rüyalar okyanusunda yelken açmama izin ver. Yarının gelmesini bekle, çünkü yarın bana dilediğini yapmakta özgürdür. Döşemelerin ruhla utanç mezarına yürüyen, sert ve soğuk toprakları gösteren gölgeden başka bir şey değildir. İçimde küçük bir kalp var ve ben onu kendi hapsinden çıkarıp, derinden incelemek ve sırnı çözmek için avuçlarımda taşımak isterim. Onu aşk ve güzellikle yaratan Tanrı'nın ona verdiği kutsal kanı kendi kader dergâhında kurban etmekten korkup kaçmadıkça, oklarını ona saplama.

Güneş yükselmeye, bülbül şakımaya ve mersin nefesinin kokusunu yaymaya başlıyor.

Ben ise yanlışların kapitone uykusundan özgürleşmek istiyorum.

Suçluluk, bundan alıkoyma beni.

Ormanın aslanları ya da vadinin yılanlarından bana bahsedip beni sindirme, çünkü ruhum toprak korkusu hiç tanımaz ve şer gelmeden önce şerrin hiçbir uyarısını kabul etmez.

Suçluluk, bana nasihat verme, çünkü felaketler kalbi mi açtı, gözyaşları gözlerimi yıkadı ve hatalar bana kalplerin dilini öğretti.

Sürgünden bahsetme, çünkü vicdan benim yargıcım ve masum isem beni haklı bulup koruyacak, suçluy-sam hayattan mahrum edecektir.

Aşkın alayı harekettir; güzellik onun bayrağını salıyor; gençlik sevinç trompetini çalıyor.

Suçluluk pişmanlığımı rahat bırak. Bırak yürüyeyim, çünkü yol gül ve nane ile dolu, hava ise temizlik kokuyor.

Zenginlik ve büyüklük hikâyelerine aldanma, çünkü ruhum Tanrı'nın yüce lütfüyle zengin. İnsan, yasa ve hükümdarlıktan bahsetme, çünkü tüm dünya benim doğum yerim ve tüm insanlar benim kardeşlerimdir.

Uzak dur benden, çünkü sen hayatı söndüren, tövbe ve boş sözleri getirensin.

ÖLÜMÜN GÜZELLİĞİ

1 Çağrı

Uyumama izin verin, çünkü ruhum sevgiyle arınıyor.

Dinlenmeme izin verin, çünkü ruhum gece ve gündüzlerden nasibini aldı. Mumları tutuşturun, yatağı-

mın etrafında tütsü yakın ve bedenimin üstünü gül ve yasemin yapraklarıyla örtün. Sığla ile saçlarımı mumyalayın, ayaklarıma parfüm serperek, ardından ölümün alnıma yazdıklarını okuyun.

Uykunun kollarında dinlenmeme izin verin, çünkü açık olan gözlerim yorgun. Titreyen gümüş lirin ruhumu yatıştırmasına izin verin. Arp ve udun dalgaları solan kalbimin etrafını bir perde gibi örsün. Gözlerimde umut şafağını izlercesine geçmişin şarkısını söyleyin, çünkü bu şarkının anlamı kalbimin yumuşak bir yatakta dinlenmesi demektir. Gözyaşlarınızı silin dostlarım ve şafağı selamlayan çiçek yaprakları gibi kafalarınızı kaldırsın. Sonsuzluk ve yatağımın arasında bir ışık sütunu gibi duran Ölüm gelinine bakın; nefesinizi tutun ve benimle onun gıdıklayan beyaz kanat çırpışlarına kulak verin.

Yakınıma gel, bana veda et; gülümseyen dudaklarıyla gözlerime dokun. Bırak çocuklar pembe yumuşak parmaklarıyla ellerimi kavrasın. Bırak yıllar damalı ellerini ellerimin üzerine koyup bana dua etsinler.

Bırak genç kızlar yanıma gelsin, gözlerimde Tanrı'yı görsün ve nefesimle yarışan iradesinin yankısını dunsunlar.

2 Yükseliş

Ben bir dağın tepesini geçtim ve ruhum gök-kubbe de bütünleyici özgürlüğe yükseliyor. Ben uzaklarda çok Azaklardayım yoldaşlarım ve bulutlar gözlerimden tepeleri gizliyor. Vadiler sessizlik okyanusuyla taşıyor ve afın elleri yol ve evleri içine çekiyor; ova ve alanlar mum ışığı gibi sarı ve alacakaranlık gibi kırmızı görünen beyaz bir hayaletin arkasına kayboluyor.

Dalgaların şarkısı ve akarsuyun ilahileri dağılıyor, ardından kalabalığın sesleri sessizliğe dönüşüyor. Ve ben ruhun arzusuyla uyumlu sonsuzluğun müziğinden başka bir şey duyamıyorum. Bembeyazlık sarıyor, rahat ve huzur içindeyim.

3 Arta kalanlar

Beni bu beyaz keten örtüden çıkar ve bana yasemin ile zambak yaprakları giydir.

Fildişi tabuttan vücudumu al ve portakal çiçekli yastığın üstüne yatır. Ağıt değil, gençlik ve neşeli şarkılar söyle; Üzerime gözyaşı değil hasat ve şarap şarkısı söyle. İstirabın acısını değil, yüzüme parmaklarınla aşk ve neşenin sembolünü çiz. İlahi ve ağıtla havanın huzurunu rahatsız değil, kalbinin benimle ebedi yaşamın şarkısını söylemesine izin ver; Siyah giyerek bana yas ver, renkli giyerek benimle kutla; kalpten iççerlenerek ver gidişimi, kapat gözlerini ve sonsuza kadar benimle olduğumu göreceksin. Yaprak kümeleri üzerine koyarak dost omuzlarına al ve terk edilmiş ormana yürü yavaş yavaş. Uykum kemik ve kafatası sesleriyle bölünsün istemiyorsan, beni kalabalık olan yerde gömmeme. Beni taşı servi ormanına ve menekşe ve gelinciklerin değil diğer gölgelerin altına mezarımı kaz. Mezarımı derin kaz ki sel kemiklerimi açık vadilere taşımasın. Lütfumu geniş tut ki alacakaranlıktaki gölgeler gelip yanıma otursun. Dünyevi tüm giysilerimi al benden ve Toprak Ana'nın derinliklerine, annemin göğsünün üzerine özenle yerleştir. Üzerimi yumuşak toprakla ört ve her avuç yasemin, zambak ve mersin tohumlarıyla karışık olsun ve üzerimde bedenimin elementinin yukarısında büyüüp gelişmeye başladı-

ğında kalp nefesimin kokusunu yayılacak her yere. Ve hatta güneşe bile kalbimin sırrını açıkla. Esintiye yelken aç ve çık konforlu yaya yolculuğuna.

Gidin şimdi arkadaşlar gidin sessiz adımlarla, ıssız vadide yürüyen sessizlik gibi. Beni Tanrı'ya bırakın, badem ve elma çiçeklerinin Nisan esintisinde titreyerek dağıldığı gibi siz de yavaş yavaş dağılın. Kulübenizin sevincine döndüğünüzde Ölüm'ün benden ve sizden alamadığı tek şeyi orada bulacaksınız. Yeri bırakın, çünkü burada gördükleriniz dünyevi dünyadaki anlamdan çok uzakta. Beni bırakıp gidin.

BİR ŞAİRİN SESİ

1

Sadakanın gücü kalbimin derinliklerine ekiliyor ve ben biçip topladığım buğday demetlerini aç olanlara dağıtıyorum.

Ruhum üzüm şarabına hayat veriyor ve ben demetleri sıkıp suyunu susuz olanlara veriyorum.

Cennet fenerimi yağla dolduruyor ve ben karanlıkta yabancı yolcuya yol göstereyim diye cama koyuyorum onu.

Bütün bunları yapıyorum, çünkü işlerinde yaşıyorum ve eğer kader ellerimi bağlayıp yaptıklarına engel olursa, o zaman ölüm benim tek arzum olacaktır. Ben bir şairim, eğer bir şey veremesem almayı da reddederim. İnsanlık fırtına gibidir, ama ben Tanrı'ya bir nefes giderken fırtınanın geçmesi gerektiğini bildiğim için sessizce içerenirim. İnsanoğlu dünyevi şeylere sarılırsa, ben ateşiyle kalbimdeki zalimlikten beni arındır-

ran aşk meşalesini kucaklama arayışındayım hep. Maddesel şeyler insana acı vermeden öldürür; aşk onu canlandıran acılarla uyandırır. İnsanlar farklı klan ve kabilelere bölünmüş ve ayrı ülke ve şehirlere aitler. Ben ise tüm toplumlara yabancı ve hiçbir yerleşime ait değilim. Evren benim ülkem ve insanlık da benim kabilem. İnsanlar zayıftır ve kendi aralarında bölünmeleri üzücü. Dünya dardır ve onu krallık, imparatorluk ve illere ayırmak zekice bir şey değildir. Ruhun tapınağını yıkmak için bir oluyor ve dünyevi bedeninin organlarını yaratmak için el ele veriyor. Ben ise kendi öz derinliğimin umut sesini tek başıma dinleyerek ‘Aşk insan kalbini acıyla canlandırdığı gibi, cehalet’te ona bilginin yolunu öğretir’ diyorum. Acı ve cehalet büyük sevinç ve bilgiye yol açıyor, çünkü Yüce Varlık güneşin altında boş bir şey yaratmıyor.

2

Güzel ülkem için özlem çekiyorum ve insanlarını seviyorum sefilliklerinden ötürü. Eğer halkım yağma ile uyarılıp ‘vatanseverlik’ dedikleri şeyle motive olarak başkaldırır ve komşularımın ülkelerini işgal edip cinayet işlemeye kalkarsa, o zaman işlenen herhangi vahşetten dolayı, ben halkım ve ülkemden nefret ederim. Doğduğum yere övgü şarkıları söylüyor ve çocuklarımın evini özlüyorum; eğer insanlar bu evde muhtaç yolcuyu barındırıp beslemeyi reddediyorsa, o zaman övgü şarkımı öfkeye ve özlemimi de unutkanlığa dönüştürürüm.

İç sesim şöyle söylemeyi seçerdi: ‘Evin teselliye ihtiyacı yıkımdan başka’.

Doğduğum köyümü ülkemi sevdiğim sevginin bir kısmıyla seviyorum ve ülkemi ise yerküreyi sevdiğim sevginin bir kısmıyla seviyorum, her taraf benim ülkem, çünkü İnsanlığın cenneti ve Tanrı ruhunun tezahürü dünya, bütün varlığımla onu seviyorum.

İnsanlık yeryüzündeki yüce varlığın ruhu olduğu için ve bu insanlık yıkık harabelerin arasında çıplaklığını yırtık pırtık bezlerle gizliyor, içi boş yanaklarından akan gözyaşlarıyla, zavallı bir sesle çocuklarını çağırıyor. Fakat çocuklar klanlarının marşını söylemek ve kılıçlarını bilemekle meşguller; Annelerin feryatlarını duyamıyorlar. İnsanlık halkına hitap ediyor, ama onlara kulak vermiyor.

Biri dinlemek istese ve bir annenin gözyaşını silerek teselli etse, diğeri 'o zayıftır duygularının esiri olmuş' der.

İnsanlık yeryüzünde Yüce varlığın ruhudur ve bu yüce varlık sevgi ve iyi niyeti emrediyor. Fakat insanlar bu öğretilerle alay ediyor. Nasıralı İsa dinledi ve çarmığa gerildi. Sokrates bu sesi duydu ve takip etti, o da bedeninin kurbanı oldu. Nasıralı ve Sokrates takipçileri İlahinin takipçileridir ve insanlar onları öldüremediği için alaya alarak 'Alay konusu olmak öldürülmekten daha acıdır' dediler.

Kudüs Nasıralıyı öldüremediği gibi Atina da Sokrates'i öldüremedi. Onlar hâlâ yaşıyor ve sonsuza dek yaşmaya devam edecekler. Alay İlahi takipçiler karşısında zafer kazanamaz. Onlar yaşıyor ve sonsuza kadar da büyüyecekler.

3

Siz kardeşlerimsiniz ve hepimiz kutsal ruhun oğullarıyız; eşit ve aynı topraktan yaratılmışız.

Buradasın arkadaşım, hayat yolunda beraberiz ve gizli gerçeğin anlamını anlamak benim yardımcımdır.

Sen bir insansın, bu da yeterlidir, seni bir kardeş gibi seviyorum.

Hakkımda dilediğin gibi konuşabilirsin, çünkü yarınlar seni uzağa götürecektir, konuşmalarını yargıda delil olarak kullanacak ve sen de adalet bulacaksın.

Sahip olduğum her şeyden mahrum edebilirsin beni, çünkü açgözlülüğüm zenginliğe erişmeme teşvik etti ve eğer seni tatmin edecekse, biriktirdiklerimi almaya da hakkın var.

Bana istediğin her şeyi yapabilirsin, ama gerçeğime asla dokunman mümkün olmayacaktır.

Kanımı dökebilir, bedenimi yakabilirsin, ama ruhuma zarar vermek ya da onu öldürmeyi başarmayacaksın.

Ellerimi zincirlerle, ayaklarımı prangalarla bağlayabilir, beni karanlık zindanlara atabilirsin, ama düşüncelerimi esir alamazsın, çünkü onlar geniş gökyüzündeki esinti gibi özgürdürler.

Sen benim kardeşimsin ve seni seviyorum. Senin kilisede ibadet edişini, tapınakta diz çöküşünü ve camide dua edişini seviyorum. Sen ve ben, her ikimiz de aynı dinin çocuklarıyız. Dinin farklı yolları, herkese uzanan yüce varlığın sevgi dolu ellerinin parmaklarıdır, ruh bütünlüğünü sağlayan ve heyecanla hepimizi kucaklayan.

Senin gerçeğini bilginliğinden doğduğu için seviyorum; o gerçek ki cehaletim den ötürü göremiyorum. İlahi bir şey gibi saygı duyuyorum, çünkü ruhun tapusudur o.

Gelecek dünyada senin gerçeğin benim gerçekle buluşacak, çiçek kokusu gibi birbirine karışacak ve bir

bütün olarak ebedi gerçeikle sonsuz sevgi ve güzellik içinde yaşıyacak.

Seni ezici g   karşısında zayıf kaldığın için ve açgözlü zenginler karşısında fakir kaldığın için seviyorum. Bu yüzden gözyaşı dökerek seni teselli ediyor ve g zyaşla-rımın ardında zalimleri bağışlayan adaletin kollarının seni kucakladığını görüyorum.

Sen benim karde imsin ve seni seviyorum.

4

Sen benim karde imsin, neden benimle kavga ediyorsun? Neden  lkemi işgal ediyor, zafer ve otorite arzulayanların uğruna bana ba  e dirmeye  alı ıyorsun?

Neden e  ve çocuklarını bırakıp, zaferi kan ve yüce onuru annenin gözyaşlarıyla satın alanlar uğruna ölümü takip edip uzak ülkelere gidiyorsun?

Karde ini öldürmek bir adam için onur mudur?

Eğer onur bu ise, bu bir ibadet hareketi olsun ve kardeşi Habil'i öldüren Kabil için bir tapınak dik buraya.

Kendini korumak Doğa'nın birinci yasağı mı?

Öyleyse, neden a g zl l    diretiyor diye onu amacına ulaştırma uğruna kendini kurban ederek kardeşine zarar veriyorsun?

'Var olma a kı başkalarını haklarından mahrum etmeye mecbur ediyor bizi,' diyen liderlere dikkat et kardeşim.

Ben sana 'başkalarının hakkını koruyup kollamak insanın en asil ve güzel eylemidir,' demekten başka bir şey yapmıyorum; eğer var olmam başkalarını  ld rmemi gerektiriyorsa, o zaman ölüm bana daha onurlu ve onurumu korumak için beni öldürecek birini bula-

mazsam, ebediyet daha gelmeden onun uğruna kendi canımı kendi ellerimle almakta tereddüt etmeyeceğim. Bencillik, kör üstünlüğün nedenidir kardeşim ve üstünlük klan sistemi, klan sistemi anlaşmazlık ve boyun eğdirmeye yol açmaktadır.

Ruh cehaletin karanlığı içinde bilgi ve adaletin gücüne inanır; O Babil'i imha eden, Kudüs'ü temelinden sarsan, Roma'yı yıkıntılar içinde bırakan güçlere, cehalet ve zulmü savunmak için kılıç tedarik edenlerin yetkisini reddediyor. İşte bu, insanların suçluları yüceltmesini, yazarların onların ismine saygı duymasını, tarihçilerin onlardan övgüyle bahsetmesini sağlamıştır.

İtaat ettiğim tek güç koruma bilgisi ve adaletin doğal kanunları içinde sessizce kalmaktır.

Otorite katili öldürdüğü, soyguncuyu hapsedtiği, komşu bir ülkeye gidip insanları katlettiği zaman neyi gösterir?

Katillerin cinayet işleyen birini cezalandırdığı, hırsızların hırsızlık yapan birini tutukladığı zaman adalet kendi adı altındaki otorite hakkında ne düşünüyor?

Sen benim kardeşimsin ve seni seviyorum, çünkü bütün yoğunluk ve onuruyla Aşk adalettir. Eğer adalet kabile ve toplum gözetmeksizin kayıtsız şartsız seni sevmemi desteklemezse, bir aldatıcı olarak ben bencilliğin çirkinliğini saf sevginin dış giysileri ardına gizlerim.

Son

Ruhum yaşamın sıkıntı ve sefaletinde, beni teselli eden dostumdur. O her kim ki ruhu dost olarak kabul etmezse, o insanlığın düşmanıdır. Kendi içinde insani rehberi bulamadıkça da, umutsuzca yok olacaktır.

Yaşam dış çevreden değil, insanın içinden yükselir.
İçimden bir söz söylemek geldi ve şimdi söyledim,
eğer değerse.

AŞKIN HAYATI

Bahar

Gel sevgilim, gel tepelerin arasında yürüyelim
Karlar suya dönüştü
Hayat uykudan uyandı, tepe ve vadileri dolaşıyor.
Gel baharın ayak izlerini takip edelim uzak yerlere
Serin yeşil ovaların üstünde yükselen tepelere ilham
çizelim.
Bahar şafağı onu kış giysilerinden sıyırmış
Şeftali ve narenciye ağaçları üzerine yerleştirmiş,
Tıpkı Kedre'nin gece törenlerine katılan gelinler gibi.
Asmalar bahar dalları birbirini kucaklayan sevgili gibi-
ler
Dereler sevinç şarkısı söylerken kayalar arasında dans
ediyor;
Çiçekler tomurcuk açmış, tıpkı denizin zengin kalbin-
de kabaran köpükler gibi.
Gel sevgilim gel zambakta biriken kışın son gözyaşla-
rından içelim.
Kuşların nota selinde yıkanırken ruhumuzu yatıştırı-
lım.
Gel esintinin sarhoşluğunda neşeyle dolaşalım.
Etrafında menekşelerin gizlendiği kayaya oturalım;
Karşılıklı öpücüklerin tadına onları ikna edelim.

Yaz

Gel sevgilim ovalara inelim.
Hasat zamanı yaklaştı.
Güneşin gözleri ekinleri olgunlaştırıyor.
Gel toprağın meyvelerine eğilelim ruhun ekini neşeyle
beslediği gibi
Sevgi tohumlarını kalbimizin derinliklerine ekelim.
Gel sepetlerimizi, hayatın kalbin mekânını bolluğun
sonsuz lütuflarıyla doldurduğu gibi doğanın ürünleriyle
dolduralım.
Gel, çiçekler yatağımız, gökyüzü yorganımız, yumuşak
otlar ise kafamızı dinlendirdiğimiz yastığımız olsun.
Gel günün zahmetinden sonra dinlenirken, derenin
kışkırtıcı sesine kulak verelim.

Sonbahar

Gel şarap hasadı için bağdaki üzümleri toplayalım ve
Ruhun çağların bilgeliğini ebedi aygıtta tuttuğu gibi
şarabı eski vazolarda turalım.
Gel kulübemize dönelim, rüzgârın düşürdüğü sarı
yapraklar, yaz için ağıt fısıldayan solgun çiçekleri ke-
fen gibi sarıyor.
Gel benim ebedi sevgilim, eve gel.
Kuşlar soğuk kırların acı yalnızlığını terk edip umreye
gittiler.
Geri dönelim, yorgun dere şarkısını söylemiyor artık.
Köpüren baharın ağlayan gür gözyaşları kurudu;
Sebatkâr eski tepeler renkli giysilerini kaldırdı.
Gel sevgilim, gel Doğanın haklı yorgunluğu, veda
coşkusunu sessiz memnuniyet melodisiyle söylüyor.

Kış

Gel yaklaş yanıma ey hayatımın arkadaşı.

Bana yakın gel ve kış dokunuşunun aramıza girmesine izin verme.

Gel kalbimin ocağına otur, çünkü yangın kışın tek meyvesidir.

Bana kalbinin zaferini anlat, çünkü kapımızın ardında bağırان elementlerden daha yücedir bu.

Kapıları kapat kapıları mühürle,

Çünkü cennetin öfkeli teveccühü zihnimi karatıyor ve kar yüklü kırlarımızın yüzüne bakmak ruhumu ağlatıyor.

Feneri yağla doyur, sönmesine izin vermeden yanı başına koy, koy ki yaşlı gözlerle

Benimle geçirdiğin hayat yüzüne ne yazmış okuyabileyim.

Sonbahar şarabını getir.

Gel baharın kaygısız şarkısını, yazın dikkat çekiciliğini ve sonbaharın hasat ödülünü anarak içerken şarkı söyleyelim.

Yanıma yaklaş ey ruhumun sevgilisi;

Ateş soğuyor ve küllerin altına kaçıyor.

Sar beni, çünkü yalnızlık ürkütüyor;

Fenerimiz sönüyor ve kendi sıktığımız şarap gözlerimizi kapatıyor.

Sonbahar şarabını getir.

Gel baharı anmanın kaygısız şarkısını, yazın güzel anlarını ve sonbaharın hasat ödülünü içip şarkı söyleyelim.

Gözlerimiz kapanmadan, birbirimize bakalım.

Kollarınla bul, sarıl bana ki uyku ruhumuzu kucaklayarak birleştirsın.

Öp beni sevgilim, kış dudaklarındaki hareket dışında her şeyi çaldı.

Sonsuza dek yanımda olacaksın.
Uyku okyanusu ne kadar geniş ve derinmiş;
Ya şafak, o ne zaman son buldu?

DALGANIN ŞARKISI

Güçlü kıyı benim Aşkım, bende onun sevgilisiyim.
Nihayet birleşmişken, şimdi ay beni ondan geri çekiyor.

Ona aceleyle giderken, sayısız küçük vedalarla isteksizce geri döndüm.

Mavi ufuklar ardında hızlı çaldığım gümüşsü köpüğü, onun altın kumlarına dökerken, eriyen parlaklık göz kamaştırıyor.

Ben kalbini batırırken susuzluğunu gideriyor;

O ise sesimi yumuşatıp öfkemi dindiriyor.

Şafakta kulağına sevgi yasasını fısıldarken, o da özlemle beni kucaklar.

Akşamüzeri umut şarkıları söylerken,

Heyecan ve korku içinde yüzüne yumuşak öpücükler yazarken,

O sessiz metanet ve düşünce içinde.

Onun geniş koinunda olmak huzursuzluğumu yatıştırıyor.

Gelgitle ona varınca birbirimizi okşuyor, geri gidince ayaklarına kapanıp dua ediyorum.

Çok defa derinliklerden yükselip yıldızları seyreden deniz kızları etrafında dans ettim.

Çok defa küçüklüklerinden şikâyetlerini duyduğum âşıkların iç çekişlerini dinledim;

Çok defa boğulan ruhları kaldırıp, şefkatle sevgilimin kıyılarına taşıdım.

O onlara güç verirken, benden de gücümü aldı.

Çok defa derinliklerden taşları çalarak sevgilimin kırıtlarına sürdüm.

O sessizlik içinde sunulanı aldı.

Ben sağa sola yayılırken o her daim beni selamladı.

Gecenin ağırlığında tüm varlıklar uyku hayaletini ararken,

Ben oturur kâh şarkı söylüyor kâh iç çekiyorum.

Ben hiç uyumuyorum; ne yazık ki uykusuzluk beni zayıf düşürdü.

Ama ben... Âşığım ve aşk hakikati güçlüdür.

Yorulдум belki, ama asla ölmeyeceğim.

BARIŞ

Ağaçların dallarını büküp, ekinlere yaslandıktan sonra, fırtına sakinleşti. Yıldızlar yıldırımın kırık ışık kalıntıları gibi ortaya çıktığında, doğanın bu savaşı hiç başlamış gibi her yere sessizlik hâkim oldu. Tam bu saatte kadının odasına bir genç adam girerek hıçkırarak, hıçkırarak yatağının yanına diz çöktü. Kadının kalbi acıyla alevlense de sonunda dudaklarını açabildi ve şöyle söyledi: Ya Rab, güvenle onu eve, bana getir.

Gözyaşlarım tükendi, ey sevgi ve merhamet dolu Rabbim, sana daha fazlasını sunamıyorum. Benim sabır pınarım kurudu ve felaketler kalbimi ele geçirmek arayışında.

Ya Rab; O güçlü tarafından yönetilen zayıf biri, acımasız bu ölümden onu geri getir.

Ya Rab, Kendi oğlun, düşmanın düşmanı olan sevdiğimi koru.

Zorla yolunu tuttuğu ölüm kapısından onu sakın; ya bana onu göster ya da al beni ona götür. Genç adam

sessizce içeri girdiğinde kafası kaçan hayatla dolu bandajla sarımlıydı.

Onu gözyaşı ve kahkahayla selamlarken yaklaştı, ardından kadının ellerini tutarak yanan dudaklarına götürdü. Geçmişin üzüntüsü, kavuşma sevinci ve kadının tepki belirsizliği içinde şöyle dedi: Benden korkma, çünkü yalvarmalarının ürünüyüm, sevin, çünkü barış beni sana güvenle taşıdı ve insanıyet açgözlülüğün bizden aldıklarını geri verdi. Böyle üzgün durma, gülümse sevgilim.

Şaşıрма, çünkü aşkın ölümü giderecek, düşmanı fethedecek cazibesi var. Ben senin birinim. Beni ölüm evinden çıkarak, senin güzellik evini ziyaret eden bir hayalet olarak düşünme.

Sakın korkma, şimdi hakiki gerçek ben'im. Savaşa karşı Aşkın zaferini insanlara anlatmak için kılıç ve ateşten kurtarıldım. Ben mutluluk ve barış oyununda dile getirilen kelimeyim dedi, ardından genç adam sustu ve gözyaşları kalbin dilini konuştu; Sevinç melekleri bu kulübenin üstünde dolaşırken, iki kalp ellerinden alınan birliği geri kazandı.

Şafak vakti ikisi kırların tam ortasında durdu ve fırtına tarafından yaralanan doğanın güzelliğini düşündüler. Derin ve huzurlu sessizlikten sonra, asker sevgilisine 'Karanlığa bak, güneşi doğuruyor' dedi.

HAYAT BAHÇESİ

Güzellik ve Aşk peşinde adanmış bir saat, korkak zayıfın güçlüye kazandırdığı zafer karşısında tam bir yüz yıla değer. İnsanın gerçek hakikati bu saatten doğar; bu hakikat bu yüzyılda rahatsız edici rüyaların huzursuz kollarında uyur. Bu saat içinde ancak ruh

kendi doğal kanununu görür ve bu yüzyıl için kendini insan kanunları ardına hapsederek baskı demirleriyle kilitler.

O saatti ki Süleyman'ın şarkısına ilham veren; O yüzyıldı kör güç olarak Baalbek tapınağını yok eden.

O saatti ki dağın başında vaazı doğuran; O yüzyıldı Palmira kalesi ve Babil kulesini harap eden.

O saatti ki Muhammed'in Hicr'i olan; O yüzyıldı Allah'ı, Golgat'ı ve Sina'yı unutan.

Yas ve ağlamaya ayrılan bir saat, zayıfların çalıntı eşitliğinde ağlayan, açgözlülük ve gasp dolu bir yüzyıldan daha asildir.

İşte bu saatte, üzüntü ateşinde arınır kalp ve sevgi meşalesiyle aydınlanır.

Bu yüzyıldadır ki gerçek Hakikate duyulan arzu toprağın bağrına gömülür.

O saat köktür, kök salması gereken.

O meditasyon saati, dua vakti, yeni ve iyi bir dönemin saatidir.

Bu yüzyılda kendine yatırım yapmak adına, tamamı dünyevi maddeden alınan Nero'nun hayatını harcayan. Hayat Budur!

Ömür sahnesinde tasvir edilen;

Yüzyıllarca toprağa kaydedilen;

Gariplik içinde yıllarca yaşayan; günler için ilahi olarak söylenen;

Yüce, ama bir saat, ama bu saat ebediyet tarafından hazine değerinde bir mücevherdir.

ÖLÜLER ŞEHİRİ

Dün iğrenç kalabalıklardan kendimi geri çeke-
rek, doğanın alımlı giysilerini üstüne giydirdiği tepele-
re ulaşana kadar yürüdüm. İşte o zaman nefes alabil-
dim.

Dönüp ardıma bakarken, şehrin muhteşem cami ve
malikânelerinin üstünü dükkânlardan çıkan duman
kaplamıştı. İnsanlığın misyonu üzerine analizde bu-
lundum, ama yaşamlarının büyük bölümünü mücade-
le ve sıkıntı içinde geçirdiklerini tespit ettim. Ardın-
dan Âdemoğullarının yaptıklarını düşünmemek için
Rabbin zafer tahtı olan sahayı göz merkezime aldım.
Alanın تنها bir köşesinde kavak ağaçlarıyla çevrili
gömme bir zemin buldum. Orada, ölüler şehri ve ya-
şam kenti arasında meditasyona başladım.

Birinci de ebedi sessizliği, ikinci de sonsuz üzüntüyü
düşündüm.

Yaşam kentinde umut ve umutsuzluğu, sevgi ve nef-
reti, sevinç ve hüznü, zenginlik ve yoksulluğu, inanç
ve aldatmayı buldum.

Ölüler şehrinde toprağı toprağa gömülü gece sessizli-
ğinde doğanın bitkiyi, hayvana, hayvanı insana dönüş-
türdüğünü gördüm. Zihnimde bu şekilde dolaşırken,
müzik kesitleri eşliğinde saygıyla yavaş yavaş hareket
eden bir alay gibi gökyüzünü dolduran hüznü bir
melodi gördüm.

Bu ayrıcalıklı bir cenaze töreniydi. Ölüyü ardında ya-
kılarak ağlayan yaşayanlar takip ediyordu.

Kortej defin yerine ulaştığında rahipler dua ederek
tütsü yaktılar, müzisyenler enstrümanlarını çalarken,
gidenin ardında yas tutuldu.

Ardından liderler bir, bir öne çıkarak, özenle seçilmiş kelimelerle kasideler okudular.

En sonunda ise topluluk ustalıklı tasarlanmış taş ve demirlerin etrafını saran pahalı çelenk, geniş ve güzel tonozlar arasından ayrılarak dağıldılar.

Veda teklifçileri şehre dönerken ben kaldım, onları uzaktan izlerken yumuşak bir sesle kendi kendimle konuşurken güneş ufukta alçalmaya ve doğa uykuya geçmek için tüm hazırlıklarını yapmaya başlamıştı.

Sonra ahşap bir tabutun altında emek veren iki adam ve arkalarında kollarında körpe bir bebek taşıyan perişan görünümlü bir kadının yürüdüğünü gördüm.

En arkada ise, yürek yakan gözlerle, önce kadına sonra tabuta bakan bir köpek onları takip ediyordu.

Bu fakir bir cenaze töreniydi. Ölümün bu konuğu soğuk topluma ardında sefil karısını, onun acılarını paylaşacak körpe bir bebek ve dostunun gidişinden haberdar sadık bir köpek bırakmıştı.

Mezar yerine ulaştıklarında tabutu bakımlı çalı ve mermer taşlardan bir hendek uzaklığında bir yere bırakarak, Tanrı'ya birkaç basit kelime söyledikten sonra geri çekildiler. Küçük grup ağaçların arkasında kaybolurken, köpek ardına son bir kez dönerek dostunun mezarına baktı.

Ben yaşam kentine bakarken, kendi kendime 'O yer ki birkaç kişiye aittir' dedim, ardından Ölümler şehrinin döşemelerine baktım ve dedim ki 'bu yer de birkaç kişiye aittir. Ya Rab, bütün insanların cenneti nerede?

Bunu söyler söylemez, güneşin uzun ve güzel altın sarısı ışınlarına karışmış bulutlara doğru bakarken, içimden bir sesin 'Orada' dediğini duydum.

DUL VE OĞLU

Gece kuzey Lübnan'ın üzerine inerken kar Kadeşa Vadisi'yle çevrili köyleri kaplamış, alan ve ovalara öfkeli doğa eylemlerini üzerine çizdiği büyük safalı parşömen görünümü vermişti.

Sessizlik geceyi yutarken erkekler sokaklardan evlerine döndüler. Bu köylerin yakınında yalnız bir evde ocak başında oturmuş yün eğriten bir kadın ve yanında ocağa bir de annesine bakan tek çocuğu oturuyor.

Gök korkunç bir kükremeye evi salladı ve küçük çocuk korku içinde sarsıldı. Annesinin sevgi arayışında doğadan korunmak istercesine kollarını açarak boynuna sarıldı. Anne onu bağrına basarak öptü; sonra dizine oturtarak ona şöyle dedi: 'Korkma oğlum, Doğa gücünün büyüklüğünü insanın zayıflığıyla karşılaştıрма'. Doğada düşen kar, ağır bulutlar ve esen rüzgârın ötesinde Yüce bir varlık var ve o dünyanın ihtiyaçlarını bilir, çünkü o yarattı ve zavallılara merhamet gözüyle bakar.

Cesur ol oğlum! Doğa baharda gülümsüyor, yaz da kahkaha atıyor, sonbaharda esniyor, ama şimdi ağlıyor; gözyaşlarıyla toprak altına gizlenmiş hayatı suluyor.

Uyu sevgili çocuğum; Baban ebediyette bizi izliyor. Kar ve gök gürültüsü şu anda bizi ona yakınlaştırıyor. Uyu benim sevdiğim, bizi üşüten bu beyaz battaniye, tohumları sıcak tutuyor ve Nisan geldiğinde bu savaş gibi şeyler güzel çiçekler üretecek. Böylece çocuğum; insan net ayrılığı, acı sabrı ve umutsuz sıkıntıyı yaşamadan önce sevgiyi biçemez.

Uyu benim küçücük oğlum; gecenin korkunç karanlığı ve dondurucu soğuşundan korkmayan tatlı rüyalar senin ruhunu bulacak.

Küçük çocuk uyku yüklü gözlerle annesine baktı ve dedi ki 'gözlerim ağır, ama dualarımı okumadan uyuyamıyorum ben anne'.

Kadın onun melek yüzüne buğulu bulanık gözlerle bakarak şöyle söyledi: 'Benimle beraber söylediklerimi tekrarla oğlum. Rabbim yoksullara merhamet et, onları kışın soğuşundan koru; kendi merhametli ellerinle ince giysili bedenlerini ısıt; sefil evlerde uyuyan, açlık ve sefalet içinde acı çeken yetimleri koru. Ya Rab duy sesimi, çaresiz, çocuğu için korkudan titreyen dul kadının çağrısını duy. Ey Rabbim tüm insanların kalbini aç, aç ki güçsüzün çektiği sefaleti görsünler.

Sefillik içinde kapıları çalanlara merhamet eyle, yolda kalan yolculara sıcak bir mekân göster. Küçük kuşları, tarla ve ağaçları fırtınanın öfkesinden koru ey Rabbim, çünkü Sen merhamet ve sevgi dolusun.

Uyku çocuğun ruhunu ele geçirirken, annesi onu yatağa yerleştirerek, titreyen dudaklarıyla gözlerini öptü. Sonra geri döndü ve çocuğa giysi yapmak için yün iplik yapmaya devam etti.

RUHUN ŞARKISI

Ruhumun derinliğinde sözsüz bir şarkı var, kalbimin tohumunda yaşayan

Parşömene mürekkebi akıtmayı reddediyor; şeffaf pelerin üzerindeki duyguları yutarken akıyor, ama değil dudaklarıma.

Nasıl buna iççerlenebilirim? Dünyevi etere karışması ürkütmüyor;

Kime bu şarkıyı söylesem? Katı kulaklardan ürküyor, ruhumun evinde yankılanıyor.

Kalp gözüyle bakınca, gölgede onun gölgesini görüyor; parmak uçlarıma dokunduğunda titremelerini hissediyorum.

Göl yıldızların parlaklığını yansıttığı gibi, ellerimin nezaketi onun varlığına dikkat etmeli; solgun gülün sırrını anlatan parlak çiğ damlası gibi, gözyaşlarım onu ele veriyor.

Bu tefekkürle oluşan;

Sessizlik tarafından yayınlanan;

Yaygaradan uzak kaçan;

Gerçek hakikate sarılmış;

Rüyalarda tekrarlanan;

Sevgide anlaşılan;

Uyanışta gizlenen;

Ruhta söylenen bir şarkıdır.

Bu aşkın şarkısıdır.

Hangi Esev ve Kabil bunu söyleyebilir ki?

Yaseminden daha hoş kokan;

Hangi ses onu esir alabilir ki?

Bakire bir kızın sırrı gibi kalpte gizlidir;

Hangi dize onu sarsabilir ki?

Kim cesaret edebilir denizin kükremesini bülbül şarkısıyla birleştirmeye?

Kim cesaret edebilir körpe bebeğin nefesini fırtına çığlığıyla karşılaştırmaya?

Kim cesaret edebilir kalp için tasarlanmış kelimeleri yüksek sesle söylemeye?

Hangi insan cesaret edebilir, sesiyle Tanrı'nın şarkısını söylemeye?

ÇİÇEĞİN ŞARKISI

Ben söylenen hoş bir nağmeyim, Doğanın sesinde
tekrarlanan;
Ben yeşil halıya mavi çadırdan düşen bir yıldızım;
Kıştan gebe elementlerin kızıyım ben.
O kim ki baharı doğurdu;
Yazın kucığına yerleştirdi; Sonbaharda uyuttu.
Şafakta esintiyle birleşiyorum, ışığın gelişini duyurmak
için;
Akşamüzeri kuşlara katılıyorum, ışığa veda etmek
için.
Ovalar güzel renklerimle süsleniyor; hava nefesim
kokuyor.
Uykuyu kucakladığımda gecenin gözleri beni izler;
Uyandığımda gündüzün tek gözü olan güneşe bakıyo-
rum.
Çiği şarap yerine içiyor, kuşların sesine kulak veriyor
ve çimlerin sallanan ritminde dans ediyorum.
Ben sevgilinin hediyesi;
Düğünün çelengi;
Bir anlık mutluluğun anısı;
Yaşayanların ölüye son hediyesi;
Hem sevinç, hem de hüznün bir parçasıyım.
Yukarı sadece ışığı görmek için bakarım.
Asla gölgemi görmek için aşağı bakmıyorum.
Bu da insanlığın öğrenmesi gereken bilgeliktir.

AŞKIN ŞARKISI

Ben sevgilinin gözleri, ruhların şarabı, kalplerin gıda-
sıyım.
Ben bir gülüm.

Kalbim şafak vakti açar, bakire kızlar beni bağrına basar.

Ben hakiki servet evi, hazın özü, barış ve huzurun başlangıcıyım.

Ben onun güzel dudaklarındaki nazik gülümsemeyim.

Gençlik bana kavuşunca tüm zahmetlerini unuttur;

Bütün hayatı tatlı rüya gerçeğine dönüşür.

Ben şairin sevinci, sanatkarın, vahisi, müzisyenin ilhamıyım.

Ben merhametli annenin hayran kaldığı bir çocuğun kalbinde kutsal bir türbeyim.

Kalbin çağrısında gelir; talepten uzak duran dolgunluğum.

Kalbin arzusunu takip eder; sesin boş söyleminden uzak dururum.

Ben Âdem'e Havva yoluyla göründüm ve sürgün onun kaderi oldu.

Süleyman'a göründüm, benden bilgelik kazandı.

Helena'ya gülümsedim, o Tarvada'yı yok etti.

Kleopatra'ya taç oldum ve barış Nil Vadisi'ne hâkim oldu.

Ben çağlar gibiyim; bugün inşa eder, yarın yok ediyorum.

Ben önce yaradan sonra yok eden Tanrı gibiyim.

Ben menekşe sesinden daha tatlı; öfkeli fırtınadan daha şiddetliyim.

Hediye tek başına beni ikna etmez;

Parçalamak ürkütmez;

Yoksulluk kovalamaz;

Kıskançlık varlığını kanıtlamaz;

Delilik yakınlığının delili değil.

Ey arayışta olanlar! Hakiki gerçek ben'im.

Beni arama, bulma ve koruma arayışındaki gerçekliğin davranışlarımı belirler.

İNSANLIĞIN ŞARKISI

Ben başlangıcın en başından beri buradayım ve hâlâ burada duruyorum.

Dünya var oldukça da burada olacağım, çünkü bedbaht varlığımın sonu yoktur.

Uçsuz bucaksız gökyüzünü dolaştım, ideal bir dünya da gezdim, semalarda yüzdüm, yine de burada ölçümün mahkûmu oldu.

Konfüçyus'un öğretilerine kulak verdim;

Brahma'nın bilgeliğini dinledim;

Buda'nın yanına bilgi ağacının altına oturdum; yine de burada cehalet ve sapkınlık içinde mevcudum.

Yehova Musa'ya ulaştığında Sina'daydım;

Ürdün'de Nasıralının mucizelerini gördüm; Muhammed'in ziyaretinde Medine'deydim; yine de burada şaşkınlık mahkûmu oldum.

Babil'in gücüne tanık oldum;

Mısır'ın zaferinden ders aldım;

Roma'nın savaştan büyüklüğünü gördüm;

Yine de evvelki öğretilerim bu başarıların zayıflık ve üzüntü olduğunu gösterdi.

Ayn Dur büyücülerıyla sohbet ettim;

Asur rahipleriyle tartıştım;

Filistin peygamberlerinden derinliği topladım;

Ancak yine de gerçek hakikat arayışı içindeyim.

Sessiz Hindistan'dan bilgelik biriktirdim;

Arabistan'ın antikalarını sondaladım;

Duyabilir her şeyi duydum;

Ancak yine de kalbim hem kör hem de sağır kaldı.

Despot yöneticilerin elinden acı çektim;
Dengesi bozuk işgalcilerden kölelik acısı gördüm;
Zulüm dayatmasında açlık çektim;
Ancak hâlâ iç çatışmalarla her gün büyük mücadele veriyorum.
Aklım dolu, fakat kalbim boş;
Benim yaşlı, fakat kalbim hâlâ körpe bebek;
Belki gençlikte kalbim olgunlaşacak, ama ben yaşlanıp Tanrıma ulaşmak için dua ediyorum.
Kalbim ancak o zaman dolacak.
Başlangıcın en başından beri buradayım ve hâlâ burada duruyorum.
Dün var oldukça da burada olacağım, çünkü bedbaht varlığımın sonu yoktur.

GÜZELLİK TAHTI HUZURUNDA

Ağır bir günde, toplumun korkunç yüzünden ve şehrin baş döndürücü acı yaygarasından kaçarak yorgun adımlarımı geniş sokaklara yönelttim. Güneş ışığının toprağa ulaşmasını engelleyen ağaç dallarının olduğu yere, yalnız bir noktaya ulaşana kadar, rehberlik eden dere ve kuş sesi müziğini takip ettim. Oraya varınca durdum ve bu, ruhumu şenlendirdi, susamış ruhum yaşam serabını gördü hayat şirinliği yerine. Derin düşüncelere dalmışken, ruhumun göklere yelken açtığı bir saate, çıplak bedenini bir asma yaprağıyla bir parça kapatmış, altın saçların üstüne bir gelincik taç takmış bir bakire genç kız aniden bana göründü. Şaşkınlığımı fark edince 'Korkma, ben Orman perisiyim' diyerek beni selamladı.

Senin güzelliğın gibi bir güzellik nasıl böyle bir yerde yaşamaya karar verir? Lütfen anlat bana; Sen kimsin ve nereden geldin, diye sordum ona.

Yeşil çimenlere zarafetle oturduktan sonra yanıt verdi: 'Ben doğanın sembolüyüm!

Ben atalarının taptığı, onuruna Baalbek ve Jbeil'de türbe ve tapınaklar inşa ettiğı ebedi bakireyim.

Cesaretle söyledim; bu tapınak ve türbeler boşa gitti, yüce atalarımın kemikleri toprağı dönüştü; Onların Tanrıçalarını anan Tarih kitabında kaydedilen birkaç zavallı ve unutulmuş sayfa dışında hiçbir şey kalmadı geriye.

Peri yanıt verdi: Bazı Tanrıçalar kendilerine tapanlarla yaşar onlarla ölürler, bazıları da sonsuza dek yaşarlar.

Ben gözlerini dinlendirdiğın zaman gördüğün güzellik dünyasında yaşarım ve bu güzellik Doğı'nın ta kendisidir. Bu tepeler arasındaki çobanın sevinci, köylülerin toprak mutluluğı, dağ ve ovalarda hayranlık dolu olan kabile zevklerinin başladığı yerdir.

Bu güzellik Bilge'yi tahta ve gerçeğı yükseltir.

Bundan sonra ben ona "Güzellik felaket bir güçtür," dedim.

Peri "İnsanoğı her şeyden korkuyor, kendisinden bile," diye karşılık verdi.

"Siz ruhun huzur kaynağı olan cennetten; huzur ve dinlenme cennetti olan Doğı'dan korkuyorsunuz. İyiliğın Rabbinden korktuğunuz için, o sevgi ve merhamet dolu iken onu öfkeyle suçluyorsunuz," dedi.

Tatlı rüyalarla karışık derin bir sessizliğın ardından ona seslendim.

İnsanların yorumlayarak tanımladığı ve herkesin kendi anlayışına göre algıladığı güzellikten bahset bana.

Yanıt verdi: Güzellik ruhun cezbediğidir, o almaktan çok vermeyi sever!

Güzellikle buluştuğunda, içindeki derinlikte uzanan ellerin onu kalbinin merkezine taşımak istediğini hissedersin.

O sevinç ve hüznü birleştiren ihtişamdır; gördüğün görünmez gerçek, anladığın belirsizlik, duyduğun sessizliktir. O kutsallar kutsalı, senin özünde başlayan ve dünyevi algının dışına taşandır.

Bunun ardandan orman perisi bana yaklaşarak hoş kokulu ellrini gözlerimin üstüne koydu. Yavaş yavaş geri çekildiğinde ise vadide kendimi yalnız buldum. Gürültüsü artık beni etkilemeyen şehre geri dönerken perinin söylediklerini yineledim.

“Güzellik ruhu cezbedendir, o almaktan çok vermeyi sever!”

SEVGİLİNİN ÇAĞRISI

Sevgilim neredesin?

Körpe bebeklerin annelerini memesine baktığı gibi çiçekleri sulayan küçük cennette misin?

Ya da Senin onuruna içine erdemin türbesi inşa edilen, kalbim ve ruhumu kurban ettiğin odanda mısın?

Belki de ilahi bilgelik doluyken kitaplar arasında insan bilgisi arayışındasın?

Ah ruhumun dostu nerdesin?

Tapınakta dua da mısın? Yoksa Doğa'daki alana hayallerinin cennetti mi diyorsun?

Yoksulların kulübesinde şirinliğine kalbi kırıkları teselli ederken, onların ellerini lütfünle mi dolduruyorsun?

Her yerde Tanrı'nın ruhu sensin. Çağlardan daha güçlüsün.

Ruhunun selamı bizi sardığı ve sevgi melekleri ruhun övgü şarkısını söylerken üzerimizde yüzdüğü buluştuğumuz o günü hatırlıyor musun?

İnsanlıktan korunmak için, kaburgalar kalbin sırrını darbeden korurken, dalların gölgesindeki oturmalarımızı hatırladın mı?

İç içe gizlenmek istercesine birbirimize başımızı yas-larken el ele yürüdüğümüz yol ve ormanları hatırlıyor musun?

Seni uğurlarken, dudaklarıma kondurduğun deniz öpücüğünü hatırladın mı?

Bu öpücük dilin anlatamadığı cennet sırrını, dudakla-rımla birleştirmeyi bana öğretti.

Bu öpücük hayatın başlangıcıdır, tıpkı Yüce Yara-dan'ın toprağı insana dönüştürdüğü nefes gibi.

Bu nefes manevi dünyaya yolumu açtı, ruhumun zafe-rini müjdeledi; tekrar buluşuncaya dek burada olmaya devam edecek.

Yanaklarından yaşlar süzülürken, beni tekrar, tekrar öperek “Dünyevi beden dünyevi amalar için ayrılıyor ve yalnız kalmaya zorlanıyor,” dediğini hatırlıyor mu-sun?

Ölüm gelip birleşen ruhları Tanrı'ya götürene dek, ruh aşkla birlikte güvenle yaşayacaktır.

Git Sevgilim, Aşk seni kendine aracı seçti, kendinden üstün tuttu, çünkü onun takipçisine hayatın tadından sunulan bir fincan güzelliştir o.

Kendi boş kollarıma gelince; aşkın beni teselli eden damattır; ebedi düğünümü hatırla!

Şimdi neredesin benim diğer özüm?

Gecenin sessizliğinde uyanık mısın?

Serin esintinin kalbimin tüm atışlarını ve sevgisini sana ifade etmesine izin ver.

Hatıranda yüzümü mü okşuyorsun?

Bu hatıra artık benim değil, çünkü üzüntü, mutlu teveccühüme geçmişin gölgesini düşürdü.

Güzelliğini yansıtan gözlerimi hüznün kapladı, öpücüklerle tatlandırmanın dudaklarım kurudu.

Neredesin Sevgilim?

Okyanuslar ötesinde ağlayışlarımı duyuyor musun?

Sabırımın büyüklüğünü biliyor musun?

Havada bu ölen gençliğin nefesini sana taşıyacak güçte olan ruhlar var mı?

Şikâyetlerimi sana ulaştıracak melekler arasında gizli bir iletişim var mı?

Neredesin benim güzel yıldızım?

Hayatın karanlığı beni bağrına koydu, üzüntü beni esir aldı.

Gülümsemeyle havaya yelken aç; o bana ulaşır canlandırarak.

Havaya nefesinin kokusunu yay; bu beni yaşatacak.

Neredesin Sevgilim?

Ah Aşk ne büyük ve ben ne kadar küçüğüm.

SARAY VE KULÜBE

1

Gece olup büyük evde ışıklar parlamaya başladığında, hizmetçiler misafirin gelişini beklemek için büyük kapının önünde durdu; kadife üstünde altın düğmeleri vardı.

Sarayın bahçesini muhteşem arabalar doldurduğunda, muhteşem giysileriyle mücevherlerle süslenmiş soylular içeri girdiler.

Yüksek mertebeliler neşeli müzik eşliğinde dans ederken, enstrümanlardan yükselen keyifli melodiler havayı doldurdu.

Gece yarısı en güzel ve en lezzetli yemeklerle donatılan güzel bir masa, nadir bulunan çiçeklerle süslenmişti. Şenlikçiler inkâr ederek bol, bol içmeye devam ettiler ta ki şarabın etkisi sahnede rol aymama başladı.

Zehirlenme ve oburlukla geçirdikleri uzun bir geceden sonra, yorgun bedenlerini aceleyle yatağın derinliğinde doğal olmayan bir uykudan sonra şafak vakti kalabalık dağıldı.

2

Akşam üzeri bir adam, üzerinde ağır iş yaptığını gösteren elbisesiyle, küçük evinin kapısında durarak kapıyı çaldı.

Kapı açılır açılmaz içeri girdi, neşeyle işgalcileri selamladı, ardından ocak başında oynayan çocuklarının arasına oturdu.

Kısa bir sürede eşi yemeği hazırladı ve tahta masada oturup yemeklerini yediler. Yemekten sonra gaz lambasının etrafında toplanarak günün olaylarını paylaştılar. Erken çöken gecenin ardından herkes dudaklarında övgü ve şükran dualarıyla sessizlik içinde uyku kralına teslim oldular.

Türkçesi: Selma May

KAÇIK

NASIL BİR KAÇIK OLDUM

Bana nasıl deli olduğumu sordun. İşte böyle oldu:

Tanrılar doğmadan çok önce bir gün, derin bir uykudan uyandım ve bütün maskelerimin çalındığını anladım; yedi yaşamımda şekil verdiğim ve giydiğim yedi tane maske. Kalabalık sokaklarda maskesiz koşup bağırmaya başladım, “Hırsızlar, hırsızlar, lanet olası hırsızlar.” Erkekler ve kadınlar bana güldüler ve bazıları benden korkup evlerine kaçtılar.

Ve pazar yerine ulaştığım zaman, bir evin üstünde dikilen genç bir adam bağırdı, “Bu adam delinin biri!”

Onu görmek için yukarı baktım; ilk defa olarak güneş benim kendi çıplak yüzümü öptü ve ruhum sevgiyle kabardı güneş için ve maskelerimi artık istemedim. Ve sanki kendimden geçmiş gibi bağırdım, “Mübarektir, mübarektir hırsızlar, benim maskelerimi çalan!”

İşte ben böyle deli oldum.

Ve deliliğimde hem özgürlük hem de güvenlik buldum; yalnız olmaktan gelen özgürlük ve anlaşıl-maktan gelen güvenlik, çünkü bizi anlayanlar içimizde bir şeyi tutsak alırlar. Fakat bırakın fazla gururlanmayayım güvenliğimle. Hapiste bir Hırsızın bile korkusu yoktur başka bir hırsızdan.

TANRI

Çok eski günlerde, sözün ilk titreşimleri dudaklarıma henüz geldiği zamanlarda, kutsal dağa çıktım ve Tanrı`ya diz çöktüm, “Efendim, ben senin

kölenim. Senin sırrın benim yasam olacak ve sonsuza kadar ona itaat edeceğim.”

Fakat Tanrı cevap vermedi ve şiddetli bir fırtına gibi uzaklaştı.

Ve ben bin yıl sonra kutsal dağa çıktım ve Tanrı huzurunda tekrar diz çöküp dedim ki “Yaratan, ben senin yarattığımı. Sen beni balcıktan şekillendirdin ve ben tüm varlığımı sana borçluyum.”

Ve Tanrı cevap vermedi, onun yerine bin kanadı varmış gibi hızla uzaklaştı.

Ve bin yıl sonra kutsal dağa tırmandım ve Tanrı huzurunda tekrar diz çöktüm ve dedim ki, “Baba, ben senin oğlunum. Bana merhamet ve sevgiyle hayat verdin ve ben de sevgiyle ve ibadetle senin krallığını sürdüreceğim.”

Ve Tanrı cevap vermedi ve uzak tepeleri gizleyen bir sis gibi uzaklaştı.

Ve bin yıl sonra yüce dağa tırmandım ve Tanrı huzurunda tekrar diz çöküp dedim ki, “Tanrım, amacım, tamamlayıcıım; ben senin dününüm ve sen benim yarınımsın. Ben senin topraktaki kokunum ve sen benim göklerdeki çiçeğimsin ve BİZ güneşin önünde BİRLİKTE gelişiriz.”

O zaman Tanrı bana doğru eğildi ve kulaklarıma tatlı sözler fısıldadı ve denizin kendisine doğru koşan bir dereyi kucaklaması gibi beni kucakladı.

Ve vadilere ve ovalara indiğimde Tanrı da oradaydı.

DOSTUM

Dostum, görüldüğüm gibi değilim. Görünüş sadece giydiğim bir elbisedir. Senin sorgularından

beni, benim kayıtsızlığımdan seni koruyan, özenle örölmüş bir elbise.

Benim içimdeki 'ben', dostum, sessizlik içinde oturur, sonsuzluğa dek kalacak orada, doyulmaz, erişilmez.

Ne söylediklerime inanmanı, ne de yaptıklarına güvenmeni isterim çünkü sözlerim senin aklından geçenlerin dile getirilmesinden, yaptıklarımın umutlarının eylemleştirilmesinden başka bir şey değildir.

'Rüzgâr doğuya esiyor' dediğin zaman 'evet, doğuya esiyor' derim: çünkü düşüncelerimin rüzgârda değil, deniz üzerinde dolaştığını bilesin istemem.

Denizlerde gezen düşüncelerimi anlayamazsın, zaten anlamayı da istemem. Bırak denizimle baş başa kalayım.

Senin için gündüz olduğu zaman dostum, benim için gecedir: böyle olsa da ben yeşil tepelere değerek oynayan öyle vaktini, vadiden süzölen mor gölgeleri anlatırım; çünkü sen ne karanlığımın türkülerini duyabilir, ne de yıldızlara çarpan kanatlarımı görebilirsingörmemenden, duymamandan hoşnudum ben. Bırak gecemle baş başa kalayım.

Sen cennetine yükselirken ben cehennemime inerim- o zaman bile bu ulaşılmaz uçurumu ötesinden bana seslenirsin,'arkadaşım, yoldaşım' ben de sana seslenirim, 'yoldaşım, arkadaşım'çünkü cehennemimi görmeni istemem. Alevler görüşünü yakacak, duman burnuna dolacaktı. Senin gelmeni istemeyecek kadar çok severim cehennemimi. Bırak, cehennemimle baş başa kalayım.

sen gerçeği, güzeli, doğruluğu seversin; ben de sen hoşnut olasın diye bunları sevmenin yerinde ve iyi olduğunu söylerim ama içimden senin sevgine güle-

rim. Gene de gülüşümü göresin istemem. Bırak kahkahalarımın baş başa kalayım.

Dostum, sen iyi, ihtiyatlı, akıllısın; hayır sen eksiksizsin- ben de seninle ölçülü ve düşünerek konuşurum. Oysa ben deliyim. Ama gizliyorum deliliğimi. Bırak deliliğimle baş başa kalayım.

Dostum, sen benim dostum değilsin, ama ben bunu sana nasıl anlatacağım? Benim yolum senin yolun değil, gene de birlikte yürüyoruz el ele.

BOSTAN KORKULUĞU

Bir gün bir bostan korkuluğuna dedim ki, Bu ıssız tarlada dikilmekten yorulmuş olmalısın.

Ve o dedi ki: Korkutmanın zevki derin ve devamlı ve beni hiç yormuyor.

Bir an düşündükten sonra dedim ki, Bu doğru; ben de o zevki bilirim.

Dedi ki, Bunu sadece içi samanla dolu olanlar bilir.

Sonra, beni yücelttiğini mi yoksa küçümsediğini mi anlamadan yanından ayrıldım.

Bir yıl geçti, o bir yıl boyunca korkuluk bir filozofa dönüşmüştü.

Ve tekrar yanından geçtiğimde iki kargayı şapkasının altına yuva yaparken gördüm.

UYURGEZERLER

Doğduğum kentte uykularında gezen bir anakız yaşırdı. Bir gece dünyayı sessizlik kucaklamışken uykuda yürüyen anneyle kızı sisle örtülü bahçelerinde karşılaştılar.

Ve anne dedi ki: Sonunda karşılaştık düşmanım! Benim gençliğimi parçalayan sen, kendi hayatını benimkinin kalıntıları üstüne kurdun! Seni öldürebilmeyi isterdim!

Ve kızı dedi ki: Ah, kin dolu kadın, yaşlı bencil! Özgür benliğinle aramda dikilen sen! Benim hayatımı kendi solmuş hayatının bir yankısı yapmak isteyen sen! Ölmüş olmanı isterdim!

O anda bir horoz öttü ve iki kadın da uyandı. Anne kıbarca dedi ki: Sen misin hayatım? Ve kızı kıbarca cevapladı, Evet canım.

BİLGE KÖPEK

Bir gün bilge bir köpek bir grup kedinin yanından geçiyordu. Ve yanlarına yaklaşırken meşgul olduklarını ve ona dikkat etmediklerini görünce durdu. O an grubun ortasından büyük, şişman bir kedi çıktı ve gruba dönüp dedi ki: Kardeşlerim, dua edin ve tekrar tekrar dua ettiğinizde kuşkunuz olmasın ki, gökten fare yağacaktır. Ve köpek bunu duyduğunda içinden güldü ve onlardan uzaklaşırken dedi ki: Ah kör ve aptal kediler, yazılı olana, benim ve benden önceki atalarımın bildiklerine göre dua, inanç ve yakarışla, yağacak olan fare değil kemiktir.

İKİ MÜNZEVİ

Yalnız bir dağın üzerine, Tanrı'ya tapan ve birbirlerini seven iki münzevi yaşardı. Şimdi bu iki münzevinin topraktan bir kaseleri vardı ve bu onların sahibi oldukları tek eşya idi. Bir gün kötü bir ruh yaşlı münzevinin kalbine girdi ve o genç münzeviye gelerek

şöyle dedi: Biz uzun zamandır birlikte yaşadık. Artık ayrılmamızın zamanı geldi. Gel eşyalarımızı paylaşalım. Sonra genç münzevi üzüntü içinde şöyle dedi: Benden ayrılıp gitmeniz beni hüzne boğuyor kardeşim, ancak eğer gitmeniz gerekiyorsa öyle olsun' ve toprak kaseyi getirerek ona verdi ve şöyle dedi: “Biz onu bölemeyiz, Kardeş, bu seninki olsun.” Sonra yaşlı münzevi “Ben sadaka kabul edemem. Ben bana ait olandan başka bir şey almam, bunun bölünmesi gerekir” dedi. Ve genç olanı ‘ Kase bölünmüş olsa bunun hangimize bir faydası olur? Eğer sizi memnun edecekse kura çekelim. Ancak yaşlı münzevi tekrar ‘ Ben sadece adalet ve bana ait olanı isterim, ben adalet ve sahip olduğumu boş şansın güvenine bırakamam. Kâsenin bölünmesi gerekir. Sonra genç münzevi akıllı başka bir neden bulmadığı için şöyle dedi: Eğer gerçek iradeniz böyleyse ve hatta böyle olması gerektiğini sanıyorsanız o zaman gelin şimdi kaseyi kıralım. Ama yaşlı münzevinin yüzündeki karanlık giderek büyüdü ve o bağırды, “Ey, seni lanetli korkak, sen kavga etmek istemedin” dedi.

VERMEK VE ALMAK ÜSTÜNE

Eskiden vadiler dolusu iğneleri olan bir adam yaşardı. Ve bir gün İsa'nın annesi ona gelip dedi ki: Dostum, oğlumun giysisi yırtıldı, tapınağa gitmeden önce giysiyi onarmak zorundayım. Bana bir iğne verir misin? Ve adam ona iğne vermek yerine tapınağa gitmeden önce oğluna ilet sin diye Vermek ve Almak üstüne eğitici bir nutuk çekti.

YEDİ BENLİK

Gecenin en sessiz saatinde yan dalmışken yedi benliğim birlikte oturup fısıltıyla tartışmaya başladılar:

İlk Benlik: Bütün bu yıllar boyunca burada bu delinin içinde günlerle onun acısını yenileyip gecelerle kederini tekrar oluşturmak dışında hiçbir şey yapmadan oturdum; artık bu yükü daha fazla taşıyamayacağım ve baş kaldırıyorum.

İkinci Benlik: Sen benden daha şanslısın kardeşim, çünkü bana bu delinin neşeli benliği olmak düştü. Onun kahkahalarıyla güler, mutlu saatlerinde şarkı söylerim ve üç kanatlı ayaklarla dans eder gibi onun parlak düşünceleriyle dans ederim. Güçsüz varlığım karşısında baş kaldırabilmeyi isterdim.

Üçüncü Benlik: Ya bana, vahşi tutkuların ve hayali arzuların alevleriyle yanan sevgiyle kurtulan benliğe ne demeli? Bu deliye baş kaldırması gereken sevgi hastası benim.

Dördüncü Benlik: Hepinizin içinde en mutsuzu benim, çünkü bana iğrenç bir kin ve yıkıcı bir nefret dışında hiçbir şey verilmedi. Bu deliye hizmet etmeye baş kaldırması gereken benim, Cehennem'in karanlık mağaralarında doğmuş olup fırtınaya benzeyen benlik.

Beşinci Benlik: Yo, o benim, düşünen benlik, tuhaf benlik, aç ve susuz benlik, bilinmeyen ve henüz yaratılmamış şeylerin arasında dinlenmeksizin gezinen benlik; baş kaldırması gereken sizler değilsiniz, benim.

Altıncı Benlik: Ve ben, çalışan benlik, zavallı işçi, sabırlı elleri ve arzulu gözleriyle görüntülerden günleri yaratan ve şekilsiz maddelere yeni ve ölümsüz şekiller

veren ben bu yorulmaz deliye baş kaldırması gereken sadece benim.

Yedinci Benlik: Hepiniz bu adama baş kaldırmaktan ne kadar uzaksınız, çünkü her birinizin işlerini yapması için önceden belirlenmiş bir yazgısı var. Ah, oysa ben kendi yazgısı olan sizin gibi miyim? Benim hiçbir şeyim yok, ben hiçbir şey yapmayan, siz hayatı tekrar şekillendirirken sessizlikte oturan, hiçbir zaman hiçbir yerde olmayan benliğim. Baş kaldırması gereken siz misiniz, yoksa ben miyim, komşular?

Yedinci benlik bunları söylediğinde diğer altısı ona acıyarak baktılar, artık başka hiçbir şey söylemediler ve gece daha koyulaşırken birbirini ardından yeni ve mutlu bir boyun eğmeyle uykuya teslim oldular.

Fakat yedinci benlik her şeyin ardındaki hiçliğe bakarak gözlemeyi sürdürdü.

SAVAŞ

Bir gece sarayda bir şölen düzenlendi ve oraya bir adam geldi ve prensin önünde secdeyle eğildi tüm şölen konukları ona baktılar ve gözlerinin birinin çıkarılmış ve boş yuvanın kanadığını gördüler. Ve Prens ona sordu: ‘Senin başına ne geldi? Ve adam yanıtladı; Ey Prens, ben meslek olarak bir hırsızım, bu gece, ay olmadığı için sarafın dükkânını soymaya gittim ve pencereden tırmanırken ben bir hata yaptım ve dokumacının dükkanına girdim ve karanlıkta onun tezgahına çarptım ve gözüm oyuldu. Ve şimdi, Ey Prens, ben dokumacıya karşı adalet istiyorum. “ Sonra prens dokumacıya haber saldı ve o geldi ve gözlerinden birinin oyulacağı ilan edildi. “Ey prens,” dedi dokumacı, “kararnameniz adil Gözlerimin birinin alınması haktır.

Ve yine ne yazık ki! Ördüğüm kumaşın her iki tarafını görebilmem için ikisi de bana gerekli. Ancak bir komşum var, bir ayakkabıcı, onunda iki gözü var ve her iki göz mesleğinde gereksiz. Sonra Prens ayakkabıcıyı çağırttı. Ve o geldi. Ve onlar ayakkabıcının iki gözünden birini çıkardılar.
Ve adalet memnun oldu.

TİLKİ

Tilki, gün doğarken gölgesine bakıp konuştu:
-Kahvaltıda bir deve yiyeceğim.
Gün boyunca deveyi bulabilmek için sağa sola koştu. Ama öğleyin yine kendi gölgesini gördü - ve dedi ki: “Bir fare yeterli.”

BİLGE KRAL

Bir zamanlar uzak Virani şehrinde hem güçlü, hem akıllı bir kral hüküm sürüyordu. Ve gücüyle korutuyor ve bilgeliğiyle sevilirdi.
Bu kentin ortasında soğuk ve berrak bir suyu olan bir kuyu vardı, kral ve saray dâhil olmak üzere bütün kent halkı oradan su içerdi, çünkü başka kuyu yoktu. Bir gece herkes uyurken bir cadı kente girdi. Ve kuyuya garip bir sıvıdan yedi damla damlattı ve dedi ki: “Bu saatten sonra bu sudan her kim içerse delirecek.” Ertesi sabah kralla mabeyincisi dışında herkes kuyunun suyunu içti ve cadının söylediği gibi delirdi. Ve o gün boyunca insanlar dar sokaklarda ve pazar yerlerinde birbirlerine şundan başka bir şey söylemediler, “Kral delirmiş, kralımız ve mabeyincisi akıllarını

yitirmiş. Kuşkusuz deli bir kral tarafından yönetilemeyiz. Kralı tahttan indirmeliyiz.”

Kral o aksam altın bir kadehin kuyudan doldurulmasını emretti. Ve kadehini getirdiklerinde sonuna kadar içti ve mabeyincisine de içirdi.

Ve o uzak Virani kentinde büyük bir sevinç yaşandı, çünkü kralla mabeyincisinin akılları başlarına gelmişti.

HIRS

Üç adam bir meyhane masasında buluştu. Biri dokumacı, diğeri marangoz ve üçüncüsü de bir köylü idi. Dokumacı, “Ben bugün iki altın akçeye bir adet, ince keten kefeni sattım. Gelin bize gelen tüm şarabı içelim” dedi. “Ve ben,” dedi marangoz “Ben de elimdeki en iyi tabutu sattım. Şarabın yanında büyük bir biftek alalım. “Ben sadece bir mezar kazdım,dedi “ köylü, “ ama patronum bana çift ödeme yaptı. Gelin bunların yanına bir de balıl kek katalım.” Ve onlar neşeliydiler. Ve meyhaneci ellerini ovuşturdu ve misafirleri özgürce harcadıkları için, karısına gülümsedi. Onlar ayrıldığında ay yükselmişti ve birlikte bağırarak yolda şarkı söyleyerek yürüdüler. Ev sahibi ve karısı meyhane kapında durdu ve arkalarından onlara baktılar. “Ah!”dedi karısı, “ ah bu beyler! Ne kadar cömert ve ne kadar eşcinsel! Keşke onlar bize her gün böyle bir şans getirebilseler! Sonra oğlumuz bir meyhaneci olmak zorunda kalmaz ve çok çalışması gerekmez. Onu okutabilir ve sonra o da bir rahip olabilirdi. “

YENİ TUTKU

Dün gece yeni bir tutku icat ettim ve ona ilk denemesini verirken bir melek ve bir şeytan evime doğru acele ile geldiler. Onlar benim kapımda bir araya geldiler ve yeni icat ettiğim tutkunun üzerine birbirleriyle savaşıarak biri “Bu bir günahtır!” - Diğeri, “Bu bir erdemdir!” diye haykırdılar.

DİĞER DİL

Ben doğduktan üç gün sonra tattığım ipek beşiğimden etrafımdaki dünyayı hayret ve dehşetle izlerken annem süt annesine konuşarak ‘Çocuğum nasıl’ dedi. Süt anne ‘O iyi madam onu üç kez yedirdim ve daha önce henüz bu kadar genç ama bu kadar cins bir bebek görmedim . “ dedi. Ve ben incindim ve haykıarak ‘ bu doğru değil anne, çünkü yatağım çok sert ve emdiğim süt ağzıma çok acı ve memenin kokusu burun deliklerime kötü geliyor ve ben çok mutsuzum’dedim. Ama ne annem anlıyordu ne de süt annesi., Çünkü konuştuğum dil geldiğim dünyanın diliydi. Ve vaftiz edileceğim, ömrümün yirmi birinci gününde rahip anneme şöyle dedi: Siz oğlunuzun bir Hristiyan olarak doğduğu için gerçekten mutlu olmalısınız madam. Ve ben şaşırdım ve rahibe dedim ki: Öyleyse Cennetteki anneanneniz, mutsuz olmalı, sizin bir Hristiyan olarak doğmadınız için. Ama rahip de benim dilimi anlamadı. Ve yedi ayın ardından bir gün bir kâhin bana baktı ve anneme şöyle dedi: “Oğlunuz bir devlet adamı ve insanlara büyük bir lider olacak.”

Ama ben haykırdım ve ‘bu sahte bir kehanet ben bir müzisyen olacağım ve müzisyenden başka bir şey olmayacağım’ dedim. Ama o yaşta bile dilim anlaşılıyordu ve şaşkınlığım büyüktü. Ve otuz üç yıl sonra annem, süt anne ve rahip öldükten sonra (Tanrı’nın gölgesi ruhlarına selam olsun) kâhin hâlâ yaşıyor. Ve ben onunla dün tapınağın kapısı yakınında karşılaştım ve birlikte konuştuğumuz sırada “Ben her zaman büyük bir müzisyen olacağımı biliyordum’ Hatta bebeklik Ben kehanette bulundum ve geleceğini önceden bildirdim. “ dedi. Ve ben ona inandım - çünkü ben de şimdi diğer dünya dilini unutmuş oldum.

NAR

Bir zamanlar, bir narın tam ortasında yaşırdım. Bir nar tanesinin içindeki çekirdek dedi ki: “Bir gün ağaç olacağım ve rüzgâr dallarımda şarkı söyleyecek, gün ışığı yapraklarımda dans edecek, mevsimler boyu güçlü ve güzel kalacağım”.

Ardından başka bir tanesi konuştu: “Senin kadar gençken, ben de öyle sanırdım. Ama artık boyumun ölçüsünü aldım, gördüm ki umutlar boşuna.”

Bir üçüncüsü dile geldi: “Bence içimizde öyle parlak gelecek vaad eden hiç bir şey yok.”

Dördüncüsü dedi ki: “Ama daha güzel bir gelecek yoksa hayat manasız bir şaka olur.”

Sonra beşinci: “Ne olacağımızı tartışmanın ne manası var? Ne olduğumuzu bilmiyoruz ki.”

Cevap altıncıdan geldi: “Ne olursak olalım, var olma-ya devam edeceğiz.”

Yedinci konuştu: “Ne olacağımızı çok açık görebiliyorum. Ama sözlere dökemiyorum.”

Ardından sekizinci konuştu, sonra dokuzuncu, sonra onuncu, derken hepsi birden- sonra gürültüden hiç bir şey duyulmaz oldu.

İşte o gün bir ayvanın ortasına taşındım, orada çok az çekirdek vardı, hem de suskundu hepsi.

İKİ KAFES

Babamın bahçesinde iki kafes var. Birincisinde babamın Ninova çölünde yakaladığı bir aslan ve diğerinde ötmeyen bir serçe durur.

Her gün şafak sökerken serçe aslana seslenir, Günaydın size, mahpus kardeşim.

ÜÇ KARINCA

Üç karınca güneşte uykuya yatan bir adamın burun ucunda bir araya geldiler. Ve onun kabile geleceğine yakışır bir şekilde birbirlerini selamladıktan sonra sohbet etmek için orada durdular. Birincisi şöyle dedi: Bu tepe ve ovalar bildiğim en çorak yerle. Tüm gün bir buğday bulmak için uğraştım ve bulunacak bir şey yoktu. İkinci karınca şöyle dedi: Her kuytu ve kayranı aramama rağmen ben de bir şey bulamadım. Bu halkımın hiçbir şeyin yetişmediği hareketli kara dediği şey olduğuna inanıyorum. Sonra üçüncü karınca başını kaldırdı ve arkadaşlarım biz şimdi göremeyeceğimiz büyüklükte bedeni; izini takip edemeyeceğimiz genişlikte gölgesi; duyamayacağımız yükseklikte sesi ve her zaman her yerde olabilen Yüce karınca, kudretli ve sonsuz olanın burnunun üzerinde duruyoruz' dedi.

MEZAR KAZICILARI

Bir gün ölü benliklerimden birini gömdükten sonra mezar kazıcı gelip bana, “Cenaze için buraya gelenlerin içinde yalnız senden hoşlanıyorum,” dedi... Ben de dedim ki; ‘ bu beni çok sevindirdi ama neden benden hoşlanıyorsun? Çünkü onlar ağlayarak gelir ağlayarak giderler, yalnızca sen gülererek gelir gülererek gidersin, dedi. Üçüncü karınca bu şekilde konuştuğu zaman diğer iki karınca birbirlerine bakarak güldüler. Ve o anda adam kıpırdadı ve uykusunda elini kaldırdı ve burnunu kaşıdı ve üç karınca da ezildi.

TAPINAĞIN MERDİVENLERİ ÖNÜNDE

Dün akşam, tapınağın mermer merdivenlerinde, ben, iki erkek arasında oturmuş bir kadın gördüm. Yüzünün bir tarafı solgun, diğer tarafı kızarıktı.

KUTSAL ŞEHİR

Gençliğimde bana belli şehirlerde herkesin Kutsal Yazıtlara göre yaşadıkları söylendi. Ve ben ‘Ben o şehri ve oradaki kutsallığı arayacağım’ dedim. Ve o çok uzaktı. Ve yolculuğum için büyük hazırlık yaptım. Ve kırk gününün ardından şehri gördüm ve kırk birinci günde içine girdim. Ve ne göreyim! Sakinlerin tüm gruplarının sadece tek eli ve tek gözü vardı. Ve ben çok şaşırdım ve kendi kendime dedim ki: Bu kadar kutsal bir şehirden olanların yalnız bir eli ve bir gözü mü olmalı’. Sonra onların benim iki elim ve iki gözüm olduğu için büyük ölçüde hayretler içinde şa-

şırmış olduklarını gördüm. Onlar birbirleriyle konuşurken ben ‘ Bu gerçekten de herkesin Kutsal Yazıtlara göre yaşadığı kutsal şehir mi’ diye sordum. Ve onlar “Evet, bu o şehir “ dediler. Ve ‘ne’ dedim ben ‘başınıza ne geldi’ ve sağ gözünüz ile sap eliniz nerede?

Ve insanların hepsi etkilendiler. Ve şöyle dediler: ‘Gelin siz görün’ Ve onlar beni Şehrin ortasındaki tapınağa götürdüler. Ve bu tapınakta ben bir yığın el ve göz gördüm. Hepsi de solmuştu. Sonra ‘Eyvah’ hangi fatih bu zulmü size karşı işledi? Dedim. Aralarından bir uğultu yükseldi. Ve büyüklerinden biri ileri çıktı ve şöyle söyledi: Bunu yapan kendimiz olduk. Tanrı içimizdeki kötülüğün fatihleri yaptı bizi. Ve o beni daha yüce bir sunağa yöneltti ve tüm halk da beni izledi. Ve o bana yazıtların kazındığı sunağın yukarısını gösterdi ve ben okumaya başladım: Eğer sağ gözünüz sizi rahatsız ediyorsa onu çıkarın ve atın çünkü üyelerden birinin ölmesi sizin için bedeninizin tümünün cehenneme atılmasından daha karlıdır. Ve eğer sağ eliniz sizi rahatsız ediyorsa onu koparın ve atın çünkü üyelerden birinin ölmesi sizin için bedeninizin tümünün cehenneme atılmasından daha karlıdır. Sonra anladım. Ve ben hepsine doğru döndüm ve haykırdım: Aranıza iki gözü ve iki eli olan kadın ya da erkek hiç yok mu? Ve onlara beni yanıtlayarak şöyle dediler: Hayır, bir tane bile yok. Kutsal yazıtı okuyup onun emrini yerine getirmek için henüz küçük olanlar dışında tam olan kimse yok. Ve biz tapınaktan dışarı çıktığımızda ben hemen Kutsal şehri terk ettim çünkü ben hem yazıtı okuyabiliyor hem de küçük değildim.

İYİ TANRI İLE KÖTÜ TANRI

İyi Tanrı ile kötü Tanrı bir dağın doruğunda karşılaştılar

İyi Tanrı, 'iyi günler kardeşim' dedi.

Kötü Tanrı cevap vermedi.

Ve iyi Tanrı ' Bugün kendini kötü hissediyor olmalısın' dedi

Evet, dedi kötü Tanrı, Çünkü sık sık beni seninle karıştırıp adınla bana hitap ediyor ve senmişim gibi davranıyorlar. Bu da beni çok kızdırıyor

Ve iyi Tanrı ' Fakat bana da sık sık senin adınla hitap ediyorlar' dedi.

Kötü Tanrı insanların cehaletini lanetleyerek uzaklaştı

YENİLGİ

Yenilgi, yenilgim, yalnızlığım ve kimsesizliğim.

Binlerce yengiden bana daha kıymetli olan sensin!

Dünyadaki en parlak tüm başarılardan
sensin kalbime yakın olanı!

Yenilgi, yenilgim, isyanım

ve kendimle tanışmam; senin

sayendedir ki, ben hâlâ ayağı yere basan

ve solmuş defneler peşinde koşmayan

biri olduğumun bilincindeyim;

ve sende, yalnızlığımı buldum; herkesten uzak ve de gururlu olmayı.

Yenilgi, yenilgim, parlayan kılıcım ve kalkanım

Senin gözlerinde okudum kendi tahtı arayanın
kendi kuluna dönüştüğünü.

Ve, bir başkasının derinliklerindeki
geçeği anlayabilmemiz için onun gücünü söndürme-
miz gerektiğini.

Ve ancak böylesi olgunlaştıktan sonradır ki, meyvenin
tadına varılabildiğini.

Yenilgi, yenilgim,
sözünü benden sakınmaz yol arkadaşım
şarkımı, haykırış ve sessizliklerimi hep duyacaksın.
Ve senden başka kimse bana söz etmeyecek
kanat çırpınışların ve deniz kabarmalarından
ve de geceleri yanan dağlarından.
Ve sen, tek başına
ruhumun sarp ve dik yollarından tırmanacaksın.

Yenilgi, yenilgim, benim ölmez cesaretim
sen ve ben fırtınada birlikte güleceğiz;
ve ikimiz, derin mezarlar kazarak
içimizde ölmekte olanlara tutunacağız ve var gücü-
müzle,
güneşin karşısında duracak ve de tehlikeli olacağız.

GECE VE KAÇIK

“Ben senin gibiyim, ey gece, karanlık ve çıplak; hayal-
lerimin

ötesinde yanan patıkada yürürüm ve ne zaman ayağım
toprağa dokunsa oradan dev bir meşe ağacı çıkar.”

“yo, sen benim gibi değilsin, ey deli; çünkü sen hâlâ
kumda bıraktığın ayak izlerinin ne kadar büyük oldu-
ğunu görmek için arkana bakarsın.”

“ben senin gibiyim, ey gece, sessiz ve derin ve yalnızlığımın ortasında bir beşikte bir tanrıça yatar ve cennet’te doğan yalnızlığımda cehennem’e dokunur.”

“yo, sen benim gibi değilsin, ey deli; çünkü sen hâlâ acı karşısında ürperirsin ve uçurumun şarkısı seni korkutur.”

“ben senin gibiyim, ey gece, vahşi ve korkunç; çünkü kulaklarım

mağlup ulusların çılgınlıkları ve yitirilmiş toprakların iç çekişleriyle doludur.”

“yo, sen benim gibi değilsin, ey deli; çünkü sen hâlâ kendi cüce benliğini kendine yoldaş alırsın ve dev benliğinle dost olamazsın.”

“ben senin gibiyim, ey gece, acımasız ve korkutucu; çünkü bağrım

denizde yanan gemilerle tutuşur ve dudaklarım ölen savaşçıların kanıyla ıslanır.”

“yo, sen benim gibi değilsin, ey deli; çünkü hâlâ bir iyilik meleği

olma arzusuyla dolusun ve hâlâ kendi’nin üstünde bir yasa olmadın.”

“ben senin gibiyim, ey gece, neşeli ve mutlu; çünkü benim gölgemde oturan saf şarapla sarhoş olur ve beni izleyerek sevinçle günah işler.”

“yo, sen benim gibi değilsin, ey deli; çünkü senin ruhun yedi kat giysiyle örtülüdür ve sen yüreğini elinde tutamazsın.”

“ben senin gibiyim, ey gece, sabırlı ve tutkulu; çünkü göğsümde, solgun öpüşlerin kefenleriyle binlerce sevgili gömülü.”

“öyle mi, deli, sen benim gibi misin? sen benim gibi olabilir misin? ve bir ata biner gibi fırtınaya binebilir ve bir kılıç olup şimşegi tutabilir misin?”

“senin gibi, ey gece, senin gibi güçlü ve uluyum ve tahtım gözden düşmüş tanrıların yığını üstüne kurulu ve benim önümden de günler elbisemin eteğini öpmek için yüzüme hiç bakmadan geçerler.”

“benim gibi misin, ey karanlık yüreğimin çocuğu? ve benim yabanıl düşüncelerimi düşünür ve boş sözlerimi mi konuşursun?”

YÜZLER

Bin türlü ifadesi olan derin bir yüzü gördüm,
Kayaya yapışıp kalmış, tek ifadesi olmayan, yüzü de...
Parlak görüntüler içinde saklanan iğrenç bir yüzü gördüm

Işıyan güzelliğini görmek için perdesini kaldırmak zorunda kaldığım yüzü de

Kırışıklarla dolu içi boş yaşlı bir yüz gördüm,
Yüzeyine her şeyin işlendiği yalın, taze yüzü de,
Yüzleri iyi bilirim, Çünkü onları kendi gözlerimin dokuduğu kumaştan görürüm ve ardında sakladıkları gerçeklikleri de...

BÜYÜK DENİZ

Ruhumla birlikte büyük denize yüzmeye gittik. Ve kıyıya vardığımızda gözden uzak ve sakin bir plaj aradık.

Fakat yürürken gri bir kayanın üstünde oturmuş ve bir torbadan fiske fiske tuz alıp denize atan bir adam gördük.

“Bu kötümser bir insan,” dedi ruhum, “Bu plajdan gidelim. Burada denize giremeyiz.”

Bir koya varana kadar yürüdük. Orada beyaz bir kayanın üstünde dikilmiş, elindeki süslü bir kutudan şeker alıp denize fırlatan bir adam gördük.

“Bu da iyimser bir insan,” dedi ruhum. “Bu da çıplak bedenlerimizi görmemeli.”

Daha ileriye yürüdük. Ve bir plajda ölü balıkları toplayıp duyarlılıkla denize geri atan bir adam gördük.

“Ve bunun önünde de denize giremeyiz,” dedi ruhum. “Bu iyiliksever bir insan.”

Ve onu da geçtik.

Sonra kuma kendi gölgesini çizen bir adamın olduğu bir plaja geldik. Büyük dalgalar geldi ve izi sildi. Ama adam tekrar ve tekrar çizdi.

“Bu gizemli bir adam,” dedi ruhum. “Yanından uzaklaşalım.”

Ve köpükleri kürekle alıp mermer bir kâseye koyan bir adamı gördüğümüz sakın bir koya gelene kadar yürüdük.

“Bu bir idealist,” dedi ruhum. “Kuşkusuz bu da çıplaklığımızı görmemeli.”

Ve yürüdük. Birden, “Bu deniz. Bu derin deniz. Bu engin ve güçlü deniz.” diye haykıran bir ses işittik. Ve sesin kaynağına vardığımızda, bunun sırtını denize dönmüş ve kulağına bir deniz kabuğunu dayayıp onun mırıltısını dinleyen bir adam olduğunu gördük.

Ve ruhum dedi ki: “Buradan gidelim. Bu gerçekçi birisi, anlayamadığı bütüne sırtını çevirir ve onun bir parçasıyla uğraşır.”

Böylece oradan da uzaklaştık. Ve kayalar arasında kötü otların bittiği bir yerde başını kuma gömmüş bir adam gördük. Ve ruhuma, “Burada denize girebiliriz, nasıl olsa bizi göremez,” dedim.

“Yo,” dedi ruhum, “çünkü hepsinin içinde en ölümcül olanı bu. Bu adam bağınaz.”

Sonra ruhumun yüzünde ve sesinde büyük bir hüznü belirdi.

“Buradan gidelim,” dedi, “çünkü denize girebileceğimiz ıssız ve gözlerden uzak bir plaj yok. Altın saçlarımı bu rüzgâra açmak, beyaz göğsümü bu havaya sunmak ve kutsal çıplaklığımı bu ışığa çıkarmak istemiyorum.”

O zaman ‘Daha Büyük Deniz’i aramak için o denizden uzaklaştık.

ÇARMIHA GERİLEN

İnsanlara, Çarmıha gerilmek istiyorum, diye haykırdım.

Ve onlar, ölümünün sorumluluğunu neden biz alalım? diye sordular.

Kaçıkları çarmıha germek dışında ne ile coşacaksınız? diye yanıt verdim.

Ve beni dinlediler ve çarmıha gerildim. Ve çarmıha gerilmek bana huzur verdi.

Ve ben toprakla gök arasında asılıyken başlarını yukarı kaldırıp bana baktılar. Ve heyecanlandılar, çünkü başları hiç yukarıya kalkmamıştı.

Ama bana bakmak için dikilirken içlerinden biri, Neyin kefareti ödüyorsun? diye seslendi.

Ve bir başkası haykırdı, kendini neden kurban ediyorsun?

Ve bir üçüncüsü, Bununla dünya şanını satın alacağını mı zannediyorsun?

Sonra dördüncüsü, Bakın nasıl gülümsüyor! Böyle bir acı bağışlanabilir mi?

Ve hepsine birden cevap verip dedim ki:

Sadece gülümsediğimi hatırlayın. Ne kefarete ödüyorum, ne kurban oluyorum ne de şan arıyorum ve bağışlanmasını istediğim hiç bir şeyim de yok. Susadım ve bana kendi kanımı içirmeniz için size yalvardım. Çünkü bir kaçığın susuzluğunu kendi kanından başka ne giderir ki? Dilsizdim- ve sizden ağız yerine yaralar istedim. Sizin gün ve gecelerinizde tutsaktım- ve daha büyük gün ve gecelere açılan bir kapı aradım.

Ve şimdi gidiyorum- çarmıha gerilen diğerlerinin gittiği gibi. Ve bizim çarmıhtan bezdiğimizi düşünmeyin. Çünkü biz daha büyüğüz ve daha büyük insanlar tarafından daha büyük topraklar daha büyük gökler arasında çarmıha gerilmeyi isteyenlerdensiniz.

GÖKBİLİMCİ

Tapınağın gölgesinde arkadaşım ile yalnız oturuyorduk ve ben kör bir adam gördüm. Ve arkadaşım “yurdumuzun en bilge adamına bak “ dedi. Sonra ben arkadaşımdan ayrıldım ve kör adama yaklaşarak onu selamladım. Ve biz sohbet ettik.

Bir süre sonra ben “sorumu affedin, ama siz ne zamandan beri körsünüz?” dedim

“Doğumdan beri,” diye yanıtladı.

“Ve siz hangi bilgelik yolunu izliyorsunuz?” diye sordum.

O, “Ben bir astronomi bilginiyim “ dedi.

Sonra, elini göğsüne koyarak “Ben bütün bu güneşler ve aylar ve yıldızları izliyorum,” dedi

BÜYÜK HASRET

İşte burada ben kardeşim dağ ve kız kardeşim denizin yanında oturuyorum. Yalnızlık içinde üçümüz bir bütünü ve bizi birbirimize bağlayan sevgi derin, güçlü ve gariptir. Hayır, bu benim kız kardeşimin derinliğinden daha derin ve kardeşimin gücünden daha güçlü ve benim kaçık tuhaflığımdan daha tuhaftır. İlk gri şafak bizi birbirimize görünür kıldığı zamandan beri üzerinden sonsuz sonsuzluklar geçti ve birçok dünyanın doğumu, dolgunluğu ve ölümünü görmüş olsak da, hâlâ istekli ve genciz. Biz genciz ve istekliyiz yine de eşsiz ve ziyaretsiz ve kesintisiz yarım kucaklaşma içinde olsak ta tesellisisiz. Ve kontrol edilen bir arzu ve harcanmamış bir tutku da ne teselli var ki? Alevli Tanrı nereden gelecek ve kız kardeşimin yatağını ısıtacak? Ve hangi dişi sel kardeşimin ateşini söndürebilecek? Ve kalbimi komuta edecek kadın kimdir? Gecenin sessizliğinde kız kardeşim uykusunda isimleri bilinmeyen yangın Tanrılarını mırıldanıyor ve kardeşim serin ve mesafeli tanrıçaları uzaktan çağırır. Ama uykum da bilmediğim hangi kimi ben çağırabilirim?

İşte burada ben kardeşim dağ ve kız kardeşim denizin yanında oturuyorum. Yalnızlık içinde üçümüz bir bütünü ve bizi birbirimize bağlayan sevgi derin, güçlü ve gariptir.

BİR OT DEDİ Kİ

Ot bir güz yaprağına dedi ki: “Düşerken çok ses çıkarıyorsun! Kış düşlerimin hepsi uçup gidiyor.”

Yaprak kızgınlıkla, Soysuz ve barksız yaratık! Şarkısız, huysuz şey! Sen yüseklerle ulaşamazsın ve şarkı da söyleyemezsin.

Sonra güz yaprağı toprağa uzandı ve uykuya daldı. Ve bahar geldiği zaman tekrar uyandı ve artık bir ottu.

Ve sonbahar geldiğinde ve kış uykusu bastırdığında ve üzerine havadan yapraklar düşmeye başladığında kendi kendine mırıldandı, Ah bu güz yaprakları! Ne kadar çok gürültü yapıyorlar! Bütün kış düşlerim uçup gidiyor.

GÖZ

Göz bir gün şöyle dedi: “Bu vadilerin ötesinde mavi sisle örtülü bir dağ görüyorum. Ne güzel değil mi?”

Kulak verip dinledi ve bir süre den sonra şöyle dedi:

Fakat dağ nerede? Onu işitemiyorum.

Sonra El konuştu ve şöyle dedi: “Ona dokunup hissetmek için boşuna uğraşıyorum, çünkü dağı bulamıyorum.”

Ve Burun dedi ki: “Dağ yok, kokusunu alamıyorum.”

Sonra Göz başka tarafa döndü ve diğerleri aralarında Göz'ün bu garip hayali hakkında konuşmaya başladılar. Ve dediler ki, Göz'ün bir sorunu olmalı.

İKİ BİLGE ADAM

Bir zamanlar Antik Afkar şehrinde birbirlerinin bilgeliğinden nefret eden ve aşağılayan iki adam yaşardı. Bunlardan biri Tanrıların varlığını inkâr ediyor diğeri ise bir mümin idi. Bir gün ikisi Pazar yerinde b,r araya geldiler ve takipçileri arasında munakaşa

ederek Tanrıların varlığı ya da yokluğu hakkında tartışmaya başladılar. Ve saatler süren çekişmeden sonra ayrıldılar. O akşam inançsız olan tapınağa gitti ve mihrabın önünde secde etti ve şımarık geçmişini affetmeleri için Tanrılara dua etti. Ve aynı saate, Tanrıları onayan diğer bilge adam da kendi kutsal kitaplarını yaktı. Çünkü o da bir inançsız olmuştu.

HÜZNÜM DOĞDUĞU ZAMAN

Hüznüm doğduğu zaman ona ihtimamla baktım ve sevgi dolu bir şefkatle onu izledim.

Ve Hüznüm, yaşayan her şey gibi büyüdü, güçlü, güzel oldu ve harikulade keyiflerle doldu.

Ve Hüznüm ve ben birbirimizi sevdik ve etrafımızdaki dünyayı sevdik; çünkü Hüznün sevecen bir yüreği vardı ve ben de hüznün'le sevecen oldum.

Ve Hüznüm ve ben konuştuğumuz zaman günlerimiz hızla geçer ve gecelerimiz düşlerle kuşatılırdı; çünkü Hüznün dili seçkindi ve benim de dilim hüznle seçkin oldu.

Ve Hüznüm ve ben birlikte şarkı söylediğimizde komşularımız pencerelerine oturup dinlerdi; çünkü şarkılarımız deniz kadar derindi ve ezgilerimiz tuhaf anılarla doluydu.

Ve Hüznüm ve ben birlikte yürüdüğümüz zaman insanlar bize saygılı gözlerle bakar ve tatlı sözlerle fısıldaşır. Ve bize düşmanlıkla bakanlar da vardı; çünkü Hüznü soyluydu ve ben hüznle övünürdüm.

Fakat Hüznü yaşayan her şey gibi öldü ve yalnız kaldım, düşünmeye başladım.

Ve şimdi konuştuğum zaman sözlerim kulaklarıma ağır geliyor.

Ve şarkı söylediğim zaman komşularım dinlemeye gelmiyor.

Ve yürüdüğüm zaman bana bakan kimse olmuyor.

Sadece uykumda acıma yüklü sesler işitiyorum, İşte bakın, hüznü ölen adam yatıyor burada.

SEVİNCİM DOĞDUĞU ZAMAN

Sevincim doğduğu zaman, onu kollarıma aldım ve evin damında durarak haykırdım. ‘Gelin komşularım, Gelin ve görün’, çünkü sevinç bugün bana doğdu. Gelin ve güneşte gülen bu neşeli şeye bakın. Ama komşularımın hiçbirisi sevincimi görmek için bakmaya gelmedi ve şaşkınlığım büyük oldu. Ve her gün yedi ay boyunca, ben evin damından sevincimi ilan ettim. Ancak yine de kimse beni dinlemedi. Ve ben ile sevincim yalnız kaldık, aranmadan sorulmadan. Sonra sevincim solgun ve yorgun olmaya başladı çünkü benim kalbimin dışında kimse onun sevecenliğini sarmadı ve benim dudaklarım dışında başka bir dudaklar onu öpmedi. Sonra sevincim yalnızlıktan öldü. Ve ben şimdi ölü hüznümün hafızasında ancak ölü sevincimi hatırlıyorum. Ama hafıza rüzgârda coşan ve sonra bir daha sesi duyulmayan bir sonbahar yaprağıdır.

MÜKEMMEL DÜNYA

Kayıp ruhların Tanrısı, Tanrılar arasında kayıp olan sen, duy beni:

Bizi koruyan nazik Kader, kaçık, huzursuz ruhlar, duyun beni:

Kusurluların en kusurlusu ben, mükemmel bir türün arasında yaşıyorum. İnsani bir kaos olan ben, karmaşık unsurların bulutsu, düşünceleri çeşitli, düzenli rüyaları ve vizyonları yazılıp çizilmiş olan, kanunlara sadık, saf düzenli insanlar arasında bitmiş dünyalar ortasında hareket ediyorum. Ey Tanrı, onların erdemleri ölçül-müş, günahları tartılmış ve hatta loş alacakaranlıktan geçen ve ne erdem ne de günah olan sayısız şeyleri bile kayıt ve kategorize edilmiştir. Burada gündüz ile gece mevsimlerin davranışlarına göre ayarlanmış ve kusur-suz doğruluk kurallarına göre yönetilmektedir.

Yemek içmek, uyumak, kendi çıplaklığını kapatmak ve daha sonra zamanı geldiğinde de yorulmak; Çalış-mak, oyun oynamak, şarkı söylemek, dans etmek ve tam saatinde de uzanıp yatmak; böyle düşünmek, böylece hissetmek ve daha sonra uzak ufuklarda belirli bir yıldız yükseldiğinde düşünce ve duyguları dur-durmak; Komşuyu zarif bir gülümseyişle soymak, elin ince dalgasıyla hediyeleri saçmak, ihtiyatla övmek, temkinle suçlamak, ruhu bir sözle yok etmek, bir ne-fesle bedeni yakmak ve günlük çalışmanın ardından elleri yıkamak; kurulu bir düzene göre sevmek, kendi kutsal özünü, önceden tasarlanmış şekilde eğlendir-mek, uyarlılığıyla Tanrılara ibadet etmek, ustaca şey-tanların ilgisini çekmek... ve sonra sanki hafıza ölüy-müş gibi tümünü unutmak; Bir amaç için değer ver-mek, ihtiyatla düşünmek, sevecenlikle mutlu olmak, mertçe acı çekmek ve yarınlar onu tekrar doldursun diye fincanı boşaltmak; Ey Tanrı, bütün bular sağdu-yu ile döllemiş, kararlılıkla doğmuş, dürüstlikle re-fakat edilmiş, kurallarla yönetilmiş nedenlerle yönlen-dirilmiş ve sonra bir tarifeye göre öldürülerek gömül-

müştür. Ve hatta insanın ruhunun içinde yatan sessiz mezarları bile işaretli ve numaralandırılmıştır.

Bu bir mükemmel dünya, erdirilen mükemmellik, bir yüce güzellikler dünyası, Tanrı Bahçesinin olgun meyvesi ve Evrenin ana düşüncesidir. Ancak Ben yerine getirilmemiş tutkunun yeşil tohumu, ne Doğu'yu ne de Batı'yı arayan, bir deli fırtına, yanmış bir gezegenden gelen, şaşkın bir fragman olan ben neden burada olmalıyım Ey Tanrı?

Türkçesi: Selma May

HABERCİ

HABERCİ

Kendinizin habercisi sizsiniz. Ve diktiğiniz kuleler, kendi dev benliğinizin temelinden başka bir şey değil. Ve o benliğiniz de oluşturacak bir başka temeli. Ve ben de kendimin habercisiyim çünkü gün doğarken önümde gerilerek uzayan gölge, öğle saatlerinde küçülerek ayaklarımın altında toplanıp yok olacak. Her zaman kendimizin habercisi olduk ve her zaman da olacağız. Bugüne değin topladıklarımız ve bundan sonra toplayacaklarımız, tohum olacak henüz sürülmemiş tarlalara.

Siz sisin içinde dolanan bir arzuydunuz, ben de oralar da dolanan bir arzuydum. Böylece aradık birbirimizi ve tutkularımızdan doğdu rüyalarımız. Ve rüyaların zamanı bitimsiz ve rüyaların mekânı ölçümsüzdü.

Ve Hayat'ın titreyen dudaklarında sessiz bir sözcük olduğunuz zaman, ben de oradaydım, başka bir sessiz sözcük olarak. Sonra hayat dile getirdi bizi ve biz de dünün anıları ve yarının özlemleriyle yılları devirerek geldik buraya. Çünkü dün fethedilmiş bir ölüm ve yarın peşine düştüğümüz bir doğumdu.

Ve şimdi Tanrı'nın ellerindeyiz. Sen bir güneşsin O'nun sağ elinde ve ben bir dünyayım O'nun sol elinde. Yine de benden fazla parlak değilsin, üzerimde parıldarken.

Ve biz, güneş ve dünya yine de daha büyük bir güneşin ve daha büyük bir dünyanın başlangıcından başka bir şey değiliz. Ve her zaman bir başlangıç olarak kalacağız.

Kendinizin habercisi sizsiniz ve bahçe kapımın önünde geçen bir yabancısınız.

Ve ben de kendi kendimin habercisiyim, oturuyorum kımıldamadan ağaçlarımın gölgesinde.

TANRI'NIN DELİSİ

Bir zamanlar çölden büyük Şaria şehrine hayalperest bir adam geldi. Üzerinde sadece elbisesi ve elinde bir tek asası vardı.

Etrafa hayranlık ve şaşkınlıkla bakarak sokaklar boyunca yol aldı. Tapınaklara, kulelere ve konaklara baktı. Şaria şehrinin emsalsiz güzelliği karşısında dondu kaldı. Yanından geçenlerle konuştu, onlara şehir hakkında sorular sordu. Ama kimse onun ne dediğini anlamadı. Ne onlar onun dilini biliyordu, ne de o, onlarınkini.

Öğlen vakti bir hanın önünde durdu. Sarı mermerden yapılmış hana insanlar ellerini kollarını sallaya sallaya gidip çıkıyordu.

“Burası bir tapınak olmalı.” diye düşündü adam ve içeri girdi. Gördükleri karşısında epey şaşırmıştı. Büyük bir salonda kadınlar ve erkeklerden oluşan kalabalık bir grup masalara oturmuşlardı. Herkes yiyip, içiyor, müzisyenleri dinliyordu.

“Yo,” dedi hayalperest. “Bu bir tapınma değil. Prens büyük bir olay neticesinde kutlama yapmak adına halkına düzenlediği bir şölen olmalı.”

Tam o sırada prensin kölesi gibi duran bir adam yaklaştı yanına ve buyur etti onu bir masaya. Etler, şaraplar ve birbirinden leziz tatlılar ikram etti ona.

Karnı doyup, kendine gelince hayalperest gitmek için kalktı ayağa. Kapıya geldiğinde görkemli kıyafetiyle iri bir adam durdurdu onu orada.

“Bu prensin ta kendisi olmalı.” diye geçirdi içinden adam. Saygıyla eğilip önünde, teşekkür etti ona.

İri adam şehirde konuşulan dille şöyle dedi: ona:

“Yemeğin parasını ödemediniz efendim.” Ne dediğini anlamadı hayalperest ve tekrar tüm kalbiyle teşekkür etti ona. İri adam bir kere daha yineledi sözlerini ve baştan aşağı süzdü hayalperesti. Eski püskü kıyafetleri olan bu adamın bir yabancı olduğu ve yediği yemeğin parasını ödeyemeyeceği her halinden belliydi. Böylece iri adam çırpıtı ellerini ve şehrin dört muhafızı yanlarına geldi. Ve dinlediler iri adamın sözlerini. Her iki tanesi geçti hayalperestin iki yanına aldılar onu aralarına. Hayalperest onların süslü kıyafetlerine ve kendinden emin hallerine keyifle baktı. “Bu adamlar,” dedi: “şehrin saygın insanları olmalı.”

Mahkeme salonuna kadar birlikte yürüdüler sonra içeri girdiler.

Hayalperest yüksekçe bir tahta oturmuş, ihtişamlı kaftanı ve gür sakalıyla karşısında duran soylu adama baktı. Kral olmalı diye düşündü. Huzuruna çıkarılmış olmaktan dolayı kıvanç duydu.

Muhafızlar suçlunun durumu açıkladılar soylu yargıca. Ve yargıç iki avukat tayin etti; birini davalıya, birini davacıya. Avukatlar ayağa kalktılar hemen. Sırasıyla yaptılar savunmalarını. Ve hayalperest kendisine hoş geldin demek adına yapıldığını sandı tüm konuşmaların. Ve tüm bu yapılanlardan dolayı kalbi kral ve prens için şükranla doldu.

Bu arada hayalperestin suçu tayin oldu. Üzerinde suçunun yazılı olduğu bir levha boynuna asılacak ve çıplak at üzerinde şehir boyunca dolaştırılacaktı. Sokaklar boyunca davul zurna ona eşlik edecek ve cezası hemen uygulanacaktı.

Böylece davul zurna eşliğinde, çıplak at üzerinde gezindirilmeye başladı hayalperest şehir boyunca. Sesi duyan şehrin sakinleri koşmaya başladılar yanına. Görünce onu kahkahalarla güldüler. Ve çocuklar sokaktan sokağa peşine düştüler. Hayalperest bu duruma mest oldu, gözleri mutluluktan doldu. Çünkü ona göre boynundaki tabeladaki yazıyla kral onu kutsuyordu ve tüm bu şölen onun şerefine yapılıyordu. Tam bu sırada kalabalığın arasında kendisi gibi çölden gelen bir adam ilişti gözüne. Hayalperest adama doğru bağırdı neşeyle;

“Arkadaşım! Hey arkadaş neredeyiz biz? Kalbi güzel hangi şehirdeyiz? Konuklarına sarayda şölen düzenleyen, prensleri kapıya kadar ona eşlik eden, kralları huzurunda konuğunu buyur eden, göğsüne madalya takıp, onu şerefliendiren misafirperver ve cömert, cennetten bir parça hangi şehirdeyiz?”

Çölden gelen cevap vermedi ona. Sadece gülümseyip, başını öne eğdi. Ve kabile böylece önünden geçip gitti. Ve hayalperest başını yukarı kaldırdı, coşkuyla dolmuş gözleri güneşin altında parıladı.

AŞK

Şöyle derler: Çakal da köstebek de
Aslanla aynı dereden su içermiş.

Ve şöyle derler, kartal ve akbaba
Aynı leşi gagalar.

Barış içerisinde, birbirlerine sataşmadan
Ölü bedeninin başında.

O asil eliyle
Arzularımı dizginleyen,

Artan açlığımı ve susuzluğumu
Asalete ve onura dönüştüren
Ey aşk,
Beni baştan çıkarak o zayıflığın
İçimde var olan sürekli o gücü yenmesine,
Ekmek yiyip, şarap içmesine izin verme.

Bırak açlık çekeyim onun yerine,
Bırak kavrulsun kalbim susuzluktan,
Senin doldurmadığın kadehe
Ya da kutsamadığın kâseye
Uzanacaksa elim
Bırak ölüp, gideyim.

KEŞİŞ KRAL

Dağların arasındaki ormanda genç bir adamın yapayalnız yaşadığını söylediler bana. Bu adam bir zamanlar İki Nehrin ötesindeki büyük ülkenin kralıymış. Ve bu adamın kendi isteğiyle tahtını ve muhteşem krallığını bırakıp, bu vahşi yere gelip, yerleştiğini söylediler.

Ve ben de, “Bu adamı bulup, kalbindeki sırrı öğrenmeliyim,” dedim “Krallığından feragat ettiğine göre, daha büyük bir krallığı olmalı kalbinin derininde.”

Hemen o gün ormana, adamın yaşadığı yere gittim. Kraliyet esasını taşır gibi elinde bir kaval, onu ak bir servi ağacının altında oturur buldum. Bir kralı selamlar gibi selamladım onu. Ve dönüp kibarca, “Bu huzur ormanında ne yapıyorsun?” diye sordu bana. “Kendini mi arıyorsun gölgelerin yeşilinde yoksa alacakaranlığından mı dönüyorsun eve?”

“Sizi arıyordum.” diye cevap verdim. “Krallığınızı bırakıp sizi bu ormana getiren şeyi öğrenmek istedim.”

“Hikâyem çok kısa ve net. Bir baloncuğun patlaması kadar ani olup bitti,” dedi. “Sarayımın penceresinden bir gün dışarı bakıyordum. Saray nazırı ve uzak diyarlardan bir elçi bahçemde geziniyorlardı. Pencereimin altına geldiklerinde saray nazırı, “Ben de kral gibiyim,” dedi kendi kendine. “Benim de canım sert şarapları çeker, şans oyunlarına karşı ben de istek duyarım. Ve tıpkı kralımız gibi benim de fırtınalı hallerim olur.” Ve ağaçların arasına yürüyerek gözden kayboldu saray nazırıyla elçi. Ama birkaç dakika sonra geri döndüler ve bu sefer saray nazırı benim hakkımda konuştu ve şöyle dedi. “Efendimiz, kralımız da aynı benim gibi. İyi bir nişancı ve benim gibi müziği seviyor ve günde üç kere banyo yapıyor.”

Keşiş kral anlatmaya devam etti, “O günün akşamında üstümdeki elbiselerle saraydan ayrıldım. Çünkü benim zaaflarımı ve davranışlarımı kendileri için bir erdem olarak gören bir halka daha fazla hükmedemezdim.”

“Bu başınızdan geçen gerçekten tuhaf bir hikâyeye,” dedim. “Yoo, hayır dostum,” dedi. “Sessizliğimin kapısını çaldınız ve boş laflar duydunuz. Mevsimlerin durmaksızın şarkı söyleyip dans ettiği bir orman için kim terk etmez ki krallığını? Pek çoğu yalnızlık ve tek başınalığın tatlı yoldaşlığı için bile bıraktı krallığını. Öyle çok kartal var ki, yeryüzünün gizemini bilen köstebeklerle yaşamak için inen göklerden yere. Düşlerini kaybetmiş gibi gözüксе de uzaktan, düş ülkesinin krallığını terk edenler bile var. Ruhlarını yalınlık saran ve krallıklarından vazgeçenler, üstü örtülmemiş

ve gizlenmemiş güzelliğın gerçekliğini ellerinde tutmaktan dolayı utanç duymayacaklardır. Ve bundan gurur duymasalar, kendilerini büyük görmeseler de hüznün krallığını terk edenler tüm bu vazgeçişlerin en büyüğünü yaşayanlardır.”

Böylece kavalına dayanarak ayağı kalktı. “Şimdi büyük şehre git ve kapıda oturup içeri giren ve içerden çıkana seyret. Ve böylece kral olarak doğduğu halde, kraliyeti olmayanı; etiyle kemiğıyle ruhuna hükmedildiğı halde ne olup bittiğinin farkında olmayanı, gerçekte hükmediyormuş gibi gözükenin aslında kendi kölesinin kölesi olduğunu gör. Kapıdan giren çıkana iyi bak.”

Bunları söyledikten sonra bana gülümsedi, dudaklarında o an binlerce şafak söktü. Sonra arkasını dönüp, ormanın derinliklerine doğru yürüdü.

Ve ben de şehre döndüm. Tam da bana söylediğı gibi gidip kapının önünde oturarak içeri girip çıkana baktım. Ve o günden sonra gölgesi üzerimden geçen pek çok kral gördüm. Ve üzerinden benim gölgemin geçtiğı çok az tebaa.

ASLANIN KIZI

Dört köle tahtında uyuyan yaşlı kraliçeyi yelpazeliyordu. Kraliçe horulduyordu. Ve kraliçenin dizlerinde mırıldanarak tembel tembel köleleri seyreden bir de kedi vardı.

Birinci köle konuştu ve şöyle dedi: “Uykusunda ne çirkin oluyor bu yaşlı kadın. Ağzı bir karış açık ve şeytan onu sarsıyormuşçasına nefes alıp veriyor.”

Bunun üzerine “Köleler” mırıldandı kedi, “Kraliçe sizin uyanık halinizin yarısı kadar bile çirkin değil.”

Ve ikinci köle konuştu, “Yüzündeki çizgiler uyuyunca silinir diye düşünüyor insan oysa ki derinleşiyor. Rüyasında kötü bir şey görüyor olmalı.”

Ve kedi mırıldandı, “Siz de uyumayı ve rüyanızda özgür olduğunuzu görmeyi istemez miydiniz?”

Ve üçüncü köle konuştu, “Belki de şu anda katlettiği onca insanın önünden geçtiğini görüyordur.”

Ve kedi mırıldadı, “Ah evet, dedelerinizin ve torunlarınızın geçit törenini görüyordur rüyasında.”

Ve dördüncü köle şöyle dedi: “Onun hakkında böyle konuşmak iyi güzel de azaltmıyor yelpazelemenin verdiği yorgunluğunu.”

Ve kedi mırıldandı, “Sonsuza dek böyle yelpazeleyeceksiniz, bu dünyada ve hatta cennette bile.”

O anda yaşlı kraliçe başını salladı uykusunda ve tacı düşüverdi yere.

Ve kölelerden biri, “Bu işaret kötüye alamet,” dedi.

Ve kedi mırıldandı, “Biri için kötüye alamet, bir başkası için iyiye alamettir.”

Ve ikinci köle şöyle dedi: “Ya uyanır, tacının düştüğünü görürse! Bizi kesin öldürür.”

Ve kedi mırıldandı, “Doğdunuz günden beri sizi zaten öldürüyor ve siz bunun farkında bile değilsiniz.”

Ve üçüncü köle konuştu, “Evet bizi öldürür ve tanrılara kurban ettiğini öne sürer.”

Ve kedi mırıldandı, “Sadece zayıf olanlar tanrılara kurban edilir.”

Ve dördüncü köle diğerlerini susturdu. Sessizce tacı yerden alıp, onu uyandırmadan kraliçenin başının üzerine koydu.

Ve kedi mırıldandı, “Sadece bir köle kaldırabilir düştüğü yerden bir tacı.”

Bir süre sonra yaşlı kraliçe uyandı. Etrafına bakındı ve esnedi. Sonra “Sanırım rüya gördüm,” dedi. “Yaşlı bir meşe ağacının altında dört tırtılın bir akrep tarafından avlandığını gördüm. Bu rüyadan hiç hoşlanmadım.” Kapadı gözlerini böylece ve tekrar daldı uykuya. Ve horlamaya başladı yeniden. Ve dört köle yelpazelemeye devam etti onu. Ve kedi mırıldandı, “Yelpazeleyin, yelpazeleyin aptallar. Sizi yakacak ateşi körüklemeye devam edin, yelpazeleyin.”

ZORBA

Denizin kenarındaki mağaraları koruyan ejderha, şunları haykırıyordu dünyaya: “Benim eşim dalgalara binip gelecek. Şimşekler çakan ulumasıyla dünyayı korku donatacak ve burun deliklerinden çıkan ateşler göğü tutuşturacak. Ay tutulduğu gece düşünümüz olacak ve güneşin tutulduğu gün, kafamı kılıcıyla kesecek bir Aziz George getireceğim dünyaya.”

ERMİŞ

Gençliğimde bir kere, sessizliği tepelerin ötesine kadar ulaşan bir ermişi ziyaret etmiştim. Biz tam doğanın erdemi üzerine konuşurken, bir haydut yamacı tırmanıp yanımıza kadar geldi. Diz çöküp ermişin önünde ona seslendi, “Ah ermiş, huzur bulmak istiyorum! Günahlarımın ağırlığı altında eziliyorum.” Ve cevap verdi ermiş, “Benim günahlarım da öyle. Sırtımda ağır haylice.”

Ve haydut konuştu, “Ama ben hem hırsız hem de bir vurguncuyum.”

Ve ermiş cevap verdi: “Ben de öyleyim. Hem hırsız hem de vurguncuyum.”

Ve haydut şöyle dedi: “Ama ben katilim, onca insanın üzerimde kanı, kulağımda feryadı.”

Ve ermiş cevapladı, “Ben de katilim, kulağımda feryatlar, üzerimde insanlara ait kanlar.”

Ve haydut şöyle dedi: “Bir sürü suç var işlediğim.”

Ve ermiş cevap verdi: “Benim de sayısını bilmediğim kadar çok suçum var.”

Bunun üzerinde haydut kalktı ayağa, ermiş uzun uzun baktı. Bakışında bir tuhaflık vardı. Biri orada bırakıp, tepeden aşağı doğru indi.

Döndüm ermişe ve şöyle dedim, “İşlemediğiniz günahlarla neden kendinizi suçladınız? Fark etmediniz mi, giden adam inanmadı size, güvenir mi bir daha sözünüze?”

Ermiş cevap verdi: “Bana bir daha inanmaz doğru. Ama içi rahat olarak buradan ayrıldı.”

Tam o sırada haydudun uzaktan söylediği şarkısı duyuldu. Şarkısının yankısıyla vaki mutlulukla doldu.

ZENGİNLİK

Yolculuklarımdan birinde, bir adada, insan başlı, demir pençeli, toprağı yiyen ve sürekli denizin suyunu içen bir canavar gördüm. Uzun süre onu izledim. Sonra ona yaklaştım ve şöyle dedim, “Hiç yetmez mi bunlar sana; karnın doymaz, susuzluğun dinmez mi?”

Canavar bana, “Evet, doyuyorum tabi, onca şey yiyip içiyorum.” Diye cevap verdi. “Ama yarın yiyecek bir

toprak, içecek bir deniz bulamamaktan korkuyorum. Bulmuşken yiyip, içiyorum,” dedi.

BÜYÜK BENLİK

Yaşanmış bir olaydır bu. Babil kralı Nufsibaal ta giyme töreninden sonra üç münzevi büyücünün dağlarda kendisi için hazırladığı dinlenme odasına çekildi. Başından tacını ve üstünden kral kıyafetini çıkardı. Odanın ortasına geçip, kendi hakkında düşünmeye başladı. Babil’e hükmedecek, bütün güç artık onda olacaktı.

Birden arkasını döndü ve annesinin ona verdiği gümüş aynadan çıplak bir adamın çıktığını gördü.

Kral dehşet içerisinde ona doğru haykırdı, “Ne istiyorsun?”

Çıplak adam cevap verdi: “Hiçbir şey, sadece öğrenmek istiyorum: Niçin kral yaptılar seni?”

Kral cevap verdi: “Bu topraklardaki en soylu adam benim çünkü.”

Çıplak adam konuşmaya devam etti, “Eğer yeterince soylu olsaydınız, kral olmayı kabul etmezsiniz.”

Kral da konuşmayı sürdürdü, “Kral yaptılar beni çünkü ülkenin en güçlü adamı benim.”

Ve ıplak adam konuştu, “Eğer yeterince güçlü olsaydınız, kral olmayı kabul etmezsiniz.”

Kral bu sefer de “Kral yaptılar beni çünkü en bilge adam benim,” dedi.

Ve ıplak adam, “Yeterince bilge olsaydınız kral olmayı kabul etmezsiniz,” dedi.

Böylece kral attı kendini yere ve başladı hüngür hüngür ağlamaya.

Çıplak adam tepesinden baktı kralın. Yerden altı tacı ve şefkatle yerleştirdi yere kapanmış kralın başına. Sevgiyle baktı krala çıplak adam ve girdi aynanın içine.

Doğruldu kral böylece ve geçti aynanın karşısına, kendisine baktı. Ve orada gördü taçlandırılmış benliğini.

SAVAŞ VE KÜÇÜK ULUSLAR

Bir keresinde, koyunla kuzunun otladığı bir çayırın tepesinde, bir kartal çemberler çiziyor, kuzuya yukarıdan göz dikiyordu. Kartal avını yakalamak için tam inişe geçtiğinde, başka bir kartal beliriverdi ileride. Koyunla kuzunun tepesinde gezindi aç midesiyle. Böylece iki rakip başladılar kavgaya etmeye, göğü inleterek bağırıyor ve gürültüyle.

Koyun yukarı baktı ve gördükleri karşısında çok şaşırıldı. Kuzuya dönüp şöyle dedi:

“Bu iki soylu kuşun birbirine saldırması ne kadar tuhaf çocuğum. Koca gök yetmiyor mu ikisine? Dua et benim küçüğüm, dua et de Tanrı barışı versin kanatlı kardeşlerimize.”

Ve kuzu tüm kalbiyle dua etti.

ELEŞTİRİCİLER

Bir gece vakti atıyla seyahat eden bir adam deniz kıyısında bir hana vardı. Denize doğru yol alan tüm atlılar gibi insana ve geceye güvenerek atından inip, kapıya en yakın ağaca atını bağladı ve handan içeri girdi.

Gece yarısı herkes uykudayken hırsızın biri gelip yolcunun atını çaldı.

Sabah uyandığında atının çalındığını fark etti adam. Kalbi çalınmış gibi atının ardından içi yandı.

O sırada diğer yolcular etrafına gelip, başladılar konuşmaya.

Birinci adam şöyle dedi: “Ne büyük aptallık, atını dışarı bağlamış olman.”

Ve ikinci adam şöyle dedi: “Atı köstek vuramadan bırakmak daha büyük bir aptallık bence!”

Ve üçüncü adam şöyle dedi: “Bence en büyük aptallık deniz kıyısında at ile yolculuk yapmak.”

Ve dördüncüsü şöyle dedi: “Sadece ağırkanlı ve tembel insanlar at sahibi olurlar.”

Yolcu söylenenler karşısında şaşkına döndü ve sonunda bağırarak, “Arkadaşlarım, atım çalındı diye, hatalarımı ve ihmallerimi sıralayarak birbirinizle yarışa giriniz. Atımı çalan hırsız suçlamak gelmedi hiçbirinizin aklına, ne tuhaf.”

ŞAİRLER

Dört şair bir masada bir testi şarabın etrafında oturmuştu.

Şairlerden biri şöyle dedi: “Bana öyle geliyor ki şarabın rayıhasından olsa gerek, üçüncü gözümle görüyorum etrafı. Büyüleyici bir ormanda bir kuş sürüsü süzülüyor şimdi havada.”

İkinci şair başını kaldırıp konuştu, “Ben de kalbimin kulağıyla duyuyorum o kuşları şarkı söylüyorlar orada. Ve bu ezgi, beyaz güllerin arıları hapsedmesi gibi taç yapraklarında, kuşatıyor kalbimi şu anda.”

Üçüncü şair gözlerini kapattı, kollarını göğse doğru açtı ve konuşmaya başladı, “Ellerimle dokunuyorum onlara. Kanatlarını hissediyorum, tıpkı uyuyan bir perinin nefesi gibi geziniyor parmaklarımda.”

Dördüncü şair ayağa kalktı bunun üzerine. Havaya kaldırdı testi ve şöyle dedi: “Ne acı dostlarım! Görme, işitme ve dokunma duyum da yeterince iyi değil. Ne bu şarabın kokusunu ne kuşların şarkısını, ne de çırpınan kanatları hissedebiliyorum. Sadece şarabın kendi var tadını alabildiğim. İşte şimdi bu yüzden bunu içmek zorundayım. Belki böylece duyuların keskinleşir ve sizin gibi çıkarım ben de göklere.”

Ve böylece dudaklarına götürdü testi, içti son damlasına kadar şarabın hepsini.

Diğer üç şair ağızları bir karış açık, baktılar ona şaşkınlık içinde. Hem susuzluk hem de hiç şiirsel olmayan bir öfke belirdi yüzlerinde.

RÜZGÂR GÜLÜ

Rüzgâr gülü, rüzgâra, “Ne kadar sıkıcı ve tek düzesin böyle!” dedi. “Yüzüme değil de başka bir yöne savuramaz mısın şu rüzgârı? Bozuyorsun Tanrı vergisi dengemi.”

Rüzgâr cevap vermedi. Sadece gülüp geçti buna.

ARADUS'UN KRALI

Bir keresinde Aradus şehrinin yaşlıları çıktılar kralın huzuruna. Şarabı ve sarhoşluk veren tüm maddeleri yasaklaması için yalvardılar ona.

Kral onlara arkasını dönüp gitti, bir yandan da epey güldü.

Yaşlılar oldukça mutsuz uzaklaştılar oradan. Sarayın kapısına vardıklarında başmabeyinciyle karşılaştılar. Başmabeyinci üzgün adamlara baktı ve dertlerini anladı. “Ah zavallı dostlarım!” dedi. “Kralı sarhoşken yakalaysaydınız, istediğinizi verirdi size.”

YÜREĞİMİN TA İÇİNDEN

Yüreğimin ta içinden bir kuş havalandı, göğe doğru uçu.

Yükseğe ve daha yükseğe uçtukça, büyüdü büyüdü, kocaman oldu.

Önce kırlangıç kaddı, sonra tarla kuşu, sonra da bir kartal. Sonra bir bahar bulutu kadar oldu ve en sonunda da kapladı yıldızlı tüm göğü.

Yüreğimin ta içinden bir kuş havalandı, göre doğru uçu. Ve uçtukça büyüdü. Ama kalbimi terk etmedi.

Ah benim inancım, yabancı bilgim, nasıl uçabilirim o kadar yükseğe ve görebilirim orada göğe çizilmiş insanın dev benliğini?

İçimdeki sisi nasıl çevirebilirim denize ve nasıl hareket edebilirim seninle birlikte sonsuz göklerde?

Bir tapınakta tutuklu olan biri nasıl görebilir kubbenin altından olduğunu?

Bir meyvenin kalbi nasıl büyüyüp sarabilir meyvenin kendisini?

Ah benim inancım, bu gümüş koyu gümüş rengi parmaklıkların arkasında zincire vurulmuşum. Seninle birlikte uçamıyorum.

Yine de yüreğimden havalanıyorsun göğe ve yüreğim seni tutacak orada ve sızlanmayacak buna.

HANEDANLAR

Kraliçe Ishana doğum sancıları çekiyordu. Kral ve kralın soylu adamları büyük Kanatlı Boğalar salonunda nefeslerini tutmuş, heyecan içinde bekliyorlardı.

Akşamüzeri bir anda bir haberci belirdi kralın önünde eğildi ve şöyle dedi: “Değerli kralımıza memnun olacakları bir haber getirdim. Kraliyet adına ve kralımızın köleleri adına müjdeli bir haber. Bethroun Kralı, ezeli düşmanınız zalim Mihrab öldü.”

Kral ve kralın adamları bu haberi duyunca ayağa kalktılar ve sevinç çığlıkları attılar. Şayet güçlü Mihrab daha uzun yaşasaydı, şüphesiz Ishana’yı işgal edecek ve herkesi esir edecekti.

Tam o sırada saray hekimi arkasında kraliyet ebeleriyle birlikte Kanatlı Boğalar salonuna girdiler. Hekim kralın önünde eğildi ve şöyle dedi: “Yüce kralımın adı sonsuza dek yaşayacak ve sayısız kuşaklar boyunca Ishana halkına hükmedecek. Çünkü bir saat önce veliahtınız, prensimiz dünyaya geldi.”

Bu haber karşısında kralın ruhu sevinçten sarhoşa döndü, aynı anda hem düşmanı ölmüş hem de kraliyet zincirine yeni bir halka eklenmişti.

Ishana şehrinde yaşayan, işinin ehli bir kâhin vardı. Kâhin gençti ve cesur bir ruha sahipti. O akşam kral, hakini huzuruna çağırttı. Ve çıkınca huzuruna kâhin, ona kral şöyle dedi: “Şimdi göster kâhinliğini ve söyle bana, bugün dünyaya gelen oğlumun geleceği nasıl olacak acaba?”

Ve kâhin hiç tereddüt etmeden konuştu ve şöyle dedi: “Sözüme kulak ver ey kral anlatayım sana bugün doğan oğlunun geleceğini. Düşmanın ruhu, dün gece

ölen Kral Mihrab'ın ruhu, rüzgârın üzerinde bir gün bekledi. Aradı kendine içine gireceği yeni bir bedeni. Bu yeni beden de bu saatlerde doğan oğlundan başkası değil.”

Kral öfkeden deliye döndü o anda. Çekti kılıcını, uçurdu kâhinin kafasını.

O günden sonra Ishana'nın bilge adamları şunu söyler oldular kulaktan kulağa, “Bilinmez, eskiler de bunu dile getirmez ama Ishana'ya bir düşman mı hükmediyor acaba?”

BİLGİ VE YARIM BİLGİ

Dört kurbağa nehirdeki bir kütüğün üzerinde oturmuşlardı. Aniden kütük bir akıntıya kapıldı ve nehirde sürüklenmeye başladı. Kurbağalar şaşırılmış ve mutlu olmuşlardı çünkü daha önce kütükle böyle hiç nehirde gezinmemişlerdi.

Kurbağalardan biri konuşmaya başladı, “Bu gerçekten harika bir kütük. Canlıymış gibi hareket ediyor. Eşi benzeri olmayan bir kütük.”

İkinci kurbağa söze girdi, “Hayır arkadaşım, bu kütük de diğer kütükler gibi, kendi başına hareket falan etmiyor. Denize doğru yürürken bu nehir, bizi de kütükle birlikte taşıyor.”

Ve üçüncü kurbağa konuştu. Şöyle dedi: “Ne kütük ne de nehir hareket ediyor. Hareket eden bizim düşüncelerimiz. Düşünce olmadan hiçbir şey hareket edemez.”

Ve böylece üç kurbağa gerçekten neyin hareket ettiği üzerine tartışmaya başladılar. Tartışma büyüdü ve kızıştı ama ortak bir sonuca varamadılar.

Sonunda tartışmanın başından beri sükunetini koruyarak, onları dikkatlice dinleyen dördüncü kurbağaya döndüler ve onun fikrini sordular.

Dördünce kurbağa konuştu, “Her biriniz haklısınız, hiçbiriniz yanılmıyorsunuz. Hem kütük hem su hem de düşünceleriniz hareket halinde.”

Üç kurbağa da bu düşünce karşısında oldukça sinirlendi. Çünkü hiçbirisi bu fikrin tamamen doğru olduğunu, diğer ikisinin yanılmış olduğunu kabul etmek istemiyordu.

Ve o zaman tuhaf bir şey oldu. Üç kurbağa birlik olup, dördüncü kurbağayı kütükten itip, nehre attılar.

“KAR BEYAZI BİR KÂĞIT PARÇASI SÖYLEDİ BUNLARI”

Kar beyazı bir kâğıt parçası söyledi bunları, “Tertemiz yaratıldım ben ve hep böyle kalacağım. Karanlığın bana dokunmasından ya da üzerime pisliğin bulaşmasındansa, yanıp tutuşmayı, beyaz bir küle dönmeyi tercih ederim.”

Mürekkep şişesi işitti kâğıdın sözlerini ve kara kalbiyle güldü ona ama yanına yanaşmaya cesaret edemedi. Renkli kalemler de duydu onun sözlerini ama onlar da gelmediler yanına.

Ve böylece kar beyazı kâğıt parçası sonsuza dek saf ve temiz kaldı. Temiz, saf ve boş bir kâğıt.

BİLGİN VE OZAN

Yılan, tarla kuşuna şöyle dedi: “Sen yükseklerde uçuyorsun ama yerin altındaki derinlikleri bilmi-

yorsun. Mükemmel bir sükunet içerisinde, hayatın özü asıl orada.”

Tarla kuşu cevap verdi: “Evet, çok şey biliyorsun sen, her şeyi herkesten daha çok biliyorsun. Ama ne yazık ki uçamıyorsun işte.”

Onu hiç duymamış gibi yılan devam etti konuşmaya, “Ne derinliklerdeki gizemleri görebiliyorsun, ne de saklı krallıklardaki hazinelere girebiliyorsun. Daha dün yakutlarla dolu bir mağaradaydım mesela ben. Olgun bir narın kalbindeymişim gibiydi. Ve yumuşak bir ışık etrafı gül rengine boyadı. Benim dışımda gören var mıdır acaba bu harikaları?”

Ve tarla kuşu bunun üzerine şöyle dedi: “Hayır, senden başka kendi kıvrımlarındaki kristal hatıralara dalıp uyuyan biri olduğunu sanmıyorum. Ah ama ne yazık ki, uçamıyorsun, şarkı da söyleyemiyorsun.”

Ve yılan şöyle dedi: “Mesela kökleri yerin ta derinliklerine kadar ulaşan bir bitki biliyorum. Bu bitkinin köklerinden yiyen biri Ashtarte gibi havalara çıkar, hafifler.”

Ve tarla kuşu konuştu, “Hiç kimse ama senden başka hiç kimse keşfedemez yerin altındaki bu gizli sihri. Ah ama işte uçamıyorsun, uçamıyorsun.”

Ve yılan devam etti konuşmaya, “Bir dağın altında bildiğim pembe akan bir nehir var. Onun suyundan içen, Tanrılar gibi ölümsüz oluyor. Ama tabi ne kuşlar ne başka yaratıklar keşfedebilir o pembe ırmağı.”

Ve tarla kuşu cevap verdi: “Demek ki eğer istersen o sudan içip Tanrılar gibi ölümsüz olabilirsin sen de. Ama işte şarkı söyleyemiyorsun. Uçamıyorsun bir de.”

Yılan devam etti sözlerine, “Toprağın altında gömülü bir tapınak biliyorum. Ayda bir ziyaret ederim orayı. Bu tapınak unutulmuş dev soyundan gelen insanlar

tarafından inşa edilmiş. Ve duvarlarına zamanın ve mekânın tüm sırları kazınmış. O yazıları okuyan biri bilebilir geçmişin tüm bilinmeyenlerini.”

Ve tarla kuşu şöyle dedi: “Doğrusu senin bu kıvrılabilen esnek vücuduna, zamanın ve mekânın tüm bilgilerine sahip olabilme gücüne hayranlıkla bakıyorum. Ama işte uçamıyorsun ne yazık ki, bir de şarkı söyleyemiyorsun.”

Bunun üzerine artık yılan dayanamadı, söylene söylene yuvasına yöneldi, “Seni boş kafalı ötücü kuş!”

Ve tarla kuşu şarkı söyleyerek havalandı, “Ne yazık ki şarkı da söyleyemiyorsun. Yazık, çok yazık, uçamıyorsun da.”

DEĞERLER

Bir zamanlar bir adam tarlasında, toprağında altında çok güzel mermer bir heykel buldu. Heykeli alıp güzellikleri seven ve değerini bilen bir koleksiyoncu götürdü. Ona heykeli satın alıp alamayacağını sordu. Koleksiyoncu heykeli yüksek bir fiyata satın aldı. Adam dükkândan ayrıldı.

Evine doğru giderken adam cebindeki parayı düşündü ve kendi kendine konuştu, “Ne çok para, epey işime yarayacak! Bir insan bu eski oyulmuş taş, binlerce yıldır toprağın altında yatan bir kalıntıya nasıl bu kadar çok para verebilir?”

Koleksiyoncu da bu arada heykele bakıyor, düşünüyor ve kendi kendine konuşuyordu, “Ne güzellik ama! Ne değerli! İnsan ruhunun rüyalardan biri! Binlerce yıllık tatlı uykusundan yeni uyanmış ama güzelliğinden bir şey kaybetmemiş. Bir insan para için, o hayallerden

yoksun, ölü şey için böyle bir güzelliği nasıl elinden çıkarabilir?”

BAŞKA DENİZLER

Bir balık diğer bir balığa, “Bizim denizimizin üzerinde bir başka deniz daha var.” demiş “İçinde başka yaratıkların yüzdüğü, tıpkı bizim burada yaşadığımız gibi, onların da yaşadığı bir yer var.”

Diğer balık, “Tamamen hayal ürünü!” demiş. “Hayal ürünü çünkü hepimiz biliyoruz bizim denizimizi bir kulaç aşsa biri o an oracıkta can verir. Hangi kanıta dayanarak denizimin üzerinde başka bir yaşam olduğunu ileri sürüyorsun ki?”

PİŞMANLIK

Aysız bir gecede adamın biri komşusun tarlasına girdi. Bulduğu en büyük karpuzu çalıp, evine götürdü.

Karpuzu kesti ve henüz olgunlaşmamış olduğunu gördü.

O zaman tuhaf bir şey oldu!

Adamın vicdanı kabardı ve pişmanlıkla kıvranmaya başladı. Keşke o kavunu çalmasaydı.

ÖLEN ADAM VE AKBABA

Bekle, biraz daha bekle benim sabırsız dostum. Çok yakında teslim edeceğim sana bu harap olmuş şeyi,

Heyecan içinde gerek yok kıvranmana

Nasılsa vereceğim sabrını zorlayan şeyi sana.
Senin bu haklı açlığın yok bende
Bekle biraz daha bekle.
Ama bu nefesten yaratılmış zinciri
Koparmak hiç de kolay değil.
Ve ölmek isteği
Tüm güçlü şeylerden daha güçlü olsa da
Yaşama isteği karşısında
En zayıf şeylerden daha zayıf kalıyor.
Affet beni dostum; oyalandım fazla.
Hatıralar bırakmıyor yakamı;
Uzak günlerin geçidi,
Bir hayal gibi harcanan gençliğin görüntüleri,
Gözlerimi kapamamı, uykuya geçmemi engelleyen bir
yüz,
Kulaklarımda çınlayan bir ses,
Ve ellerime dokunan bir el.
Affet beni, çok beklettim seni.
Ama sona eriyor şimdi, yavaş yavaş sönüyor her şey:
Yüz, ses, el ve onları bir araya getiren bir sis.
Düğüm çözülüyor.
Bağ kopuyor.
Bu yenmeyen, içilmeyen hayat, geri çekiliyor işte.
Yaklaş yanıma benim aç dostum;
Sofran neredeyse hazır.
Bedeli de yeterince az,
Seriliyor önüne sevgiyle.
Gel ve gagalayıp didikle burayı,
Şu sol tarafımı.
Artık kanatlarını çırpamayan
Bu küçük kuşu gel de kopar al kafesinden.
Seninle birlikte yükseleceğim göğe.
Gel dostum, ev sahibi benim bu gece,

Ve sevgili misafirimsin sen de.

YALNIZLIĞIMIN ÖTESİNDE

Yalnızlığımın ötesinde bir başka yalnızlık var ve kim ayak basarsa kimsesizliğime karşılaşır bir kalabalık Pazar yeriyle ve sessizliğim seslerin karmaşasıdır o yerde.

Yalnızlığın ötesinde olanın peşine düşmek için çok gencim ben ve çok huzursuz. Öte vadiden gelen sesler, çınlıyor kulaklarımda ve gölgeler kesiyor yolumu, gidemiyorum.

Bu tepelerin ötesinde sihirli bir koru var ve orada yaşayan kişi için benim huzurum bir kasırgadan ve büyüülü bir yanılsamadan öte bir şey değil.

Çok gencim daha kutsal koruyu arayıp bulmak için, çok isyankâрім. Ağzıma yapışmış kanın tadı, ellerimden düşmüyor atalarımın kalan ok ve yay, gidemiyorum.

Bu derinlere gömülü benliğimin altında özgür benliğim yatıyor ve onun için rüyalarımın alacakaranlıkta savaşıyorum ve arzularım kemikler gibi birbirine çarpıyor.

Çok gencim özgür bir benliğe sahip olabilmek için ve çok hırçın.

Ve gömülü benliğimi yok etmedikçe ya da tüm insanlar özgür kalmadıkça, özgür benliğimle nasıl ben, ben olabilirim?

Yeni tüylenmiş yavru kuşlarım onlar için gagamla hazırladığım yuvadan kanatlanıp uçmasını öğrenmedikçe, içimdeki kartal nasıl güneşe doğru havalanabilir ki?

SON NÖBET

Gecenin bir yarısı, şafağın ilk soluğu rüzgâra binip geldiğinde, kendini henüz duyulmamış sesin yankısı olarak isimlendiren haberci, yatak odasından ayrıldı, evin terasına çıktı. Uzun uzun aşağıdaki uyuyan şehre baktı. Sonra başını kaldırıp baktı. Sanki tüm uyuyanların uykusuz ruhları etrafına toplanmıştı. Haberci onlarla konuşmaya başladı:

“Arkadaşlarım ve komşularım ve her gün kapımdan geçenler; uykularınızda konuşacağım sizinle, uyanma saatlerinize ve kulaklarınızı sağır eden seslere aldırma-
dan, düşlerinizin vadisinde yürüyeceğim zorlanmadan, çırılçıplak.

Ne kadar çok uzun zamandan beri seviyorum ben sizi. Her birinizi ayrı ayrı biriniz hepinizmiş gibi seviyorum sizi. Ve kalbimin baharında şarkı söyledim bahçelerinizde ve kalbimin yazında nöbet tuttum harman yerinizde.

Evet, sevdim hepinizi, dev olanınızı da cüce olanınızı da, cüzamlı ya da kutsanmış olanınızı da, karanlıkta yolunu zor bulanınızı da, günlerini dağ bayır dans ederek geçireninizi de.

Sen güçlü olan, seni de sevdim, her ne kadar atının demir toynaklarının izleri hâlâ tenimde olsa da ve sen zayıf olan, seni de sevdim, her ne kadar inancımı yıkmış, sabrımı tüketmiş olsan da.

Sen zengin olan, seni de sevdim, sunduğun bal ağzımda acı bir tat bıraksa da ve fakir olan seni de sevdim, her ne kadar boş elle gelmenin utancını yaşatsan da bana.

Sen ödünc bir kaval ve kör parmaklarınla keyfine düşkün ozan, seni de sevdim. Çömlek tarlalarından çürümüş kefenler toplayan ey âlim, seni de sevdim.

Dünün sessizliği içerisinde yarına dair kaderimi sorgulayan ey rahip, seni de sevdim. Ve kendi arzularından meydana gelmiş Tanrılarına tapınan insanlar, sizleri de sevdim.

Sen, kadehin dopdolu olduğu halde, insanı susatan kadın, seni de sevdim, anlayarak. Ve uykusuz gecelerin kadını, seni de sevdim acıyarak.

“Hayatın söyleyecek çok şeyi var,” diyen konuşkan kişi, seni de sevdim ve ‘benim duymaya can attığım kelimeleri o sessizlikle söylemiyor mu’ diye kendi kendime fısıldadığım ey sessiz kişi, seni de sevdim.

Ve seni de yargıç ve eleştirmen, seni de sevdim; ‘Ahenkle akıyor kanı,’ demiştin beni çarmıhta gördüğün zaman. ‘Beyaz tenine dökülen kanın oluşturduğu şekli görmeniz gerek, çok güzel!’ demiştin.

Evet, hepinizi sevdim. Genç yaşlı hepinizi. Sallanan sazları da meşe ağaçlarını da.

Ama ne yazık ki beni sizden uzaklaştıran da bu taşkın kalbim oldu. Sizler kadehlerden içmeyi seviyordunuz, taşan bir ırmaktan değil. Sizler aşkın baygın sayıklamalarını duyuyordunuz, aşk haykırdığı zaman kulaklarınıza pamuk tıkadınız.

Hepinizi sevdiğim için, ‘Kalbi çok hassas,’ dediniz arkamdan. ‘Ve yürüğü yolda bıraktığı izler oldukça silik. Yoksul birinin aşkı bu,’ dediniz. ‘Kralın düzenlediği bir şölene katılsa kırıntıları toplar,’ dediniz. ‘Güçsüz birinin aşkı bu çünkü güçlü, yalnızca güçlüyü sever.’ Dediniz.

Sizi çok fazla sevdiğim için bana, ‘Sevdiği kişinin güzelliğini ya da çirkinliğini fark edemeyen, kör birinin

aşkı bu,' dediniz. 'Sirkeyi şarap sanıp içen, tat alma duyusu olmayan birinin aşkı bu," dediniz. 'Görgüsüz ve kendini beğenmiş birinin aşkı bu,' dediniz. 'Anamız mı, babamız mı, bacımız mı, kardeşimiz mi, kim ki bu yabancı?' dediniz.

Bunu ve daha fazlasını söylediniz. Pazar yerinde çoğu zaman parmaklarınızla beni işaret ederek alaycı bir tavırla, 'Bakın, yaşsız, mevsimsiz geçiyor, bu adam gündüz çocuklarla oynuyor, gece yaşlılarla oturup, bilgi ve hikmetten söz ediyor,' dediniz.

Ve ben de kendi kendime şöyle dedim, 'Onları daha çok seveceğim. Eskisinden daha çok. Sevgimi, sözde öfkemin, yufka yüreğimi, sözde acımasızlığımın altına gizleyeceğim. Demirden bir maske takınacağım ve ancak zırhlanıp, silahlarımı kuşanınca çıkacağım karşılarına.'

Böylece kocaman ağır ellerimle dokundum yaralarınıza ve geceleri fırtına gibi estim kulaklarınızda.

Evin damın çıkıp bağırdım, 'İkiyüzlüler, riyakârlar, düzenbazlar, içi boş tenekeler! Lanet okuyorum aranızdaki dar görüşlü kör yarasalara ve ruhsuz köstebeklere benzeyen yerin üstündekilere.'

Çatal dilli olanınızı güzel sözlerle anlattıysam, ölümden yorulmayan ölüyü de sade ve süssüz, taş dudaklı bir sessizlikle dile getirdim.

Dünya bilgisi peşinde koşanı, kutsal ruhu zedeleyenler olarak görüp, ayıpladım. Ve ruhtan başka bir şey istemeyenleri de sadece sudaki kendi suretlerini yakalayan gölge avcılarını damgaladım.

Bunun içindir ki, kalbim içten içe kanarken, dudaklarım nazıkçe fısıldadı isimlerinizi.

Kendi kendine konuşarak, ruhunu kamçılایan bir aşkı bu. Toz toprak içinde debelenen, can çekişen bir

gururdu bu. Evin damından hiddetlenen, sevginiz için çekilen bir aklıktı bu. Sevgim sessizce diz çökmüş, bağışlamanız için dua ederken.

Ama şu mucizeye bir bakın!

Benim kendimi gizlemem, sizin gözlerinizi açtı. Ve benim sözde öfkem kalplerinizdekileri uyandırdı.

Ve şimdi siz seviyorsunuz beni.

Seviyorsunuz size sallanan kılıcı ve göğüs kafesinizi delen oku. Çünkü kendi kanınızı içtiğiniz zaman sarhoş olabiliyor, yaralanmış olmanın rahatlığını hissediyorsunuz.

Tıpkı alevlerde yok oluşunu arayan pervaneler gibi, siz de her gün bahçemde toplanıyorsunuz. Başlarınız havada, gözlerinizde büyülenmiş, beni günlerinizin dokusundan atmak istiyorsunuz. Ve fısıldayarak birbirinize benim için, 'Tanrı'nın ışıyla görünüyor. Eski peygamberler gibi konuşuyor. Ruhlarımızın örtüsünü kaldırıyor, kalplerimizin kilidini açıyor ve tıpkı bir tilkinin yolunu bilmesi gibi bir kartalın, o da bizim yolumuzu biliyor.' Diyorsunuz.

Evet, doğru yollarınızı biliyorum. Ama sadece bir kartalın yavrularının yolunu bilmesi gibi. Ve sırlarımı açığa çıkarın istiyorum. Yine de ihtiyacım olan yakınlığınızı uzaklık gibi gösteriyorum. Ve sevginiz azalacak diye korkarak, sevgimin bent kapaklarını kapalı tutuyorum."

Haberci bunları söyledikten sonra elleriyle yüzünü kapadı ve içli içli ağladı. Tüm çıplaklığıyla aşağılanan sevginin, maskelenmiş zaferlerde aranan sevgiden daha büyük olduğunu tüm kalbiyle biliyordu. Bu yüzden çok utandı.

Ama birden başını yukarı kaldırdı ve uykudan uyanmış gibi gerinerek konuştu. "Gece sona eriyor. Ve biz

gecenin çocukları şafak doğmadan ölmeliyiz. Küllerimizden daha güçlü bir sevgi yükselecek çünkü. Güneş doğru gülümseyecek ve o sevgi ölümsüz olacak.”

Türkçesi: Candan Selman

ERMİŞ

ÇOCUKLAR

Ve kucagında bebeğini taşıyan bir kadın konuştu ve dedi ki: Bize çocuklardan bahsedin.

Ve o şöyle dedi: Sizin çocuklar, çocuklarınız değil Onlar Yaşamın kendi duyduğu özlemin oğulları ve kızlarıdır.

Sizin aracılığınızla geldiler ancak sizden değil

Ve onlar sizinle, ancak yine de size ait değil

Onlara sevginizi verebilirsiniz, ancak düşüncelerinizi değil

Çünkü onların kendilerine ait düşünceleri var

Bedenlerine ev sahipliği yapabilirsiniz, ancak ruhlarına değil

Çünkü ruhları Yarın'ın meskeninde yaşıyor,

ziyaret edemez, hatta rüyanızda bile varamazsınız.

Onlar benzemeye çalışabilirsiniz ancak kendinize benzemelerini istemeyin

Çünkü hayat ne geri gider ne de dün ile oyalanır.

Siz yaysınız, çocuklarınızı yaşayan oklar gibi ileri süren yaylar gibi

Okçu sonsuzluk yolu üzerindeki işareti görür

Ve O oklarının hızlı ve daha uzaklara gitmesi için, sizi kendi kudretiyle bükür

Bırakın Okçunun elinde bükülüştünüz sevinç için olsun

Çünkü O uçan okları sevdiği gibi sabit olan yayları da sever.

VERMEK

Sonra varlıklı bir adam 'Bize vermekten bahset' dedi.

Ve o cevap verdi:

Varlığınızdan derdiğinizde çok az şey verirsiniz

Kendinizden verdiğinizde ancak gerçekten vermiş olursunuz

Varlığınız, yarın ona ihtiyaç duyabilirsiniz diye

Korkarak koruyup kolladığınız şeyler ibaret değil mi?

Ve yarın, yarın kutsal şehre umreye gidenleri takip ederken, kemiğini iz bırakmayan kumlara gömen, ihtiyatlı bir köpeğe ne getirebilir ki?

Ve ihtiyaç korkusu, ihtiyacın kendisinden başka ne olabilir ki?

Kuyunuz doluyken susuzluk korkusu çekmek, tatmini imkânsız bir susuzluk değil mi?

Bazıları vardır sahip olduğu büyük varlıklarından az bir şeyler vermek isteyenler

Onlar bunu benimsenmek için veriyor

Ve bu gizli arzuları verdikleri hediyeleri yararsız kılıyor.

Ve çok az şeye sahip olanlar var ki, sahip oldukları her şeyi veren

Bu yaşama ve yaşamın lütuflarına inanan kişiler var ki, onların sandığı asla boş değil

Sevinçle vermek isteyenler var

ve onlar sevinçle ödüllendiriliyor.

Bazıları ıstırap içinde veriyor ve bu ıstırap onların vaf-tizidir.

Ve bazıları da var verir ve vermenin ıstırabını hissetmez

Onlar ne sevinç arar ne de erdemin bilinciyle verirler

Ötedeki vadi gibi verenler var, mersin onların kokusunu uzaya soluyor.

Bu el gibi eller aracılığıyla Tanrı konuşur

ve onların gözlerinin ardından dünyaya gülümser

Sorulduğunda vermek iyidir,

ancak sorulmadan halden anlayarak vermek daha güzel.

Ve cömert olan için vereceğini alacak birini arama sevinci

Verme eyleminden daha büyüktür

Ve vermekten alıkoyduğunuz bir zerre var mı?

Sahip olduğun her şey bir gün verilecektir

Bu yüzden şimdi ver,

ver ki verme mevsimi senin olsun, mirasçılarının değil

Çoğu zaman ' vermek isterim, ama sadece bunu hak eden' dersiniz

Ne Bahçenizdeki meyve ağaçları ne de otlaklarındaki sürüler böyle demez

Onlar yaşamak için verirler, çünkü esirgemek yok etmektir

Şüphesiz kendi gündüz ve gecelerini almayı hak eden

Sizden gelebilecek her şeyi de hak edecektir

Ve Yaşam okyanusundan içmeyi hak eden

Küçük ırmağınızdan bardağını doldurmayı da hak eder

Ve hangi çölden daha büyük çöl var ki,

sadaka vermek değil, almakta yatan cesaret ve güven daha büyük olan?

Ve siz kim oluyorsunuz ki insanlar size size göğüslerini yırtacak ve gururlarını ap açık ortaya sermeli ki siz onların değerini çıplak ve gururlarını arsızca görebilirsiniz?

Öncelikle kendinize, bir verici ve vermeye bir araç olmayı hak edip etmediğinize bakın.

Çünkü gerçekte hayatta her şeyi veren hayattır

Ve kendiniz bir verici olarak görseniz bile bir tanık olmaktan başka bir şey değilsiniz.

Ve siz alıcılar- tüm hepiniz alıcısınız, eğer ne kendinize ne de verene bir boyunduruk takmak istemiyorsanız, minnettarlığın ağır yükünü üstlenmeyin. Aksine vericiyle birlikte verdiği hediyelerle kanatlanmışçasına yükselin
Çünkü borcunuzu abartmak demek
Annesi özgür dünya, babası Tanrı olan cömertlikten şüphe etmek demektir.

YEME VE İÇME

Sonra yaşlı bir adam, bir hancı dedi ki: 'Bize yeme ve içmeden bahset'

Ve o şöyle dedi: Sizin Toprağın kokusuyla yaşmanızı ve bir hava bitkisi gibi ışıktaki kalıcı olmanızı dilerim.

Ancak yemek yemek için öldürmek ve susuzluğu gidermek için körpe bebeği anne sütünden mahrum etme bir gereklik sizin için, O zaman bırakın bu bir ibadet eylemi olsun.

Ve bırakın sofranız insanoğlunun saf ve hâlâ içinde var olan masumiyeti için, orman ve ovanın saf ve masumiyetinin feda edildiği bir sunak olsun.

Bir canavar gibi öldüreceğiniz zaman, ona kalbinizden şöyle söyleyin: Seni öldüren güç tarafından, ben de öldürüleceğim ve ben de katledilecek ve ben de tüketileceğim.

Çünkü seni benim elime teslim eden yasa beni de daha Yüce bir gücün eline teslim edecektir.

Senin kanın ve benim kanım cennet ağacını besleyen öz sudan başka bir şey değildir.

Ve dişlerinizle bir elmayı çiğnerken o zaman, ona kalbinizden şöyle söyleyin: Senin tohumun benim bedenimde yeşerecek;

Ve yarınlarının tomurcukları, kalbimde çiçek açacak;
Ve kokun benim nefesim olacak;
Ve tüm mevsimler boyu hep birlikte sevineceğiz.
Ve sonbaharda, cendere için bağlarındaki tüm üzüm-
leri toplarken, ona kalbinizden şöyle söyleyin: Ben de
bir üzüm bağıyım, cendere için benim meyvelerimde
toplanacak ve yeni şarap gibi ben de ebedi kaplarda
muhafaza edileceğim.
Ve kışın, siz şarabınızı açarken, bırakın her kadehle
kalbiniz bir şarkı söylesin.
Ve bırakın üzüm bağı ve cenderesi için, sonbahar gün-
lerinin hatırası bu şarkının içinde dursun.

ÇALIŞMA

Sonra bir çiftçi şöyle dedi: ‘Çalışmaktan bah-
sedin’

Ve o yanıt vererek şöyle dedi: Siz toprak ve toprağın
ruhuna ayak uydurmak için çalışıyorsunuz. Çünkü baş
kalmak mevsimlere yabancı olmak, heybet ve gururla
sonsuzluğa doğru atılan adımları hayat alayının dışına
atmak demektir.

Çalıştığınız zaman, kalpleri aracılığıyla saatlerin fısıltı-
sını müziğe dönüştüren kişiye bir flüt olursunuz. Her
şey uyum içinde birlikte şarkı söylerken, hanginiz bir
kamış olmak ister, sağır ve dilsiz? Size her zaman ça-
lışmanın bir lanet ve emeğin bir talihsizlik olduğu
söylendi. Ancak ben size;’ çalıştığınız sürece doğduğu
andan itibaren size sunulan Toprağın en uzak halleri-
nin bir parçasını gerçeğe dönüştürdüğünüzü söylemek
istiyorum.

Ve çalışarak emek verirken siz aslında Hayatı seviyor-
sunuz.

Ve emek aracılığıyla Hayatı sevmek, Hayatın en içten sırrıyla samimiyet kurmaktır.

Ancak acı çekerken doğumu bir ıstırap ve etten desteği kaşlarınız üstüne yazılmış bir lanet olarak görürseniz o zaman size, kaşlarınızın şirinliği bu yazıyı silmeye yeter derim.

Size Hayatın karanlık olduğu da söylendi ve yorgunluğunuzda size yorgun olan tarafından söylenenlerin yankısını duyurdunuz.

Ve ben size dürtü olduğunda elbette hayat karanlığı korunmalı

Ve eğer bilgi varsa, tüm dürtüler kördür

Ve eğer emek varsa, tüm bilgiler nafile

Ve eğer sevgi varsa, tüm çabalar boşa

Ve eğer sevgiyle çalışırsanız, kendi kendinizle, birbirinizle ve Tanrıyla bir bağ kurmuş olursunuz.

Sevgiyle çalışmak ne demektir?

Sevdikleriniz onu bez gibi kullansa da, sevgi kalbinizden uzanan ipleri kumaş gibi örmektir.

Sevdikleriniz içinde ikamet etse de, sevgi bir evi şevkle inşa etmek demektir

Meyvelerini sevdikleriniz yese de sevgi bir tohumu özenle ekmek ve emekle, neşeyle hasat etmek demektir.

Sevgi tüm icra ettiğin her şeyi ruhunun nefesiyle inşa etmek;

Ve tüm mübarek ölülerin yukarıda sizi izlediğini bilmek demektir.

Çoğu zaman, uykuda konuşur gibi sizin ‘ Mermer taşıyla çalışan ve bu taşta kendi ruhunun şeklini bulan kişi toprağı süren bir çiftçiden; Ve gökkuşağını insan şeklinde giysilere dokumak için yakalayan kişinin,

ayaklarımıza sandalet yapan ayakkabıcıdan daha asildir' dediğinizi duyudum.

Ancak ben size, uykuda değil, bir öğle vakti uyanık olduğum bir zamanda 'Rüzgâr dev meşeye tüm yaprakların en küçüğünden ve çayıra konuştuğundan daha tatlı konuşmuyor' demek isterim.

Ve rüzgârın sesini kendi sevgisiyle tatlı bir şarkıya dönüştüren kişinin kendisidir asıl asaletli olan.

Çalışma görünmez kılınan sevgidir. Ve eğer sevgiyle değil hoşnutsuzlukla çalışıyorsan o zaman işi bırakıp, tapınağın kapısında oturarak, sevinçle çalışanlardan sadaka dilemek daha iyidir.

Eğer kayıtsızlık içinde ekmek pişiriyorsan, pişirdiğin aç insanı yarı doyuran acı bir ekmektir.

Ve eğer üzümü öfkeyle ezersen bu örke şarabı zehirler. Ve eğer melekler gibi şarkı söylüyor ve şarkı söylemeyi sevmiyorsanız, insanların kulaklarını gece ve gündüz sesine tıkamış olursunuz.

SEVINÇ VE HÜZÜN

Sonra bir kadın 'Bize Sevinç ve Hüzünden bahset' diye konuştu.

Ve o cevap verdi: Sevinciniz hüznünüzün maskesiz halidir.

Ve kahkahalarınızın yükseldiği kuyu çoğu zaman göz yaşlarınızla doludur.

Ve bu, daha başka ne olabilir ki?

Hüzün varlığınızın ne kadar çok derinliğine kazınırsa o kadar çok sevinçle dolarsınız. Şarabınızı içinde tutan fincan, çömlekçinin fırınında yakılan fincanın ta kendisi değil mi?

Ve sesinin ruhunuzu okşadığı lavta, içi bıçakla boşaltılan odunun ta kendisi değil mi?

Neşeli olduğunuz zaman kendi kabininin içine derinden bakın, orada size hüznü verenin hakikatte sevinci verdiğini göreceksiniz.

Üzgün olduğunuzda, kalbinizin içine tekrar bakın, orada sizi ağlatanın hakikatte hazzınızın olduğunu göreceksiniz.

Bazılarınız ‘Sevinç Hüzünden daha Yücedir’ ve bazıları da ‘Hayır, Hüzün Sevinçten daha yücedir’ diyor. Ancak ben size ‘ ikisi birbirinden ayrılmaz’ diyorum. Onlar birlikte gelir ve biri masanızda sizinle yalnız otururken diğerinin yatağınız da uyuduğunu unutmayınız.

Şügesiz siz Hüzün ile Sevincin arasında, bir terazi gibi askıda kalacaksınız.

Sadece kendiniz boş hissettiğiniz zaman ancak dingin ve dengeye girebilirsiniz.

EVLER

Sonra öne bir mason çıktı ve ‘Bize evlerden bahset’ dedi:

Ve O yanıt vererek şöyle dedi:

Şehir surları içinde bir ev inşa etmeden evvel vahşi doğada hayallerinizden bir kameriye inşa edin.

Alacakaranlığınızda sizi bekleyen, eve geri dönüş olsa da

yine de içinizdeki sonsuz uzaklıktaki gezgin yalnız olacaktır.

Eviniz sizin büyük bedeniniz

O güneşte büyür, gecenin sessizliğinde uyur ve onun da hayalleri var.

Eviniz hayaller kurmuyor mu? Ve bir koruluk ya da bir tepe için şehri terk etmeyi hayal etmiyor mu?

Bütün evlerinizi avucumda toplamak ve bir ekici gibi orman ve bayırlara serpebilmek isterdim.

Üzüm bağlarıyla bir birbirinizi aramak ve giysilerinizde toprağın kokusuyla gezebileceğiniz, vadilerin sokaklarınız ve yemyeşil yolların caddeleriniz olmasını isterdim.

Ancak bunların gerçekleşmesi henüz değil.

Korkuları içinde atalarınız hepinizi birbirinize gereğinden yakın topladı.

Ve bu korku biraz daha tahammül gerektirir.

Şehrin duvarları kalplerinizi arazilerinizden kısa bir süre daha ayrı tutacak.

Ve söyleyin bana, Orphalese halkı; bu evlerinizde neler var?

Örtülmüş kapılarla nedir sakladığınızı?

Gücünüzü ortaya çıkaran sessizlik dürtüsünde, huzurlu musunuz?

Aklın zirvelerine yayılan ışıltılı kemerlerin anıları var mı sizlerde?

Kalbi tahta ve taştan oyulmuş şeylerden çevirip Kutsal dağa yönlendiren güzellikten var mı sizde?

Söyleyin bana, evlerinizde bunlar var mı?

Yoksa siz sadece konuk olarak gelip ardından evin sahibi ve efendisi olan sinsi şeylere yol açan rahatlık ve şehvette mi teselli buluyorsunuz?

Evet, o bir hayvan terbiyecisine dönüşerek kanca ve belası ile büyük arzularınızı kuklası yapıyor.

Elleri ipeksi olsa da kalbi demirdendir

O sizi ninni söyleyerek uyutur sadece yatağınız başında etin onuruna sizi yuhalamak için.

Sesli duyularınızla alay eder ve hassas gemiler gibi onları deve dikenleri arasına bırakır.

Şüphesiz rahatlık şehveti ruhun tutkusunu öldürür ve ardından cenazesinde sırtarak yürür.

Ama siz evrenin çocukları, huzur içinde huzursuz olanlar, siz ne tutuklanabilir ne de terbiye edilebilirsiniz.

Eviniz atılan bir demir değil yelken direği olmalı

Bir yarayı kapatan parlak bir film değil, gözü koruyan bir gözkapağı olmalı

Kapısından içeri girerken kanatlarınızı kapatmamalı ve ne başınız tavana çarpar diye başınızı eğmeli ne de duvarları yıkılır düşer diye nefes almaktan korkmalı

Siz ölülerin yaşayanlar için yaptığı mezarlara girmemelisiniz

Ve yüce ihtişamına rağmen, eviniz ne gizli sırlarınızı tutmalı ne de özlemlerinize sığınak olmalı. Çünkü içinizdeki sınırsızlık; kapısı sabah sisi, pencereleri şarkı ve gecenin sessizliği olan gökyüzü köşkünde sizi bekliyor.

KIYAFETLER

Ve dokumacı “Bize kıyafetlerden bahset,” dedi.

Ve o bunu yanıtladı:

Kıyafetler güzelliğinizi büyük ölçüde örtüyor olsa da, onlar çirkin olanı örtemiyor.

Ve giysilerde kişisel özgürlüğü arıyor olsanız da karşılığında bir koşum ve bir zincir bulursunuz.

Cildinizin, daha az giysi, daha fazla güneş ve rüzgârla buluşabilmesini isterdim

Çünkü güneş ışığında Hayatın nefesi ve rüzgârda yaşamın eli var.

Bazılarınız 'giydiğimiz giysilerimizi dokuyan Kuzey rüzgârıydı' diyor
Ve ben de 'Evet, Kuzey rüzgârıydı' diyorum
Ancak onun tezgahı utanç ve tendonların yumuşaması onun ipliği
Ve işi bitince o ormanda gülmeye başladı.
Tevazunun kirlinin gözüne karşı bir kalkan olduğunu unutmayın
Ve kirlili yok olup gidecek olsa, o zaman tevazu bir ayakbağı ve zihin karışıklılığından başka ne olurdu?
Ve unutmayın, çıplak ayaklarınızı hissetmek toprağı sevindirecek ve rüzgâr saçlarınızı okşamayı arzular..

ALIM SATIM

Ve bir tüccar 'Bize Alım satımdan bahset' dedi:

Ve O yanıt vererek şöyle dedi:

Size toprak meyvesini verir ve yalnız kendi avuçlarınızı dolduracaksanız ondan bunu almamalı.

Toprağın hediyesini bu alışverişlerdir ki, bolluğu bulacak ve memnun olacaksınız. Yine de bu alışveriş sevgi ve nazik adalet içinde gerçekleşmedikçe, kimini açgözlülüğe, kimilerini de açlığa sürüklemekten öteye geçmez.

Siz deniz, toprak ve üzüm bağları emekçileri Pazar yerinde dokumacı çömlekçi ve baharatçılarla bir araya geldiğinizde Toprakananın Ruhunu çağırın aranızda bulunsun, terazileriniz ve değere karşı değer ağırlığı hesaplaşmalarınızda

Ve eli boş dönmek ıstırapı çekmeyin. Emeğinize karşı size kendi sözlerini satmaya çalışanlara karşı işlemlerinize sahip olun.

Bu tür adamlara şöyle söyleyin: ‘ Bizimle birlikte tarlaya gel ya da kardeşlerimizle denize git ve ağını at: Çünkü hem kara hem de deniz bize verdiği bolluğundan sana da verecektir. Ve, eğer şarkıcı, dansçı ve flüt çalanlar size gelirse - o zaman onların hediyelerinden de satın alın. Çünkü onlarda meyve ve sığla toplayıcıları ve hayallerinde inşa ettikleri size getirdikleri ruhunuzun gıdası ve giysileridir.

Ve Pazar yerini terk etmeden evvel kimsenin boş ellerle kendi yoluna gitmediğine özen gösterin. Çünkü aranızda birinizin bile en ufak ihtiyacı karşılanmadıkça Toprak Ana'nın ruhu rüzgârın koynunda rahat uyuyamayacaktır.

SUÇ İLE CEZA

Sonra kentin hâkimlerinden biri öne çıkarak şöyle dedi: “Bize suç ve ceza’dan bahset.”

Ve o şöyle cevap verdi:

“Ruhunuz rüzgârla dolaşmaya başladığı zaman yalnız ve savunmasız, bir başkasına yanlış ve dolayısıyla bu yanlış kendinize karşı işlemiş oluyorsunuz.”

Ve işlenen bu yanlış için mübarek olanın kapısını çalarak bir süre önemsenmeden kapıda beklemeniz gerekir.

Sizin Tanrıözünüz bir okyanus gibidir

Sonsuza dek ter temiz kalacaktır.

Ve eter gibi kaldırır ama kanatları olanı

Tanrıözünüz hatta güneş gibidir;

O ne köstebeğin yollarını bilir ne de yılan deliklerini
arar

Ancak Tanrıözünüz varlığınızda yalnız yaşamıyor

Aranızda çoğunluk hâlâ insan ve çoğunluğunuz da henüz insan olamamış sadece uykuda sisin içinde yürüyerek kendi uyanışını arayışında olan şekilsiz bir pigme

Ve içinizde insan olanlara ben şimdi konuşmak istiyorum

Çünkü suçu ve suç'n cezasını, Tanrıözünüz ya da sisteki pigme değil, bunu bilen yalnızca O dur.

Çok kez, suç işleyen birinden sanki o sizden biri değil, size yabancı biri ve dünyanın da davetsiz bir misafirmiş gibi bahsettiğinizi duydum.

Ancak ben size, kutsal ve dürüst olan bile her birinizin içinde var olan yücelikten öteye yücelmeyecektir.

Yani kötü ve zayıf olan sizin içinizde de var olan en alçak seviyeden daha alçağa düşmez.

Ve nasıl tek bir yaprak bile bütün ağacın varlığından sessizce haberdar olmadan sararmadığı gibi; suç işleyen de hepinizde olan gizli irade olmadan yanlış yapamaz.

Bir alay gibi kendi Tanrıözünüze birlikte yürüyorsunuz.

Siz hem yol hem de yolcusunuz

Ve içinizden biri tökezleyerek yere düşerse, o arkasından gelenleri takılacakları taştan korumak için düşmüştür.

Evet, o ondan hızlı ve daha emin adımlarla ancak engel oluşturan taşı kaldırmadan önden yürüyenler için de düşmüştür.

Ve bir gerçek daha var; bu sözler kalplerinizin üzerine ağırlık olarak çökse de;

Katledilen kendi katilinden sorumsuz;

Soyguna uğrayan kendi soyguncusundan daha suçsuz;

Salih olan kötülerin işlediği amelde masum;

Ve beyaz eller, suçluya verilen cezadan temiz değildir.
Evet, suçlu çoğu zaman yaralının kurbanıdır.
Ancak yine de cezalandırılan daha çok suçsuz ve sorumlu olmayanların yükünün taşıyıcısıdır.
Siz haklıyı haksızdan ve iyiyi kötünden ayıramazsınız
Çünkü onlar güneşin karşısında birlikte duruyorlar, siyah ile beyaz iplik iç içe dokunmuş olsa da.
Ve ne zaman siyah iplik koparsa dokumacının o zaman bütün kumaşı kontrol etmesi ve tezgâhını da incelemesi gerekir.
Eğer herhangi biriniz sadakatsiz bir eşi yargılayacaksa, o zaman kocasının kalbini de bir teraziye koyup tartсын ve ruhunu da bir mezura ile ölçsün
Ve davalıyı kırbaçlayacak olan, davacının ruhuna da bir baksın.
Ve eğer herhangi biriniz adalet namına cezalandıracak ve kötülük ağacına baltayı vuracaksa, bırakın o bu ağacın köküne de bir baksın.
Ant olsun ki o iyi ve kötünün, verimli ve verimsiz olanın tüm köklerinin toprağın sessiz kalbinde bir bütün olarak birbirine dolanmış olduğunu görecektir.
Ve siz hâkimler hangi biriniz adil olacaktır?
Bedeninde dürüst ancak ruhunda bir hırsız olana, hangi kararı uygulayacaksınız?
Bedeniyle katleden ancak ruhunda kendi katledilen birine hangi cezayı vereceksiniz?
Ve eylemiyle bir düzenbaz ve bir zalim ancak aynı zamanda mağdur ve kızdırılmış ta olan birini hangi şekilde yargılayacaksınız?
Ve şimdi zaten pişmanlığı yaptığı kötülüklerden daha büyük olan birini nasıl cezalandıracaksınız?
Pişmanlık, yürütmekle yükümlü olduğunuz sizi yönettiren aynı yasanın adaleti değil mi?

Buna rağmen siz, pişmanlığı ne masumun üzerine yükleyebilir ne de onu suçlunun kalbinden çıkarabilirsiniz.

İnsanlar uyansın ve şöyle kendilerine bir baksınlar diye, o izinsiz olarak geceyi çağıracaktır.

Ve sizler, adaletin ne olduğunu bilenler, siz tüm amel-lere gün ışığında bakmadan bunu nasıl bileceksiniz?

Ancak o zaman dimdik ayakta duran ile düşenin as-lında aynı insan, kendi pigme- özünün gecesi ve Tan-riözü gündüzünün arasında alacakaranlıkta kalan biri olduğunu bilirsiniz.

Ve bu Tapınağın köşe taşı onun altındaki temel taştan daha yüksek değildir.

YASALAR

Sonra bir avukat şöyle sordu: “Efendim, peki ya kanunlarımıza dersiniz’

Ve o yanıtladı:

Ortaya yasalar koymayı seversiniz ancak bu yasaları yıkmayı daha çok seversiniz.

Tıpkı okyanus kıyısında oynarken sebatla kumdan kuleler yapan ve sonra bu kuleleri kahkahalarla yıkan çocuklar gibi.

Ancak siz kumdan kulelerinizi inşa ederken okyanus kıyıya daha fazla kum taşıyacaktır.

Ve siz onları yıkarken okyanus’ta sizinle birlikte gülecektir.

Şüphesiz okyanus daima masumla birlikte güler

Peki ya, hayatın onlara bir okyanus olmadığı ve insan yapımı yasaların onlara kumdan kuleler değil, Hayatın bir kaya ve yasaların kendilerine benzerlerini oyan bir keski aleti olduğu insanlar ne olacak?

Dansçılardan nefret eden topal insan;

Ya da boyunduruğunu seven ve ormandaki yaban geyiklerini başıboş ve serseri olarak yargılayan bir öküz;

Veya, kendisi kendi derisini dökemediği için başkalarını çıplak ve ahlaksızlıkla niteleyen yaşlı bir yılan;

Ya da, düğün sofrasına erken gelen ve karnı tok sırtı pak olduğu zaman kalkıp giderken tüm kutlamaların bir ihlal ve tüm kutlayanların da birer yasa ihlalcileri olduğunu söyleyen insana demeli?

Bütün bunlara söyleyebileceğim şey; onlar da güneş ışığının altında duruyor, ancak güneşe sırtları dönüktür.

Onlar sadece kendi gölgelerini görüyor ve bu gölgeleri onların yasalarıdır.

Ve onlar için güneş gölge saçmaktan başka ne olabilir ki?

Ve yasaları kabul etmek demek, durmak ve tenezzül ederek gölgelerinin izini yeryüzünde takip etmekten başka ne demek olabilir ki?

Ancak, yüzü güneşe dönük yürümeyi seçmiş birini, yeryüzüne çizilmiş hangi imaj durdurabilir ki?

Siz rüzgârla birlikte yürüyenler, hangi rüzgârgülü rotanızı belirleyebilir ki?

Başka birisinin hücre kapısında değil ancak eğer boyunduruğunuzu kırmak isterseniz, hangi insan kanunu sizi bağlı tutabilir ki?

Eğer dans edecekseniz, bir başkasının demir zincirine takılıp tökezlemek dışında hangi kanunlar sizi korkutabilir ki?

Ve, değil bir başkasının yolu üzerine, ancak siz giysilerinizi yırtıp atarken, yargının önüne sizi kim getirip koyabilir ki?

Orphalese halkı, siz bir davulun sesini boğabilir, bir lirin tellerini de gevşetebilirsiniz, ancak kim bir tarla kuşuna şarkı söylememe emri verebilir ki?”

ÖZGÜRLÜK

Ve bir hatip “Bize özgürlükten bahset,” dedi.
Ve o cevap verdi:
“Şehir kapılarında ve ocaklarınız başında yere kapanıp, özgürlüğünüz için dua ettiğinizi gördüm.
Tıpkı, kölelerin kendilerini kılıçtan geçiren bir zorbanın önünde eğilmeleri ve onu övmeleri gibi...
Evet, tapınağın korusunda ve kalenin gölgesinde, aranızda en özgür olanlarınızın, özgürlüklerini bir boyunduruk ve bir kelepçe gibi taşıdıklarını gördüm.
Ve içimde kalbim kanadı; çünkü özgürlüğü arama arzusunun bile size bir koşum olduğu ve özgürlükten yerine getirilmesi gereken bir hedef ve bir bütünleşik olarak konuşmayı bıraktığınız ölçüde, ancak gerçekten özgür olabilirsiniz.
Gündüzlerinizde bir yükümlülük, gecelerinizde bir istek ve bir keder olduğunda ve tüm bunların yaşantınızı bir kuşak gibi sarmalarına rağmen, yine de her şeyden kurtulacak ve elbette özgür olacaksınız, çıplak ve bağımsız olarak.
Ve siz, kendi anlayışınızın şafağında öğle saatlerinize vurduğunuz zincirleri kırmadığınız sürece nasıl kendi gündüz ve gecelerinizin ötesine yükselebilirsiniz ki?
Gerçekte, özgürlük diye tanımladığınız şey, halkaları güneşte parlayıp gözlerinizi kamaştırırsa da, bu zincirlerden en kuvvetlisidir.

Ve özgür olmak için ekarte ettikleriniz, kendi benliğinizin parçalarından başka ne olabilir ki?

Eğer geçersiz kılmak istediğiniz adaletsiz bir yasa varsa, bu yasa kendi alnınıza kendi ellerinizle yazılmıştır. Bunları ne hukuk kitaplarınızı yakarak ne de yargıçların alınlarını tüm denizlerin suyuyla yıkayarak silebilirsiniz.

Ve eğer tahtını yıkmak istediğiniz bir despot varsa, ilk önce içinizde dikili olan tahtının yıkılmış olduğuna bir bakın.

Çünkü eğer kendi özgürlüklerinde bir zorbalık ve kendi gururlarında bir utanç olmazsa, bir zorba özgür ve gururlu olana nasıl hükmedebilir ki?

Ve eğer üstünüzden atmak istediğiniz bir sorumluluk varsa, bunu ütüne yükleyenlerden öte, kendi kendiniz üzerinize yüklediniz.

Ve eğer kurtulmak istediğiniz bir korkunuz varsa, bu korkunun koltuğu korkutanın elinde değil, kendi kalbinizin içindedir.

Şüphesiz varlığınız içinde hareket eden her şey; istenilen ve korkulan, iğrenç olan ve değer gören, takip edilen ve kaçınılan, her şey sürekli yarım kucaklayışta. Tüm bunlar ışıklar ve gölgeler gibi içinizde hareket ederler, tıpkı sarmaş dolaş çiftler gibi.

Ve gölge kaybolup gittiğinde, oyalanan ışık başka bir ışığa gölge oluyor.

Ve böylece prangalarını kaybeden kendi özgürlüğün artık kendisi pranga oluyor daha büyük bir özgürlüğe.

NEDEN VE TUTKU

Ve rahibe tekrar konuşarak şöyle dedi: 'Bize neden ve tutkudan bahset'

Ve O yanıt vererek şöyle dedi:

Ruhunuz çoğu zaman, üzerinde nedenleriniz ve yargılarınızın tutku ve nefsinize karşı savaş açtığı bir savaş alanı. Ben ruhunuzun içinde bir barış elçisi olmak, anlaşmazlık ve rekabetinizi birliğe ve melodiye dönüştürebilen olmayı dilerdim. Ama nasıl olabilirim, sizde kendiniz birer barış elçisi - Hayır- bir tüm unsurlarını seven olmadıkça?

Sizin neden ve tutkularınız sizin gemicilik ruhunuzun dümen ve yelkenleri

Eğer yelkenleriniz veya dümeniniz kırılmış ise, atıp sürüklenmek ya da denizin ortasında hareketsiz durmaktan başka bir şey yapamazsınız.

Çünkü tek başına iktidar olan bir neden sınırlayıcı bir güç ve gözetimsiz bir tutku kendini imha edene kadar yanan bir alevdir.

Bu nedenle bırakın ruhunuz nedenlerinizi havalandırarak tutkunun zirvesine yüceltsin ki şarkı söylesin.

Ve bırakın o nedenli tutkularınızı yönlendirsin ki tutkularınız kendi günlük dirilişleri içerisinde yaşasın ve bir Anka kuşu gibi o da kendi küllerinden yükselsin.

Ben sizden yargılarınız ve nefsinizi evlerinizde severek ağırladığınız iki misafirlermiş gibi görmenizi istiyorum.

Elbette bir misafiri diğerinden daha üstün görmek istemezsiniz; çünkü birine daha özenle davranan biri her ikisinin sevgi ve güvenini de kaybeder. Teper arasında, beyaz kavakların serin gölgesinde oturarak uzaktaki ova ve bayırların barış ve huzurunu paylaştığında kalbinin sessizce ‘ nedenlerde saklıdır’ demesine izin ver.

Ve Fırtına geldiğinde ve güçlü rüzgâr ormanı salladığında, yıldırım ve şimşekler gökyüzünün ihtişamını

ilan ettiğinde o zaman kalbinin huşu içinde ‘Tanrı tutkunun için hareket eder’ demesine izin ver.

Ve siz Tanrı'nın evreninde bir nefes ve O'nun ormanında bir yaprak olduğunuz için siz de nedenle dinlenin ve tutkuyla hareket edin.

ACI

Ve bir kadın konuşarak şöyle dedi:

Ve o cevap verdi:

Acınız anlayışınızı çevreleyen kabuğun kırılışıdır

Nasıl bir meyve çekirdeği kalbi güneş görebilsin diye kabuğunu kırmak zorundaysa sizde acıyı bilmek zorundasınız

Ve eğer hayatınızın günlük mucizelerinde kalbinizi hayretler içinde tutabiliyorsanız, acınızın sevincinizden daha az hayret edilebilir olmadığını görebilir; Ve tarhalarınz üzerinden gelip geçen mevsimlerin daima kabul ettiğiniz gibi belki kalbinizdeki mevsimlerini de kabul edebilir; Ve kederlerinizin kışını huzurla karşılarsınız.

Acılarınızın çoğu kendi seçiminiz

Bu içinizdeki hekimin verdiği hasta olan özünüzü iyileştiren tatsız bir iksir

Bu nedenle hekime güvenin ve onun devasını sessizlik ve huzur içinde için

Çünkü ağır ve sert olsa da onun eli, görünmez olan Gaybın şefkatli elleri tarafından yönlendiriyor; Ve size sunduğu fincan dudaklarınızı yaksa da kili Ustanın Kutsal gözyaşlarıyla yoğrularak şekillenmiştir.

KENDİNİ BİLMEK

Ve bir adam şöyle dedi: “Bize kendini bilmekten bahset.”

Ve o yanıt vererek şöyle dedi:

“Kalbiniz gece ile gündüzlerin sırlarını sessizce bilir;
Ancak kulaklarınız, kalbinizin bilgi sesine susamış
Düşüncelerinizde daima bildiğinizi, kelimelerde de
bileceksiniz.

Hayallerinizin çıplak bedenine parmaklarınızla dokunabileceksiniz.

Böyle yapmak doğru ve yapmalısınız da
Gizli kaynak ruhunuzdan yükselirken, çağıldayarak
denize doğru akacak;

Ve sonsuz derinliğinizin hazineleri gözlerinizin önüne
çıkacak.

Ancak bilinmeyen hazinenizi tarttıracak teraziyi aramayın

Ve bilginizin derinliğini değnek veya iskandil ipiyle
ölçmeye kalkışmayın.

Çünkü öz ölçüsüz ve sınırsız bir deniz gibidir.

Demeyin, “Ben, gerçeği buldum”, “Ben bir gerçeği buldum.” deyin

Demeyin, “Ben ruhun yolunu buldum.” Bunun yerine
“Ben yolum üzerinde yürüyen ruhla tanıştım” deyin

Çünkü ruh, her yolda yürür.

Ruh ne bir çizgi üzerinde yürür; ne de bir kamyş gibi
dümdüz büyür.

Ruh, sayısız yapraklarını açmış bir lotus çiçeği gibidir

EĞİTİM

Sonra şöyle dedi: bir öğretmen: “Bize eğitimden bahset.”

Ve o şöyle dedi: Hiç kimse zaten içinde bulunan yarı uykudaki bilgi şafağınızdan olandan zerre kadar fazlasını öğretemez

Tapınağın gölgesinde takipçileri arasında yürüyen öğretmen, size bilgeliğinden değil sadece inancı ve sevecenliğinden verebilir.

Eğer gerçek bir bilgeyse, kendi bilgeliğinin evine davet etmek yerine, sizi kendi aklınızın eşliğine doğru yönlendirir.

Bir astronomi bilgini, uzayla ilgili anlayışından size bahsedebilir ancak kendi anlayışını size veremez.

Bir müzisyen tüm evrenlerde var olan ritimle size bir şarkı söyleyebilir; ancak o size ne bu ritmi yakalayan kulağı, ne de onun sesinin yankısını verebilir.

Ve sayılar ilminde usta biri, size ölçü ve tartı alanlarından bahsedebilir ancak sizi oralara taşıyamaz.

Çünkü birinin sahip olduğu ilham, onun kanatlarını bir başkasına ödünç vermez.

Ve nasıl ki her biriniz Tanrı'nın bilgisinde tek başına yalnız duruyorsanız, kendi Tanrı bilginiz ve dünya anlayışınızda da yine yalnız durmalısınız.

DOSTLUK

Ve bir genç şöyle dedi: “Bize dostluktan bahset.”

Ve o şöyle cevap verdi:

“Dostlarınız, sizin cevap bulan ihtiyaçlarınızdır.

O, sizin sevgiyle ektiğiniz ve şükranla biçtiğiniz tarlanızdır.

O sizin sofranız ve ocakbaşınızdır.

Çünkü ona açlığınızla gelir ve onda huzuru ararsınız.

Dostunuz sizinle düşüncelerini paylaştığında, siz odan ne 'hayır' duymaktan korkuyor, ne de 'evet' demekten çekinirsiniz.

Ve o sessiz kaldığında, kalbiniz onun kalbini dinlemekten vaz geçmez.

Çünkü kelimeler olmadan, dostlukta tüm düşünceler, tüm arzu ve beklentiler, sahiplenilmeyen sevinç içinde doğar ve paylaşılır.

Dostunuzdan ayrıldığınızda ise yas tutmazsınız;

Çünkü tıpkı dağın, dağcıya, ovoidan daha rahat göründüğü gibi onda en sevdiğiniz yanı, yokluğunda belki netlik kazanır.

Ve dostluğunuzda hiçbir amaç gütmeyen, ruhun derinliğini koruyun

Çünkü kendi sırrındaki gizemin zerresini açıklama peşinde olmayan bir sevgi, sevgi değil, savrulmuş bir ağ ve sadece karsız olanı yakalar.

Ve en iyi olanı dostun için dile

Eğer dalgalarınızın cezrini bilecekse, meddini de bilmesine izin verin.

Eğer onu tüketmek istediğin saatler için arıyorsan, o zaman dostluğunuz size ne anlam ifade edecek?

Onu, her zaman yaşayacağın saatler için ara.

Çünkü ihtiyacınızı karşılamak onun görevi, boşluğunuzu doldurmak değil.

Ve dostluğun hoş tadında bırakın kahkaha ve zevklerin paylaşımı olsun

Çünkü küçük şeylerin şebneminde, yürek kendi sabahını bulur ve tazelenir.

KONUŞMA

Ve bir bilgin konuşarak şöyle dedi: “Bize konuşmadan bahset.”

Ve o şöyle cevap verdi:

“Siz düşüncelerinizle barışık olmayı bıraktığınız zaman konuşursunuz;

Ve kalbinizin ıssızlığında daha fazla kalamadığınızda, dudaklarınızda yaşamaya başlarsınız.

Ses bir saptırma bir eğlencedir

Ve konuşmalarınızın çoğunda, düşünce yarı katledilir;

Çünkü düşünce, boşlukta uçan bir kuştur; kelimelerin kafesinde kanatlarını elbette açabilir ancak uçamaz.

Aranızda yalnızlığın korkusuyla konuşkanlığı arayanlar var; Yalnızlığın sessizliği, gözlerine kendi çıplak özlerini gösterir ve bundan kaçmak isterler

Ve bilgisiz ya da önceden düşünmeden ne söylediklerini kendileri bile anlamadan bir gerçeği ifşa ederek konuşanlar var

Ve gerçeği kendi içlerinde taşıyan ancak bunu sözlerle dile getirmeyenler var

Böylelerinin bağrındadır ki ruh ritmik sessizlik içinde yaşar

Eğer yol kenarında ya da pazar yerinde arkadaşınızla karşılaşırsanız, bırakın ruh dudaklarınızı hareket ettirsin ve dilinizi yönetsin

Bırakın Sesinizin içindeki ses, onun kulağındaki kulağa konuşsun

Çünkü onun ruhu, kalbinizin gerçeğini, kadeh boşalıp, rengi unutulsa da şarap tadının hatırası gibi saklayacaktır.

ZAMAN

Ve bir astronomi bilgini şöyle sordu: Efendim, Zaman'a ne dersiniz?

O yanıt verdi:

“Siz Ölçüsüz ve ölçülemeyen zamanı ölçmeyi;

Davranışlarınızı ayarlamayı ve hatta ruhunuzun rotasını saat ve mevsimlere göre yönlendirmeyi arzularsınız.

Zamandan, bankosunun üzerine oturup akışını izleyeceğiniz bir nehir yaratmak istiyorsunuz.

Oysa içindeki zamansızlık, Hayatın zamansız olduğunun farkında; Ve dünün bugünün hatırası ve yarının bugünün rüyası olduğunu bilir.

Ve içinde şarkı söyleyen ve düşünceleri içeren, hâlâ yıldızları uzaya saçan o ilk an'da devinir.

Aranızda kim onun sevgi gücünün sınırsızlığını hissetmez?

Ve yine de, onun varlığının merkezini kapsayan ve ne bir sevgi düşüncesinden bir diğerine ne de bir sevgi davranışından diğer birine hareket eden işte bu sınırsız sevgiyi kim hissetmez?

Ve zaman da tıpkı sevgi bölünmez ve hızı ölçülmez değil mi?

Ancak eğer aklınızda zamanı mevsimlerle ölçmeyi düşünüyorsanız, o halde bırakın her mevsim tüm diğerlerini kuşatsın ve bugün geçmişin anılarını ve gelecekte özlemleri kucaklasın.

İYİLİK VE KÖTÜLÜK

Ve kentin ihtiyarlarından biri “Bize iyilik ve kötülükten bahset,” dedi:

Ve o yanıtladı:

İçinizdeki iyiliğin hatırına size iyilikten bahsederin, ancak kötülükten değil

Çünkü kötülük kendi açlık ve susuzluğundan azap çeken, iyilikten başka nedir?

Şüphesiz iyilik aç olduğunda yiyecek arayacaktır, karanlık mağaralarda bile

Ve o susadığında su içer, bu ölü su olsa da

Siz kendinizle bir bütün olduğunuzda iyisiniz

Ancak yine de bir bütün olmadığınızda kötü değil

Çünkü bölünmüş bir ev bir hırsız ini değil, sadece bölünmüş bir evdir

Ve dümensiz bir gemi tehlikeli sularda amaçsızca yüzer belki, ama dibe vurmaz

Siz kendinizden bir şeyler vermeye çalıştıkça iyisiniz;

Ancak yine de kendiniz için kazancı ararken kötü değil

Çünkü kazanç arayışı, toprağa tutunan köklerin onun göğsünü emmekten öte bir şey değil.

Şüphesiz bir meyve köke ‘Benim gibi ol, olgun dolgun ve bereketinden bol bol ver’ diyemez.

Çünkü meyve için Vermek bir ihtiyaç, tıpkı Almanın kök için bir ihtiyaç olduğu gibi

Siz konuşmalarınızda tamamen uyanık olduğunuz zaman iyisiniz;

Ancak yine de diliniz amaçsız boş dolaşırken uyumakla kötü değil

Ve hatta sürçen bir konuşma bile zayıf bir dili güçlendirebilir

Siz sıkı ve cesur adımlarlar kendi hedeflerinize yürüdüğünüz aman iyisiniz;

Ancak topallayarak oraya gittiğinizde kötü değil; hatta topallayanlar bile ileri gider geri değil

Ancak siz, güçlü ve hızlı olanlar, iyiliğine nezaket olsun diye topalın önünde topallamayın

Siz sayısız yönden iyisiniz ve iyi olmadığınız zaman kötü değil; sadece boş gezen ve miskinsiniz

Ne yazık ki ceylan kaplumbağalara çevikliği öğretmiyor

İyiliğiniz üstün benliğinize duyduğunuz özlemde yatar ve bu özlem her birinizde mevcut.

Ancak bazılarınızda bu özlem, dağ yamaçlarının gizemi ve ormanın ezgilerini aceleyle denize doğru taşıyan akan bir sel gibidir;

Ve bazılarında ise bu, daha kıyıya ulaşmadan viraj ve kavislerde yolunu kaybetmiş, oyalanan durgun bir ırmağa benzer.

Ancak yine de özlemi fazla olanın, az olana 'Sen neden bu kadar yavaşsın, neden duraklıyorsun?' demesine izin vermeyin.

Çünkü şüphesiz iyilik çıplak olana, ne ' Giysilerin nerede' ne de evsiz olana 'Evine ne oldu' diye sorar.

DUA

Sonra bir rahibe "Bize Dua'dan bahset," dedi.

Ve o şöyle yanıtladı:

"Siz sıkıntı ve ihtiyaç içindeyken dua edersiniz; istedim ki sevincinizin doruk noktasında ve bolluk günlerinizde de edersiniz

Çünkü dua kendi özünüzün yaşayan etere yayılmasının dışında, başka nedir?

Ve eğer evrene karanlığı dökmek teselli bulmaksa, kalbinizin şafağından yağdırmakta kendi iyiliğiniz içindir.

Ve eğer dua ederken ağlamaktan başka bir şey yapmıyorsanız, ta ki gülene kadar bunu tekrar ve tekrar denemelisiniz.

Siz dua ederken, sizinle birlikte o saate edenlerle yükselerek, göklerde buluşacak ve duasını esirgeyenlerle karşılaşmayacaksınız.

Bu yüzden bırakın görünmez Tapınağı ziyarettiniz tatlı cemaatin coşkusu için olsun.

Çünkü eğer mabede istemek dışında başka bir amaçla gitmediyseniz, o zaman dilediğinizi bulamayacaksınız.

Ve eğer mabede sade kendinizi aşağılamak için eğildiyseniz, doğrultulmayacaksınız; bunu başkalarının iyiliği için yapmış olsanız da, sesinizi duyuramayacaksınız.

Bu görünmez mabede sadece girmeniz yeterli.

Ben size sözlerle nasıl dua edileceğini öğretemem.

Tanrı sözlere kulak vermez, bunu kendisi dahi dudaklarınızla söylese

Ben size denizlerin, orman ve dağların dualarını öğretemem;

Ancak dağ, orman ve denizlerden doğan sizler onların dualarını kalplerinizde bulabilirsiniz.

Ve eğer sadece gecenin sessizliğini dinlerseniz o zaman onların sessizce; 'Kendi kanatlı özümüz olan Ey Tanrı, dilediğimiz Yüce iradendir; Senin arzundur arzu edilen; içimizdeki ihtiyacıdır, ki Sana ait gecelerimizi, yine Senin olan gündüzlere çeviren' dediklerini duyarsınız.

'Sana bizim ihtiyaçları gör diyemeyiz, çünkü onlar daha içimde doğmadan Sen onları görürsün.'

‘Sensin ihtiyaç duyduğumuz; bize kendinden daha vererek, hepimizi vermiş olursun.’

HAZ

Şehri yılda bir ziyaret eden bir münzevi şöyle dedi: “Bize hazdan bahset.”

Ve o konuşarak şöyle dedi:

“Haz bir özgürlük şarkısı, Ancak özgürlük değil...

Haz, arzular tomurcuğu, ancak meyvesi değil...

O derinliği yükselişe çağıran, ancak kendisi ne derin, ne de yüksek olandır

O kafestekinin kanatlanışdır, ancak mekânın kapsamında değil

Evet, haz aslında bir özgürlük şarkısı

Ve bu şarkıyı tüm kalbinizle söylemenizi isterdim ancak şarkıda kalbinizi yitirmeden

Bazı gençleriniz hazyı sanki o her şeymiş gibi arar ve onunla yargılanarak azarlanırlar

Ben onları ne yarılamak ne de azarlamak isterim, İsterim ki arayışta olsunlar.

Çünkü bulacakları sacede haz değil onun yedi kız kardeşi de ve aralarından en az olanı bile hazdan daha güzel olacaktır.

Siz, kök bulmak için toprağı eşerken, hazine bulan adamın hikâyesini hiç duymadınız mı?

Ve bazı büyükleriniz hazyı sarhoşluk içinde işlenmiş yanlışlarmış gibi onu pişmanlıkla anar; ancak pişmanlık zihni perdelemektir, oan azap çekertmek değil.

Bu onlara sanki bir yaz hasadıymış gibi, hazlarını şükranla anmalı; ancak pişmanlıkla anmak teselli veriyorsa bırakın teselli bulsunlar.

Ve aranızda ne arayış için genç ne de hatıralar için yaşlı olanlarınız da var. Ve arama ile hatırlama korkuları yüzünden bunu ruhun rencide ve ihmali olarak görerek kendilerini hazdan mahrum ederler; ancak yine de bu eylemleri hazları içindir.

Ve onlarda titreyen elleriyle kök bulmak için eşelerken hazineyi bulabilirler; ancak söyleyin bana, onlar kim ki ruhu gücendirsinler?

Bülbül gecenin sessizliğini ya da ateş böceği yıldızları mı rahatsız etmeli?

Ve sizin alev ya da dumanınızın ağırlığı rüzgâra mı yüklenmeli?

Ruhun çomakla karıştırılabileceğiniz durgun bir havuz mu olduğunu düşünüyorsunuz?

Çoğu kez hazzı inkâr etmekle, kendi arzularınızı benliğinizin boşluklarında bir yerlere saklamaktan başka bir şey yapmamış oluyorsunuz.

Bugün ihmal edilen yarını beklemediğini kim bilebilir ki?

Vücudunuz bile kendi mirasını ve hakiki ihtiyaçlarını bilir ve aldatılamayacaktır.

Ve vücudunuz ruhunuzun arp'ıdır

Ve ondan tatlı bir müzik ya da karmaşık sesler çıkarmak sizin elinizde

Ve şimdi siz yüreğinizden şöyle soruyorsunuz; 'Biz hazda iyi olanı kötü olandan nasıl ayırt edebiliriz?'

Bağ ve bahçelerinize gidin ve göreceksiniz ki arının hazzı çiçeklerden bal özü toplamaktır; ancak çiçeğin hazzı da arıya bal özünü sunmaktır.

Çünkü arı için çiçek yaşam kaynağı ve çiçek için arı sevginin elçisi ve hem arı hem de çiçek, her ikisi için ise almak ve vermek bir gereksinim ve veciddir.

Orphalese halkı, hazlarınızda arı ile çiçek gibi olun.

GÜZELLİK

Ve bir şair şöyle dedi: ‘Bize güzellikten bahset’

Ve o yanıtladı:

Güzelliği nerede arayabilir ve nasıl bulabilirsiniz, o kendi yolunuz ve rehberiniz olmadıkça?

Ve ondan konuşmalarınızın dokuru olarak bahsetmek dışında başka nasıl bahsedebilirsiniz ki?

Kederli ve mağdur yaralı olanlar ‘Güzellik nazik ve zariftir; tıpkı kendi zarafetinden yarı utangaç genç bir anne gibi aramızda yürür’ diyorlar.

Ve tutkulu olanlar: ‘Hayır, güzellik kudretli ve dehşet veren bir şeydir, tıpkı altımızdaki yeri ve üstümüzdeki göğü sarsan bir fırtına gibidir’ diyorlar

Yorgun ve bitkin olanlar: ‘Güzellik yumuşak bir fısıltıdır, o bizim ruhumuzda konuşur. Onun sesi sessizliklerimizi yaşatır, tıpkı gölgenin kokusuyla titreyen soluk bir ışık gibidir’, diyorlar

Ancak huzursuz olanlar; ‘Biz onun dağlarda haykırışını duyuyor ve çılgınlıklarıyla birlikte, toynak sesleri, kanatların çırpınışı ve kükreyen aslan sesleri geliyor diyorlar.

Geceleri şehrin bekçileri ‘güzellik doğudan şafakla birlikte doğacak diyorlar.

Ve öğle vakti emekçiler ile yolcular “Biz onu günbatımı pencerelerinden dünya üzerinde eğildiğini görüyoruz.” Diyorlar.

Kışın kardan muzdaripler ‘O baharda tepenin üstünden sıçrayarak gelecek’ diyorlar

Ve yaz sıcaklığında orakçılar “Biz onu sonbahar yapraklarıyla dans ederken gördük ve saçlarında kar belirtile-ri vardı,” diyorlar

Güzellik hakkında tüm bunları söyledim, ancak yine de siz ondan tatminsiz ihtiyaç olmaktan başka bahsetmiyorsunuz.

Ve güzellik bir gereksinim değil bir veciddir.

O ne susayan bir ağız ne de dilenen boş bir el, o daha çok alevlen bir kalp ve büyüleyen bir ruhtur.

Bu ne görebileceğiniz bir görüntü ne de duyabileceğiniz bir şarkı;

Bu daha çok kendi içinizde göreceğiniz bir görüntü; kapatın gözlerinizi ve içinizden yükselen bir şarkı kullaklarınızı kapatacak

Bu ne çatılan bir kabuğun içinde özsü ne de bir pençeye bağlanmış bir kanat; bu daha çok çiçek açmış ebedi bir bahçe ve sonsuz ışık içinde uçuşan melek sürüsüdür.

Orphalese halkı, hayat kutsal yüzünü perdeleyen duvağı kaldırdığında, güzellik hayattır; ancak siz hem hayat hem de perdeleyen duvaksınız. Güzellik aynalarda kendine bakan bir sonsuzluk; ancak siz hem ayna hem de sonsuzluksunuz.

Türkçesi: Selma May

GEZGİN

GEZGİN

Ona yol kavşağında rastladım; sadece bir pelesini ve asası olan bir adamdı, yüzü ise acıların tülüyle örtülüydü. Birbirimizi selamladık ve ben ona dedim ki: “Evime gel ve benim misafirim ol.”

Ve geldi.

Karım ve çocuklarım bizi kapı girişinde karşıladılar. Yaşlı adam onlara gülümsedi, onlar da onun gelişinden memnun oldular.

Ve hep birlikte sofraya oturduk. Bu adamın gelmesinden memnunduk zira onda bir sükûnet ve gizem vardı.

Ve yemekten sonra beraberce ateşin etrafında oturduk ve ona gezilerini sordum.

Bize, o gece ve sonraki gece bir sürü hikâyeye anlattı, fakat şimdi aktaracaklarım, kendisi çok sevecen biri olmasına karşın, kendi yolunun çetrefilliğinden ve sabrından doğmuştur.

Ve üç gün sonra ayrıldığında, evden bir misafir gitmiş gibi değil de, aileden biri bahçeye çıkmış ve hâlâ dönmemiş gibi hissettik.

GIYSİLER

Bir gün, Güzellik ve Çirkinlik bir deniz kıyısında karşılaştılar. Ve birbirlerine dediler ki: “Hadi denize girelim.”

Sonra, kıyafetlerini çıkardılar ve suda yüzmeye başladılar. Bir müddet sonra Çirkinlik kıyıya çıktı ve Güzelliğin kıyafetlerini giyip ortadan kayboldu.

Ve sonra, Güzellik de denizden çıktı ve giysilerini bulamadı. Çıplak görünmekten utandığı için Çirkinliğin giysilerini giydi. Ve Güzellik yoluna devam etti.

Ve o gün bugündür kadınlarla erkekler onları birbirine karıştırır.

Ancak, kimileri vardır ki Güzelliğin yüzünü önceden görmüştür ve onu giysileri olmaksızın da tanır. Ve kimileri vardır ki Çirkinliğin yüzünü önceden görmüştür ve hiçbir bez parçası onu gözlerden gizleyemez.

KARTAL İLE TARLAKUŞU

Bir tarlakuşu ile bir kartal yüksek bir tepenin üstünde karşılaştılar. Tarlakuşu, “İyi günler efendim,” dedi. Kartal ise onu hor görürcesine baktı ve kısık bir sesle karşılık verdi: “İyi günler.”

Ve Tarlakuşu şöyle dedi: “Umarım her şey yolunda gidiyordur efendim.”

“Öyle,” dedi Kartal, “her şey yolunda. Fakat sen bilmez misin ki biz kuşların kralıyız ve biz konuşmadan sizin konuşmaya hakkınız yoktur?”

“Hepimizin aynı aileden olduğunu düşünüyorum.” diye cevap verdi tarlakuşu.

Kartal ona küçümser gözlerle baktı ve şöyle dedi: “Bizim aynı aileden olduğumuzu kim söyledi sana?”

Bunun üzerine Tarlakuşu cevap verdi: “Size şunu hatırlatmak isterim ki, ben de sizin kadar yükseklerde uçabiliyorum ve şakıyarak yeryüzündeki diğer canlılara mutluluk verebiliyorum. Siz ne zevk ne de mutluluk veriyorsunuz.”

Kartal sinirlendi ve şöyle dedi: “Zevk ve mutlulukmuş! Seni haddini bilmez yaratık! Seni gagamın bir

darbesiyle yok edebilirim. Sen benim ancak bir ayağım büyüklüğündesin.”

Bunun üzerine tarlakuşu uçtu, kartalın sırtına kondu ve tüylerini gagasıyla yolmaya başladı. Kartal sinirlenmişti. Bu ufak kuşu üstünden atma umuduyla hızlıca yükseklerle uçtu fakat başarılı olamadı. En sonunda yine sırtında ufak yaratıkla beraber, her zamankinden daha öfkeli bir halde kaderine lanet okuyarak yüksek tepenin üstünde kondu.

Tam o anda küçük bir kaplumbağa çıkageldi ve gördüğü manzara karşısında öyle bir gülmeye başladı ki nerdeyse kabuğunun üstünde ters dönecekti.

Ve kartal kaplumbağaya küçümser bakışlarla şöyle dedi: “Seni toprağın üstünde ağır ağır sürünen yaratık! Neye gülersin?”

Ve kaplumbağa cevap verdi: “Görüyorum ki bir ata dönmüşsün ve üstünde seni süren küçük bir kuş var ve o senden daha iyi.”

Kartal şöyle cevap verdi: “Sen kendi işine bak. Bu kardeşim tarlakuşu ve benim aramdaki bir aile meselesi.”

AŞK ŞARKISI

Bir şair, zamanın birinde bir aşk şarkısı yazdı. Şarkı çok güzeldi. Bundan birçok kopya hazırladı ve kadın-erkek tüm eşe dosta, akrabalarına ve hatta sadece bir kez görüştüğü ve dağların öte tarafında yaşamakta olan genç bir kadına dahi gönderdi.

Birkaç gün sonra genç kadının gönderdiği bir elçi şaire bir mektup getirdi. Mektubunda kadın şöyle diyordu, “Emin olabilirsin ki, bana yazdığın bu aşk şarkısı beni

derinden etkiledi. Biran önce gel, anne ve babamla tanış ve evlilik hazırlıklarına başlayalım.”

Şair mektuba cevaben şöyle yazdı, “Dostum, bu yalnızca, herhangi bir erkeğin herhangi bir kadına söyleyeceği bir aşk şarkısıdır ve bir şairin kalbinden dökülmüştür.”

Ve genç kadından tekrar bir mektup geldi: “İkiyüzlü yalancı seni! Bugünden itibaren mezara gireceğim güne dek, tüm şairlerden senin yüzünden nefret edeceğim.”

GÖZYAŞLARI VE KAHKAHA

Nil Nehri'nin kıyısında bir akşamüstü bir sırtlan ile bir timsah karşılaştılar. Durup birbirlerine selam verdiler. Sırtlan şöyle dedi: “Günleriniz nasıl geçiyor efendim?” “Hiç iyi geçmiyor. Bazen acı ve keder duyduğum zaman ağlıyorum fakat sonra diğer yaratıklar sürekli ‘Bunlar timsah gözyaşları’ diyorlar. İşte bu beni öyle üzüyor ki anlatamam.” diye cevap verdi timsah. Bunun üzerine sırtlan şöyle söyledi: “Kendi üzüntünden ve kederinden bahsediyorsun da, bir de beni düşün. Dünyanın bütün güzelliklerine, muhteşemliğine ve mucizelerine bakıyorum ve salt bir keyifle gülüyorum. Sonra bir bakıyorum ki orman halkı, ‘Bu, sırtlan gülüşünden bir şey değil’ diyor.”

PANAYIRDA

Panayıra, köylerin birinden güzel mi güzel bir kız geldi. Yüzünde zambak ve gül açmıştı. Saçlarında

gün batımı, dudaklarında ise gülümseyen bir şafak vardı.

Genç delikanlılar bu güzel yabancıyı görür görmez onun etrafında pervane oldular. İçlerinden biri onunla dansa kaldırmak istiyor, bir diğeri şerefine pasta kesiyordu. Ve hepsi yanağından bir öpücük alabilmek için yanıp tutuşuyorlardı. En nihayetinde bu bir panayır değil miydi?

Fakat genç kız şaşırmış ve ürkmüştü. Genç delikanlılar hakkında hiç de iyi şeyler düşünmüyordu. Onları tersledi ve hatta içlerinden ikisini tokatladı. Ve onlardan kaçtı.

O gece eve dönerken yolda kalbinden şunlar geçiyordu, “Onlardan tiksindim. Bu ne münasebetsizce ve terbiyesizce bir davranış. Sabır bırakmadılar.”

Sonraki bir yıl boyunca güzel kız panayırı ve genç adamları aklından çıkaramadı. Panayır günü geldiğinde yine yüzünde leylak ve güllerle, saçında gün batımı ve dudaklarında gülümseyen şafak ile oradaydı.

Fakat bu sefer, onu gören genç delikanlılar ona arkalarını döndüler. Bütün bir gün tek başına ve ilgisiz bir şekilde oturdu. O akşam eve dönerken içten içe ağlıyordu. “Onlardan tiksindim. Bu ne münasebetsizce ve terbiyesizce bir davranış. Sabır bırakmadılar.”

İKİ PRENSES

Şavakis şehrinde bir prens yaşırdı. Prens, kadın-erkek, çocuk herkes tarafından çok sevilirdi. Hayvanlar bile onu çok severdi ve onu selamlamak için yanına yaklaşırlardı.

Fakat herkes, karısı olan prensesin onu sevmediğini, hatta ondan nefret ettiğini söylerdi.

Günlerden bir gün komşu şehirlerden birinin prensesi Şavakis prensesini ziyarete geldi. Birlikte oturup sohbet ettiler ve söz en nihayetinde kocalarına geldi.

Şavakis prensesi tutkuyla şöyle dedi: “Sizin, bunca yıldır evli olmanıza rağmen kocanız prensle olan mutluluğunuza gıpta ediyorum. Ben kocamdan nefret ediyorum. O yalnızca bana ait değil ve ben gerçekten dünyanın en mutsuz kadınıyım.”

Ziyarete gelen prenses ona baktı ve şöyle karşılık verdi: “Sevgili dostum, gerçek şu ki sen kocanı seviyorsun. Evet, ona karşı hâlâ bitmeyen bir tutkun var ve işte bu bir kadının doğasıdır; tıpkı bir bahçenin bahara hazırlanması gibi. Fakat yazık ki, ben ve kocam birbirimize sessiz ve sakın bir şekilde tahammül ediyoruz ve siz buna mutluluk diyorsunuz.”

ŞİMŞEK

Bir Hıristiyan piskopos fırtınalı bir gün katedralindeyken, Hıristiyan olmayan bir kadın geldi ve piskoposun karşısına dikilip şöyle dedi: “Ben Hıristiyan değilim. Benim için cehennem ateşinden kurtulmanın bir yolu var mıdır?”

Piskopos kadına baktı ve şöyle cevap verdi: “Hayır, yalnızca kutsal su ve kutsal ruhla vaftiz edilmiş olanlar içindir kurtuluş.”

Ve piskopos daha konuşmasını tamamlamadan katedralin üstüne gökyüzünden bir yıldırım düştü ve içerisi alev aldı. Kasabadan insanlar koşup yetiştiler ve kadını kurtardılar fakat piskopos yanarak küle dönüştü.

MÜNZEVİ VE HAYVANLAR

Bir zamanlar yeşil tepelerin arasında bir münzevi yaşırdı. Ruhu saf, kalbi tertemizdi. Ve yeryüzünün tüm hayvanları, gökyüzünün tüm kuşları çift halinde onun yanına gelir ve onunla konuşurlardı. Onu keyifle dinler, onun dizinin dibine oturur ve gece karanlığı basmadan ve münzevi onları kutsayarak rüzgâra ve ormana emanet edene kadar da yanından ayrılmazlardı.

Bir akşam, münzevi sevgiden bahsederken, bir leopar kafasını kaldırdı ve münzeviye şöyle dedi: “Bize sevmekten bahsediyorsunuz. Söyleyin bize efendim, sizin eşiniz nerede?”

Ve münzevi şöyle cevap verdi: “Benim eşim yok.”

Ardından bu şaşkınlıkla birlikte, uçan ve uçmayan tüm hayvanların arasında bir uğultu koptu ve aralarında şöyle söylenmeye başladılar, “Kendisi bu konuda bir şey bilmezken nasıl olur da bize sevmekten ve eşleşmekten bahseder?” Küçümser bir tavırla ve sessizce münzevinin yanından ayrıldılar.

O gece münzevi yatağına yüzükoyun yattı ve yumruğunu göğsüne vurarak acı acı ağladı.

ERMİŞ VE ÇOCUK

Günlerden bir gün Şaria isminde bir ermiş bahçede bir çocuk gördü. Çocuk ona doğru koştu ve şöyle dedi: “Gününüz aydın olsun efendim.”

Ermiş, “Gününüz aydın olsun efendim,” dedi ve ardından ekledi, “Görüyorum ki yalnızsın.”

Bunun üzerine çocuk keyif içinde ve gülerek şöyle dedi: “Dadımı atlatmak biraz zaman aldı. Şuradaki

çitlerin arkasında olduğumu sanıyor fakat görüyorsun ya işte buradayım.” Ardından ermişin yüzüne dikkatle bakarak tekrar konuştu, “Siz de yalnızsınız. Dadınız nerde?” Ermiş cevap verdi: “Ah, bu başka bir konu. Açıkçası onu her zaman atlatamıyorum. Fakat şimdi bu bahçeye geldiğimden çitlerin ardında beni arıyor.” Çocuk ellerini çırparak, “Yani siz de benim gibisiniz. Kaybolmak çok güzel değil mi?” dedi ve ardından ekledi, “Siz kimsiniz?”

Ve adam cevap verdi: “Bana ermiş Şaria derler. Peki, sen kimsin?” “Ben yalnızca benim,” dedi çocuk, “ve dadım şuan beni arıyor ve nerede olduğumu bilmiyor.” Ermiş gözlerini gökyüzüne dikerek şöyle dedi: “Ben de bir süreliğine dadımdan kaçtım ama beni bulacaktır.” “Ben de benimkinin beni bulacağını biliyorum.” diye cevap verdi çocuk. O anda çocuğun ismini bağırarak söyleyen bir kadın sesi duyuldu. “Gördün mü?” dedi çocuk, “Sana beni bulacağını söylemiştim.” Aynı anda başka bir ses daha duyuldu, “Nerdesin Şaria?” Ermiş, “Gördün mü çocuğum, beni de buldular,” dedi. Şaria yüzünü çevirerek seslendi, “İşte buradayım.”

İNCİ

Bir istiridye, komşusu olan bir başka istiridye-ye şöyle dedi: “İçimde çok büyük bir acı var. Çok ağır ve yuvarlak bir şey. Çok huzursuzum.”

Diğer istiridye, mağrur ve memnun bir edayla cevap verdi: “Göklere ve okyanuslara şükürler olsun ki benim içim de hiçbir acı yok. İçimde ve dışımda tam ve bütünüm.”

O esnada oradan geçmekte olan bir yengeç, istiridyele-ri duydu. İçinde ve dışında tam ve bütün olan istirid-yeye şöyle dedi: “Evet sen tam ve bütünsün fakat komşunun çektiği ıstırap son derece güzel bir incidir.”

BEDEN VE RUH

Bir adam ve bir kadın bahara açılan bir pence-renin kenarında oturuyorlardı. Birbirlerine yakın oturmaktaydılar. Ve kadın şöyle dedi: “Seni seviyo-rum. Sen yakışıklısın, zenginsin ve her zaman bakımlı-sın.”

Ve adam cevap verdi: “Seni seviyorum. Sen güzel bir düşüncesin, uzanıp alamayacak kadar uzak bir şeysin ve düşlerimdeki bir şarkısın.”

Fakat kadın kızgınlıkla döndü ve şöyle dedi: “Lütfen beni şimdi yalnız bırakın efendim. Ben bir düşünce değilim ve düşlerinize gelip giden bir şey değilim. Ben bir kadınıam. Beni bir eş olarak ve doğmamış çocukla-rınızın annesi olarak arzu etmenizi isterdim.”

Ve ayrıldılar.

Adamın kalbinden şunlar geçti, “İşte bir düş daha sis olup dağılıyor.” Kadın ise şunları düşündü, “Beni sise ve düşe dönüştüren bu adama ne demeli?”

KRAL

Sadık imparatorluğunun halkı, kralın sarayını sarıp ona karşı ayaklanma çıkarmışlardı. Kral, bir elinde kraliyet asası bir elinde tacı ile sarayın merdi-venlerinden indi. Görünüşündeki görkem, kalabalığı susturdu ve kral halkın karşısında durarak şöyle dedi: “Bundan böyle benim tebaam olmayan arkadaşlarım,

şimdi burada tacımı ve kraliyet asamı size teslim ediyorum. Ben de sizden biriyim. Ben yalnızca bir insanım ve bir insan olarak yazgımızın daha iyi olması için sizinle beraber mücadele vereceğim.

Bir krala ihtiyaç yok. Haydi, tarlalara ve üzüm bağlarına gidelim ve elbirliğiyle çalışalım. Fakat bana hangi tarlaya ya da bağa gitmem gerektiğini siz söylemelisiniz. Şimdi artık hepiniz kralısınız.”

Ve halk şaşkınlığa uğramıştı, sessizlik çökmüştü üstlerine zira huzursuzluklarının kaynağı olarak gördükleri kral şimdi esasını ve tacını onlara bırakmış ve onlardan biri olmuştu.

Sonra hepsi dağıldı ve kral içlerinden bir adamla beraber tarlaya gitti.

Fakat Sadık krallığının durumu başlarında bir kral olmadan daha iyiye gitmedi; huzursuzluk havası hâlâ ülkenin üzerindeydi. Halk, pazar yerlerinde onları yönetecek bir kral olması gerektiğini haykırıyordu. Genç, yaşlı herkes tek yürek olmuş “Kralımızı isteriz” diye bağırıyorlardı.

Kralı aradılar ve onu tarlada uğraşıp didinirken buldular. Kralı tahtına oturtular ve esasını ve tacını ona teslim ettiler. Ve halk şöyle dedi: “Şimdi bizi gücünle ve adaletle yönet.”

Kral cevap verdi: “Sizi gerçekten de güçle yöneteceğim ve cennetin ve yeryüzünün kralları yardımcım olsun ki sizi aynı zamanda adaletle yönetebileyim.”

O anda huzuruna adamlar ve kadınlar çıktı. Onlara kötü davranan ve onların köleden başka bir şey olmadığını söyleyen bir baron olduğundan bahsettiler.

Kral hemen bu baronu huzuruna getirtti ve şöyle dedi: “Bir kimsenin hayatı, Yaradan’ın gözünde bir diğerinininkine denktir. Ve sen, yakınlarının ve senin bağla-

rında çalışanların hayatlarının değerini nasıl tartacağını bilemediğin için cezalısn ve bu krallığı sonsuza dek terk etmelisin.”

Ertesi gün kralın huzuruna başka biri geldi ve ona tepelerin ardında yaşayan bir kontesin yaptığı zulümden ve çalışanları nasıl sefalete sürüklediğinden şikâyet etti. Kontes hemen saraya getirildi ve kral onu da hemen ülkeden sürdü ve şöyle dedi: “Bizim topraklarımızı sürenler, bağlarımıza bakanlar, onların hazırladıkları ekmekleri yiyen ve şarap cenderesinden çıkardıkları şarapları içen bizlerden daha asildir. Ve sen bunu bilmediğin için bu ülkeyi terk edeceksin ve bu diyardan uzak olacaksın.”

Sonra kadınlar ve erkekler gelerek piskoposun onlara katedrale taş taşıttığını ve taş oyduğunu ve piskoposun sandığının altın ve gümüşle dolu olduğu halde karşılığında hiçbir şey vermeyerek aç kalmalarına göz yumduğundan yakındılar.

Kral piskoposu çağırttı ve huzuruna çıkarıldığında şunları söyledi, “göğsünde taşıdığın o haçın anlamı hayata hayat katmaktır. Fakat sen hayattan hayat alıyorsun ve karşılığında da hiçbir şey vermiyorsun. Bu yüzden bu diyarı terk edeceksin ve bir daha da geri dönmeyeceksin.”

Böylece tam bir ay boyunca her gün kadınlar ve erkekler kralın huzuruna gelerek omuzlarına yüklenen bu yüklerden yakındılar. Ve bir ay boyunca her gün zalimin biri ülkeden sürüldü.

Ve Sadık ülkesinin insanları şaşkınlık içindeydi; kalplerinde mutluluk vardı.

Günlerden bir gün genç yaşlı herkes kralın sarayını sardı ve ona seslendiler. Kral bir elinde tacı bir elinde kraliyet asasıyla merdivenlerden indi.

Ve halka seslendi, “Şimdi benden istediğiniz nedir? Benim tutmamı istediğinizi şimdi size teslim ediyorum.”

Halk galeyana geldi, “Hayır, hayır, sen adil bir kral-sın. Ülkemizi zalimlerden kurtardın ve onları dize getirdin. Bu yüzden biz de sana şükranlarımızı sunmak için buradayız. Tacın tüm görkemiyle; asan tüm zaferiyle senin olsun.”

Kral cevap verdi: “Ben değil, ben değil. Kral olan sizsiniz. Beni zayıf ve kötü bir yönetici ilan ettiğinizde siz kendiniz zayıf ve kötü yöneticilerdiniz. Fakat şimdi bu ülke kalkındysa sizin iradenizle oldu. Ben sizin zihninizdeki düşünceden başka bir şey değilim ve sizin eylemlerinizin dışında var olamam. Yönetici diye bir kimse yoktur. Yalnızca yönetilen, kendini yönetmek için vardır.”

Ve kral elinde tacı ve asasıyla sarayına girdi. Gençler ve yaşlılar mutlu mesut bir şekilde dağıldılar.

Ve o günden sonra her biri kendini bir elinde tacı bir elinde asası olan bir kral gibi görmeye başladı.

KUMLARIN ÜSTÜNE

Bir adam başka bir adama şöyle dedi: “Uzun zaman önce sular yükseldiğinde sopamın ucuyla kumlara bir yazı yazmıştım; hâlâ daha insanlar durup yazdığım şeyi okurlar ve silinmemesine özen gösterirler.”

Diğer adam karşılık verdi: “Ben de kumlara bir yazı yazmıştım fakat sular alçalmıştı ve engin denizin dalgaları yazımı silip götürdü. Fakat söyler misin bana sen ne yazmıştın?”

Birinci adam cevap verdi: “Şunu yazmıştım: ‘Ben O neyse oyum.’ Peki, sen ne yazmıştın?”

Diğer adam cevap verdi: “Şunu yazdım: ‘Ben engin okyanustan başka bir şey değilim.’”

ÜÇ HEDİYE

Bir zamanlar Beşarra şehrinde halkının çok sevdiği ve saygı duyduğu zarif bir prens yaşardı. Fakat çok fakir bir adam bu prene karşı öfke doluydu ve onu sürekli sivri diliyle eleştirmekteydi. Prens bunun farkındaydı ve buna sabır gösteriyordu. En sonunda bir gün bu adam prensin aklına düştü ve bir kış gecesi prensin adamları yaşı adamın kapısını çaldılar ve ona bir çuval un, bir torba sabun ve bir çuval şeker verdiler. Kralın hizmetkârı adama şöyle dedi: “Prensimiz bunları sizin hatırına göndermiş bulunuyor.” Adam çok memnun oldu zira bu hediyeler göndermesinin prensin ona duyduğu saygıdan ileri geldiğini düşündü. Bunun üzerine adam piskoposa giderek prensin yaptıklarını anlattı ve şöyle dedi: “Görmüyor musunuz prens nasıl da benim iyiliğimi istiyor?” Fakat piskopos şöyle dedi: “Ne kadar da bilge bir prens. Ve sen ne yanlış anlamışsın. O sembollerle konuşuyor. Un senin boş miden için, sabun senin kirli tenin için ve şeker ise acı dilini tatlandırmak içindir.” O günden sonra adam kendinden çok utandı. Prene karşı olan öfkesi hiç olmadığı kadar arttı. Hatta prensin asıl söylemek istediklerini ona açıklayan piskopostan bile nefret etti. Fakat suskunluğunu hep korudu.

HARP VE SULH

Üç köpek bir yandan güneşlenirken bir yandan da sohbet ediyorlardı. Birinci köpek hayallere dalarak şöyle dedi: “Köpekler âleminin şu günlerinde yaşıyor olmak gerçekten muhteşem. Bir düşünsenize kolaylıkla denizler altında, yeryüzünde ve hatta gökyüzünde seyahat edebiliyoruz. Ayrıca, köpeklerin konforu için ve hatta gözlerimiz, kulaklarımız ve burunlarımız için yapılmış olan icatları bir düşünün.” İkinci köpek söze girdi ve şöyle dedi: “Sanata ne kadar da düşkünüz. Ay ışığında atalarımızın yaptığından daha ritmik bir şekilde havlıyoruz. Ve suda kendi yansıma-mıza baktığımızda özelliklerimizin eskiye göre daha keskin olduğunu görebiliyoruz.” Ve üçüncü köpek konuştu, “Fakat beni en çok ilgilendiren ve aklımı alan şey ise köpeklik âlemleri arasındaki huzur dolu anlayış.” Tam o anda bir de baktılar ki, köpek avcısı geliyor. Köpeklerin üçü de yerlerinden fırladığı gibi sokaktan aşağı koşmaya başladılar. Koşarlarken üçüncü köpek şöyle dedi: “Canınızı seviyorsanız tanrı aşkına koşun. Uygarlık peşimizde.”

RAKKASE

Bir gün, Birkaşa Prensini sarayına bir rakkase çalgıcılarıyla beraber geldi. Prens huzurunda ut, flüt ve kanun eşliğinde dans etti.

Alevlerin raksını oynadı, kılıçların ve mızrakların raksını; yıldızların ve uzayın raksını icra etti ve ardından rüzgârdaki çiçeklerin raksını.

Sonra prensin tahtının önünde durdu ve eğildi. Prens yakınına gelmesini emretti ve şöyle dedi:

“Güzel kadın; zarafetin ve hazzın kızı, bu sanatın nereden geliyor? Ve nasıl oluyor da bu ritimleri oluşturan her bir unsura hükmedebiliyorsun?”

Rakkase prensin önünde tekrar eğildi ve cevap verdi: “Yüce majesteleri, bu sorularınızın cevabını bilmiyorum. Yalnızca şunu biliyorum ki, filozofun ruhu aklında bulunur; şairin ruhu kalbinde yaşar; şarkıcının ruhu boğazından yükselir fakat rakkasenin ruhu tüm bedeninde yaşar.”

İKİ KORUYUCU MELEK

Bir akşam iki melek şehrin kapısında karşılaştılar ve birbirlerini selamlayıp sohbete koyuldular.

Meleklerden biri şöyle dedi: “Bu günlerde neler yapıyorsunuz? Ne görev verildi sana?”

Diğer melek cevapladı, “vadinin aşağı kısmında yaşayan günahkâr mı günahkâr bir adama koruyucu meleklik yapma görevi verildi bana. Emin olabilirsiniz ki çok önemli bir görev ve bunun için çok çalışıyorum.”

Meleklerin ilki dedi ki: “Bu kolay bir görev. Çok günahkâr tanıdım ve birçoğuna birçok kez koruyuculuk yaptım. Fakat bana şuan ötedeki bir kulübede yaşayan iyi bir azizin koruyuculuğunu yapma görevi verildi. Seni temin ederim ki, çok zor; çok titizlik gerektiren bir iş.”

Diğer melek karşılık verdi: “Bu sadece bir varsayım. Bir azizin koruyuculuğunu yapmak bir günahkârın koruyuculuğunu yapmaktan nasıl zor olabilir ki?”

Diğer melek cevapladı, “Bu ne münasebet, bana nasıl iddiacı dersin! Ben yalnızca doğruları söylüyorum. Asıl ben senin iddiacı olduğunu düşünüyorum!”

İki melek önce kelimelerle ağız dalaşına girdiler sonra da kanatlarıyla kavgaya tutuştular.

Onlar kavga ederlerken bir baş melek geldi. Yanlarında durdu ve onlara seslendi, “Neden kavga ediyorsunuz? Ne için tüm bu kavga?” Bilmez misiniz ki, meleklerin şehir kapısında kavga etmeleri hiç yakışık almaz? Söyleyin bana nedir alıp veremediğiniz?”

Sonra iki melek de aynı anda konuşmaya başladı, her ikisi de kendisine verilen görevin daha zor olduğunu ve bu yüzden de takdir edilmeyi daha çok hak ettiğini söylüyordu.

Baş melek kafa salladı ve derin düşüncelere daldı.

Ve sonra şöyle devam etti: “Arkadaşlarım, size hanginizin ödüle ve şerefe daha layık olduğunuzu söyleyemem. Fakat mademki bana bahşedilmiş bir güç var, barışın ve en iyi koruyuculuğun adına size birbirinizin görevini veriyorum zira ikiniz de birbirinizin görevini daha kolay olduğunu iddia ediyorsunuz. Şimdi gidin ve yaptığınız işi keyifle icra edin.”

Melekler böylece emirlerini aldılar ve sonra kendi yollarına gittiler. Fakat her ikisi de dönüp dönüp baş melek’e daha büyük bir öfkeyle bakmaya başladılar. Ve her ikisi de kalbinden şunları geçiriyordu, “Ah bu baş melekler ah! Her gün hayatımızı biz melekler için biraz daha da zorlaştırıyorlar!”

Fakat baş melek orada durmaya devam etti ve bir kez daha derin düşüncelere daldı. Kalbinden şunlar geçiriyordu: “Gerçekten de dikkatli olmalıyız ve koruyucu meleklerimize göz kulak olmalıyız.”

HEYKEL

Bir zamanlar tepelerin arasında yaşıyan ve eski bir ustanın elinden çıkmış bir heykele sahip olan bir adam yaşırdı. Heykel kapının önünde baş aşağı bir şekilde durur, adam da bunu hiç umursamazdı.

Günlerden bir gün, adamın evinin önünden şehirli bilge bir adam geçerken bu heykeli gördü ve sahibine onu satıp satmayacağını sordu.

Heykelin sahibi güldü ve şöyle dedi: “Bu kirli ve tozlu heykeli kim alır ki?”

Şehirli adam cevap verdi: “Bu heykel için sana bu gümüş akçeyi vereceğim.”

Diğer adam hem şaşırdı hem de keyiflendi.

Heykel, bir filin sırtında şehre taşıındı. Aylar sonra tepelerin ardında yaşıyan adam şehre indiğinde sokakta yürürken kalabalık bir grup insanın bir mağazanın önünde toplanmış olduğunu gördü. Adamın biri yüksek sesle şöyle söylüyordu: “Gelin ve dünyanın en güzel, en muhteşem heykelini görün. Sadece iki gümüş akçe karşılığında, ustasının elinden çıkan bu harika parçayı görebilirsiniz.”

Bunun üzerine tepelerin ardında yaşıyan adam iki gümüş akçe verdi ve kendisi sadece bir gümüş akçeye satmış olduğu heykeli görmek için mağazaya girdi.

DEĞİŞTOKUŞ

Bir kavşakta yoksul bir Ozan ile zengin bir Aptal karşılaştılar ve sohbeta koyuldular. Konuştuklarından içlerindeki huzursuzluk anlaşılıyordu yalnızca.

Oradan geçmekte olan Yolların meleği ellerini iki adamın omzuna koydu. Ve tam o anda bir mucize gerçekleşti: İki adamın tüm varlıkları değiş tokuş olmuştu.

Ve ayrıldılar. Fakat tuhaf olan şu ki, Ozan elini cebine attığında kupkuru bir kumdan başka bir şey bulamadı. Aptal olan ise gözlerini kapadı ve kalbinde kıpırdamakta olan bir buluttan başka bir şey duyumsayamadı.

SEVGİ VE NEFRET

Bir kadın bir adama, “Seni seviyorum,” dedi. Adam da kadına, “Senin sevgine layık olmak yüreğimdedir,” dedi.

“Peki, sen beni sevmiyor musun?” diye sordu kadın.

Adam öylece baktı ve hiçbir şey söylemedi.

“Senden nefret ediyorum.” diye bağırdı kadın.

Bunun üzerine adam şöyle karşılık verdi: “Bu durumda senin nefretine layık olmak da kalbimdedir.”

RÜYALAR

Adamın biri bir rüya gördü ve uyandığında ne anlama geldiğini öğrenmek için bir müneccime gitti.

Müneccim ona şöyle söyledi: “Bana uyanırken gördüğün rüyaları anlat ben de sana onların ne anlama geldiğini söyleyeyim. Fakat uyurken gördüğün rüyalar ne benim bilgeliğime ne de senin hayal gücüne aittir.”

DELi

Deliler evinin bahçesinde solgun yüzlü, güzel mi güzel ve şaşkınlık içinde duran bir genç adama rastladım. Bankta onun yanına oturdum ve şöyle sordum, “Neden buradasın?”

Bana şaşkınlıkla baktı ve karşılık verdi: “Çok yersiz bir soru, fakat cevap vereyim. Babam beni kendinin bir kopyası yapmak istiyordu, aynı şekilde amcam da. Annem bende, örnek alacağım en muhteşem kişi olan denizci kocasının görüntüsünü görmek istiyordu. Abim ise onun gibi iyi bir atlet olmam gerektiğini düşünüyordu.

“Felsefe doktoru, müzik üstadı ve mantıkçı olan hocalarım da ayrıca beni, kendilerinin aynadaki birer yansıması olarak görmek niyetindeydiler.

“Bu yüzden buraya geldim. Burayı daha akılcı buluyorum. En azından burada kendim olabiliyorum.”

Birden bana döndü ve şöyle sordu, “Fakat söyler misiniz, siz de buraya eğitimden ve iyi öğütler yüzünden mi gelmek durumunda kaldınız?”

“Hayır, ben ziyaretçiyim.” diye cevap verdim.

Buna karşılık şöyle dedi: “Ah, anlıyorum. Siz duvarın ardındaki deliler evinde yaşayanlardanansınız.”

KURBAĞALAR

Bir yaz günü bir kurbağa eşine şöyle dedi: “Kıyıdaki evlerde yaşayıp bizim gece söylediğimiz şarkılardan rahatsız olan insanlardan korkuyorum.”

Eşi cevap verdi: “Peki ya onlar gündüzleri konuşarak bizim sessizliğimizi bölmüş olmuyorlar mı?”

“Unutmayalım ki, geceleri biraz fazla şarkı söylüyor olabiliriz.” diye cevap verdi kurbağa.

“Unutmayalım ki, onlar da gün içinde çok fazla konuşup gürültü yapıyorlar.” diye karşılık verdi eşi.

Bunun üzerine kurbağa şöyle dedi: “Gün boyu gürültü patırtı yapan boğa kurbağasına ne demeli?”

Eşi karşılık verdi: “Peki ya Tanrı’nın yasakladığı sesiyle komşuların kafasını şişiren koca kurbağalara ne demeli?”

Kurbağa, “Peki bu kıyılara gelip de havayı, gürültü ve gereksiz seslerle kirleten politikacılara, rahiplere ve bilim adamlarına ne demeli?”

“Peki, o halde biz bu insanoglundan daha iyi olalım. Geceleri sessiz olalım. Her ne kadar ay şarkılarımızı, yıldızlar tekerlemelerimizi söylememizi istese de biz onları kalbimizde saklayalım. En azından birkaç geceliğine sessiz kalalım,” dedi kurbağa.

Eşi, “Pekâlâ, sana katılıyorum. Bakalım iyi kalplilik neler getirecek?” diye karşılık verdi.

O gece kurbağalar sessiz kaldı; ikinci gece ve üçüncü gece de.

Ve ilginçtir ki, gölün kıyısındaki evde yaşayan kadın kahvaltıya indiğinde kocasına seslenerek, “Bu üç gecedir uyuyamadım. Kulaklarımda kurbağaların sesiyle uyumaya alışmışım. Onlara bir şey olmuş olmalı. Üç gecedir sesleri çıkmıyor ve uykusuzluktan çıldırmak üzereyim,” dedi.

Bunu duyan kurbağa eşine göz kırparak şöyle dedi: “Biz de kendi sessizliğimizden dolayı çıldıracaktık öyle değil mi?”

Eşi cevap verdi: “Evet, gecenin sessizliğinin ağırlığı üstümüzdeydi. Şimdi anlıyorum ki, kulaklarındaki

boşluğu sesle doldurması gerekenlerin konforu için şarkılarımızı kesmemizin bir anlamı yok.”

Ve o gece ayın, ritim ve tekerleme için olan çağrısı boşa çıkmadı.

YASALAR VE YASA KOYUCULUK

Çağlar önce bilge bir kral yaşardı. Tebaası için yasalar koymak istiyordu. Bin farklı kabileden bin farklı bilge getirtip ülkesi için yasa çıkarmasını emretti.

Ve istediği oldu.

Fakat ne zaman ki bin tane yasa parşömen kâğıtlarına yazıldı ve kralın huzurunda okundu, kral ruhunda bir acı hissetti zira ülkesinde bin farklı suç işlendiğinden haberi yoktu.

Sonra kâtibini çağırdı ve yüzünde bir gülümsemeyle yasaları kendisi yazdırdı. Kralın sadece yedi yasası vardı.

Ve çağırılan bin bilge adam ellerinde yazdıkları yasalarla beraber öfkeyle kabilelerine döndüler. Her bir kabile kendi bilgesinin yasasını uyguladı.

Bu nedenledir ki, günümüzde dahi bin yasa vardır.

Bu büyük bir ülkedir fakat bin tane hapishanesi vardır ki yasaları çiğneyen kadın erkekle doludur.

Bu gerçekten büyük bir ülkedir fakat halkı bin tane kanun koyucunun ve yalnızca bir bilge kralın soyundan gelir.

DÜN BUGÜN YARIN

Arkadaşıma dedim ki, “Şu adamın omzuna yaslanmış olan kadını görüyor musun? Daha dün benim omzuma yaslanıyordu.”

Arkadaşım şöyle karşılık verdi: “Yarın da benim omzuma yaslanacak.”

“Baksana onun yanına oturmuş. Daha dün benim yanımda oturuyordu,” dedim.

Arkadaşım ise şöyle dedi: “Yarın da benim yanımda oturuyor olacak.”

“Bak, onun kadehinden içiyor şarabı. Dün ise benimkinden içiyordu,” dedim.

“Yarın benim kadehimden içecek,” dedi arkadaşım.

Sonra, “Baksana nasıl da aşkla ve teslim olmuş gözlerle bakıyor ona. Dün ise bana bakıyordu,” dedim.

“Yarın bana bakıyor olacak,” dedi arkadaşım.

“Nasıl da aşk şarkıları fısıldıyor kulağına duyuyor musun? O fısıldadığı şarkılar daha dün benim kulağımdaydı,” dedim.

Ve arkadaşım şöyle dedi: “Yarın benim kulağıma fısıldıyor olacak.”

“Baksana, nasıl da sarılıyor ona. Daha dün bana sarılıyordu,” dedim.

“Yarın bana sarılıyor olacak,” dedi arkadaşım.

Sonra ben, “Ne tuhaf bir kadın.” diye karşılık verdim.

Fakat arkadaşım şöyle dedi: “O hayat gibi; her adamın hayalinde; ölüm gibi her adama hükmediyor; sonsuzluk gibi her adımı sarıp sarmalıyor.”

FİLOZOF VE AYAKKABI TAMİRCİSİ

Bir gün ayakkabı tamircisinin dükkânına yıpranmış ayakkabılarıyla bir filozof geldi. “Ayakkabılarımı tamir eder misiniz lütfen,” dedi filozof.

Ayakkabı tamircisi cevap verdi: “Şu anda başka birinin ayakkabılarını tamir ediyorum ve sizinkine başlayana kadar tamir edilecek daha birkaç ayakkabı var. Fakat siz ayakkabılarınızı burada bırakın ve bugünlük bu ayakkabıları giyin. Yarın kendinizinkileri gelip alırsınız.”

Filozof öfkeli bir halde, “Ben kendiminkinden başka ayakkabı giymem.” diye karşılık verdi.

Ayakkabı tamircisi ise, “Siz ayaklarınızı başkasının ayakkabısında görmek istemezken kendinizi gerçekten bir filozof mu sanıyorsunuz? Bu caddenin üzerinde başka bir tamirci daha var, ayakkabınızı orada tamir ettirin. O filozofları benden daha iyi anlıyor.”

KÖPRÜ USTALARI

Asi nehrinin denize kavuştuğu Antakya şehrinde, şehrin bir yakasını diğerine bağlayacak bir köprü inşa edilmişti.

Köprü tamamlandığında, sütunların birine Yunan ve Arami dillerinde şu yazılmıştı: “Bu köprü Kral II. Antiochus tarafından yaptırılmıştır.”

Ve tüm halk güzel Asi nehrinin üstüne kurulu güzel köprüden gelip geçtiler.

Bir akşam, kimilerinin yarı deli saydığı bir genç, o kelimelerin yazılı olduğu sütunun yanına gidip kelimelerin üstünü kömürle kapadı ve şunları yazdı, “Bu köprünün taşları tepelerden katırlarla indirildi. Köp-

rünün üzerinden gelip geçtiğinizde Antakya'nın katırlarının ve köprü ustalarının sırtında yürümüş oluyorsunuz.”

İnsanlar bu gencin yazdığı yazıyı okuduklarında, kimisi gülüp geçti, kimisi ise şaşırıp kaldı. Kimisi de, “tabi ya, bunu kimin yazdığını biliyoruz. Biraz deli değil midir o?” deyiverdi.

Fakat katırlardan biri diğer katıra şöyle dedi: “O taşları taşıdığımız günleri hatırlamıyor musun? Şimdi de diyorlar ki, köprü Kral Antiochus tarafından inşa edildi.”

ZAAD TARLASI

Zaad yolu üzerinde gezginin biri civar köylerde yaşayan bir adama rastladı. Gezgin parmağıyla işaret ederek, engin tarlaları gösterdi ve sordu: “Burası Kral Ahlam'ın düşmanlarını yendiği savaş alanı değil mi?”

Adam cevap verdi: “Burası hiçbir zaman bir savaş alanı olmadı. Bu tarlalarda bir zamanlar büyük Zaad şehri vardı fakat yandı ve kül oldu. Yine de şimdi gayet güzel bir tarla öyle değil mi?”

Gezgin ve adam ayrıldılar.

Yarım mil kadar gitmemişti ki gezgin başka bir adama rastladı. Parmağıyla tarlaları işaret ederek sordu, “Burası bir zamanlar büyük Zaad şehrinin bulunduğu yer değil mi?”

Adam cevap verdi: “Burada şimdiye kadar hiçbir şehir kurulmamıştır. Fakat bir zamanla burada bir manastır vardı ve Güneydeki ülkenin halkı tarafından yakıp yıkıldı.

Bir süre sonra Zaad yolunda gezgin bir adamla daha karşılaştı. Tekrar büyük tarlaları işaret ederek sordu, “Bu tarlalarda bir zamanlar büyük bir manastır vardı değil mi?”

Adam cevap verdi: “Burada hiçbir zaman bir manastır olmadı. Fakat bizim babalarımız ve dedelerimiz buraya bir zamanlar büyük bir göktaşı düştüğünü söylerlerdi.”

Ardından gezgin yoluna yüreğinde sorularla devam etti. Sonra çok yaşlı bir adamla karşılaştı ve onu selamlayarak sordu, “Efendim, ben bu yol üzerinde üç tane adamla karşılaştım ve her birine bu tarlalar hakkında sorular sordum. Hepsi de birbirinin söylediğini yalanladı ve her biri başka bir hikâye anlattı.”

Yaşlı adam başını kaldırıp cevap verdi: “Arkadaşım, o adamların hepsi sana olan neyse onu anlattı; fakat pek azımız başka bilgilere yeni bilgiler ekleyip asıl geręek olanı ortaya koyabiliriz.”

ALTIN KEMER

Günlerden bir gün yolda karşılaşan iki adam Sütunlar şehri Salamis’e doğru birlikte yürüyorlardı. Akşamüzeri geniş bir nehrin kenarına geldiler fakat geğebilecekleri bir köprü yoktu. Mecburen yüzmeleri gerekiyordu veya bilmedikleri yollardan geğmeye çalışacaklardı.

Ve birbirlerine şöyle dediler, Hadi yüzelim. Sonuç olarak nehir çok da büyük değil.” Ve kendilerini suya atıp yüzmeye başladılar.

Adamlardan, nehirleri ve nehirlerin akışını iyi bilen, bir anda hızla akan suyun içinde kontrolünü kaybedip sürüklenmeye başlarken hiç yüzme bilmeyen diğer

adam yüzerek karşı kıyıya geçiverdi. Sonra arkadaşının akıntıda çırpındığını gören adam kendini tekrar suya atarak onu da güvenli bir şekilde kıyıya çıkardı.

Akıntıyla sürüklenen adam, “Ama bana yüzme bilmediğini söylemiştin. Nasıl oldu da nehri böyle güvenle geçebildin?” diye sordu.

Diğer adam cevap verdi: “Arkadaşım, belimi saran bu kemeri görüyor musun? Bunun içi, karım ve çocuklarım için bir sene boyunca çalışarak kazandığım altın akçelerle dolu. Bu altın dolu kemerin ağırlığıdır nehrin karşı tarafına, karım ve çocuklarımın yanına geçebilmemi sağlayan. Ayrıca ben yüzerken omuzlarımda onları da taşıyordum.”

Ve iki adam Salamis’e doğru yola devam etti.

KIRMIZI TOPRAK

Ağaç, adama şöyle dedi: “Köklerim kırmızı toprağın ta derinlerindedir ve sana meyvelerimden veririm.”

Adam ise şöyle karşılık verdi: “Birbirimize ne kadar da benziyoruz. Benim de köklerim kırmızı toprağın ta derinlerindedir. Ve kırmızı toprak bana meyve sunasın diye sana güç verirken bana da onu şükranla kabul etmeyi öğretiyor.”

DOLUNAY

Dolunay tüm görkemiyle kasabanın üstüne doğdu ve kasabanın tüm köpekleri onun altında ulumaya başladılar.

İçlerinde yalnızca bir köpek ulumuyordu ve ciddi bir ses tonuyla diğerlerine şöyle dedi: “Ulumanızla ne

sükûneti uykusundan uyandırın ne de gökteki ayı yeryüzüne indirin.”

Ardından bütün köpekler ulumayı kesti ve müthiş bir sessizliğe büründü. Yalnızca konuşan köpek tüm gece boyunca sessizlik içinde ulumayı sürdürdü.

MÜNZEVİ ERMİŞ

Bir zamanlar münzevi bir ermiş yaşırdı. Ayda üç kere büyük şehre inip pazar yerlerini dolaşarak insanlara verme ve paylaşma hakkında vaazlar verirdi. Çok iyi bir konuşmacıydı ve ünü tüm şehre yayılmıştı. Bir akşam, üç adam ermişin inziva yerine geldi, ermiş de onları selamladı. Adamlar şöyle söyledi: “Bize gelip verme ve paylaşma hakkında vaazlar veriyorsunuz; çok malı olanların az malı olanlara vermeleri gerektiğini öğütölüyorsunuz; bu ünün size oldukça zenginlik kattığından şüphemiz yok. Şimdi bu zenginliklerinizden bize de verin zira ihtiyaç içindeyiz.”

Münzevi şöyle cevap verdi: “Arkadaşlarım, bu yatak ve döşekten ve bir sürahi sudan başka bir şeyim yok. Eğer arzu ediyorsanız onları alın. Ne gümüşüm ne de altınım var.” Bunun üzerine adamlar münzeviye bozuk bir suratla baktılar ve ardından kafalarını geri çevirdiler. Sonuncu adam kapıda bir süreliğine durdu ve şöyle dedi: “Seni yalancı! Seni üçkâğıtçı! Kendin yapmadığın şeyleri vaaz edip öğretiyorsun.”

ESKİ ESKİ ŞARAP

Bir zamanlar sadece mahzeni ve içindeki şaraplarıyla övünen zengin bir adam yaşırdı. Ve eski bir

bağ bozumundan, yalnızca kendi özel günleri için sakladığı bir testi şarabı vardı.

Bir gün şehrin başkanı adamı ziyarete geldi. Adam düşündü ve kendi kendine, “O testi sıradan bir başkan için açılmamalı,” dedi.

Sonra diyakoz piskoposu ziyaretime geldi. Adam yine kendi kendine söylendi: “Hayır, bu testi açmayacağım. Şarabın değerini bilemeyecek ve rayihası onun burun deliklerine ulaşamayacak.”

Bir gün ülkenin prensi geldi yemeğe. Fakat adam yine düşündü ve “bu sıradan bir prence çıkarılmayacak kadar çok asil bir şarap,” dedi içinden.

Hatta yeğenin evleneceği gün yine kendi kendine şunları söyledi, “Hayır hayır, o testi bu misafirler için çıkarılmamalı.”

Ve yıllar geçti, yaşlı bir adam olarak öldü ve her tohum gibi o da gömüldü.

Gömüldüğü gün yıllanmış testi diğer şarap testileriyle beraber gün yüzüne çıkarıldı ve adamın komşusu olan köylüler arasında paylaşıldı. Ve hiç kimse onun ne kadar yıllanmış olduğunu bilemedi. Onlar için kadehe dökülen şey sadece şaraptı.

İKİ ŞİİR

Yüzyıllar önce, Atina yolunda iki ozan karşılaştılar. Birbirlerini gördüklerine sevinmişlerdi.

Ozanlardan biri diğerine şöyle dedi: “Son zamanlarda ne besteledin? Lirinle uyumu iyi mi?”

Diğer ozan gururla cevap verdi: “Daha yeni en iyi şiirlerimden birini bitirdim. Belki de Grekçe’de şimdiye dek yazılmış olan en muhteşem şiir oldu. Yüce Zeus’a bir Yakarış.”

Ardından pelerininin içinden bir parşömen çıkararak şöyle dedi: “İşte bak burada. Onu sana okuyacağım. Gel şu beyaz servinin gölgesine oturalım.”

Ve ozan şiirini okudu. Uzun bir şiirdi.

Diğer ozan nazıkçe, “Harika bir şiir. Çağlar boyu yaşayacak ve yaşadıkça da seni onurlandıracak,” dedi.

Birinci ozan sakın bir şekilde sordu, “Peki ya sen son zamanlarda ne yazmaktaydın?”

Diğer ozan cevap verdi: “Çok az şey yazdım. Bahçede oynayan bir çocuğu anlatan sadece sekiz dizelik bir şiir.” Ve dizeleri okudu.

Birinci ozan, “fena değil, fena değil.” diye karşılık verdi.

Ve ayrıldılar.

Ve şimdi, aradan iki bin yıl geçti ve sekiz dizelik şiir hâlâ dilden dile dolaşır, çok sevilir ve sayılır.

Diğer şiir gerçekten de çağlar boyu kütüphanelerde ya da akademisyenlerin hücrelerinde yer bulsa da hiç sevilmemiştir ve hiç okunmamıştır.

LADY RUTH

Üç adam bir gün, yeşil bir tepenin üstünde bulunan beyaz bir eve uzaktan baktılar. İçlerinden biri şöyle dedi: “Bu Lady Ruth’un evi. O yaşlı bir cadıdır.”

İkinci adam, “Yanılıyorsun. Lady Ruth, kendini düşlerine adamış olarak yaşayan güzel bir kadındır.” diye karşılık verdi.

Üçüncü adam ise, “İkiniz de yanılıyorsunuz. Lady Ruth, bu koskoca toprakların sahibidir ve kölelerinin kanını emer,” dedi.

Ve Lady Ruth’u tartışarak yola koyuldular. Bir kavşağa geldiklerinde yaşlı bir adamla karşılaştılar. İçlerin-

den biri yaşlı adama sordu, “Bize şu tepenin başındaki beyaz evde yaşayan Lady Ruth hakkında bildiklerinizi anlatabilir misiniz?”

Yaşlı adam kafasını kaldırdı, gülümsedi ve şöyle cevap verdi: “Ben doksan yaşımıdayım ve Lady Ruth’u çocukluğumdan bilirim. O seksen yıl önce öldü ve şimdi evi bomboş. Bazen evin içinde baykuşlar öter, insanlar da o evin perili olduğunu söylerler.”

FARE VE KEDİ

Bir akşam bir ozan bir köylüyle karşılaştı. Ozan mesafeliydi, köylü ise utangaç. Yine de sohbete koyuldular.

Köylü şöyle dedi: “Son zamanlarda duyduğum bir hikâyeyi anlatayım sana. Farenin biri bir gün kapana koyulan peyniri afiyetle yerken kısılp kalmış ve yanına bir kedi gelmiş. Fare önce korkudan biraz titremiş fakat sonra kapanın içinde güvende olduğunu düşünmüş.

Ardından kedi şöyle demiş: “Son yemeğini yiyorsun dostum.”

“Evet,” diye cevap vermiş fare, “bir canım var ve dolayısıyla da bir kere öleceğim. Peki ya sana ne demeli? Senin dokuz canın olduğunu söylüyorlar. Bu da senin dokuz kere öleceğin anlamına geliyor öyle değil mi?”

Ve köylü, ozana bakarak şöyle devam etti: “Bu sence de tuhaf bir hikâyeye değil mi?”

Ozan cevap vermedi ve yoluna devam ederken yüreğinden şunlar geçiyordu: “Kesinlikle dokuz canımız var, dokuz canımız var kesinlikle. Dokuz kere öleceğiz, öleceğiz dokuz kere. Belki de yalnızca bir canımız olup kapana kısılmak daha iyidir tıpkı son yemeği bir

parça peynir olan köylü gibi. Fakat yine de çöldeki ve ormandaki aslanlarla akraba değil miyiz?”

LANET

Bir zamanlar yaşlı bir denizci bana şöyle demişti, “Otuz yıl önce denizcinin biri kızımla beraber kaçtı. Ve ben onları lanetledim zira hayatta kızımın başka hiç kimseyi sevmiyordum.

“Çok geçmeden bu denizci gemisiyle okyanusun dibine gömüldü ve tabi benim sevgili kızım da onunla birlikte gitti. O yüzden ben bir genç adamın ve bir genç kadının katiliyim. Onların sonunu getiren benim lanetimdi. Fakat şimdi bir ayağım çukurda ve Tanrı’nın affını diliyorum.”

Yaşlı adamın söylediği bunlardı, fakat sözlerinde bir kibir de vardı. Lanetinin gücünden gurur duyuyor gibi görünüyordu.

NARLAR

Bir zamanlar bahçesinde bir sürü nar ağacı dikili olan bir adam vardı. Her sonbahar geldiğinde evinin önüne gümüş tepsi içinde nar koyar ve tepsilerin üzerine de kendi eliyle yazdığı işaretleri koyardı: “Lütfen bir tane alın, ücretsizdir.”

Fakat insanlar gelip geçiyor ve hiçbiri meyve almıyordu.

Adam bunun üzerine düşündü ve bir sonbahar evinin önüne koyduğu gümüş tepsinin üzerine hiç nar koymadı. Onun yerine iri harflerle yazılmış bir levha yerleştirdi: “Bu topraklarda yetişen en iyi nar işte bura-

dadır. Fakat diğer narlardan daha fazla gümüş akçeye satıyoruz.”

Ve böylece komşuların hepsi koşa koşa nar satın almaya geldiler.

TANRI VE TANRILAR

Kilafis şehrinde, bir sofist, tapınağın basamaklarında duruyor ve çoktanrıcılıkla ilgili vaaz veriyordu. İnsanlar ise içlerinden şunu geçiriyorlardı: “Biz bunların hepsini biliyoruz. Onlar bizimle yaşayıp biz nereye gidersek oraya gelmiyorlar mı?”

Çok geçmeden Pazar yerine başka bir adam daha geldi ve insanlara seslendi, “Tanrı diye bir şey yoktur.” Onu dinleyenlerin birçoğu, verdiği haberdan ötürü mutluluk duymuşlardı zira Tanrılardan çok korkuyorlardı.

Derken başka bir gün, çok zarif bir adam geldi ve şöyle seslendi, “Yalnızca tek bir Tanrı vardır.” İnsanlar bunu duyunca korkuya kapıldılar zira tek bir Tanrı’nın yargısı, birçok Tanrı’nın yargısından daha korkutucu geliyordu insanlara.

Aynı mevsim, başka bir adam daha geldi ve halka seslendi, “Üç tane Tanrı vardır ve tekmişçesine yaşarlar rüzgârların üstünde; ayrıca onların merhamet dolu bir anneleri vardır ki hem eşleri hem de kız kardeşleridir.”

Bunun üzerine insanlar rahatladılar zira içlerinden şöyle geçiriyorlardı, “Üçü bir olan Tanrı bizim yanlışlarımızdan dolayı anlaşmazlığa düşecek ve hatta merhametli anneleri ise biz zavallılara avukatlık yapacaktır.”

Hala bugün Kilafis şehrinde, var olan ve var olmayan Tanrı, çok Tanrıcılık, üçü birleşik olan Tanrı ve Tanrı-

ların merhametli annesi konusunda tartişmalar yaşanır durur.

SAĞIR KADIN

Bir zamanlar sağır bir karısı olan zengin bir adam yaşardı.

Bir sabah, kahvaltı yaparlarken kadın adama şöyle dedi: “Dün Pazar yerine gittim ve şam’dan getirilen ipek kıyafetler, Hindistan’dan getirilen örtüler, İran’dan getirilen kolyeler ve Yemen’den getirilen bilezikler gördüm. Öyle görünüyordu ki, kervanlar yalnızca bunları taşımışlar şehrimize. Bir de bana bak, paçavra giyiyorum hem de zengin bir adamın karısı olarak. Ben de o güzel şeylerden almalıyım.”

Kahve içmekle meşgul olan kocası, “Canım, aşağı caddeye inip canının istediğini almaman için hiçbir neden yok.”

Sağır kadın karşılık verdi: “‘Hayır!’ Hep ‘hayır’ diyor-sun. ‘Hayır, hayır!’ Arkadaşlarımızın ve ailemizin içine bu paçavralarla çıkıp seni ve servetini utandırmamı mı istiyorsun?”

Kocası tekrar cevap verdi: “Ben ‘hayır’ demedim. İste-diğin gibi gidip şehre gelen en güzel kıyafetleri ve mücevherleri satın alabilirsin.”

Fakat kadın, kocasının söylediklerini dudaklarından yanlış okudu ve şöyle cevap verdi: “Sen zengin adam-ların içinde en sefil olanısın. Benim yaşıtım olan ka-dınlar şehrin bahçelerinde gösterişli kıyafetler içinde dolaşırken sen beni güzellik ve sevgiye dair olan her şeyden mahrum bırakıyorsun.”

Ve kadın ağılamaya başladı. Gözyaşları göğsüne dökü-lürken tekrar bağırdı, “Ne zaman bir kıyafet ya da

mücevher istesem bana her zaman ‘hayır, hayır’ diyor-
sun.”

Bunun üzerine kocası yerinden kalktı ve cebinden kesesini çıkararak bir avuç dolusu altın koydu önüne. Ve nazik bir sesle, “Şimdi gidip ne istersen alabilirsin hayatım.”

O günden sonra sağır kadın istediği bir şey olduğunda kocasının karşısına dikilip ağlamaya başlıyor, kocası da sakın bir şekilde kucağına bir avuç dolusu altın bırakıyordu.

Sonra kadın bir gün sürekli seyahat yapma alışkanlığı olan bir genç adama âşık oldu. Genç adam ne zaman yolculuğa çıksa kadın da oturup ağlardı.

Kocası ise ne zaman onu ağlarken görse içinden şöyle geçirirdi, “Herhalde şehre yeni bir kervan geldi ve sokağımıza ipek kıyafetlerle nadir bulunan mücevherler getirdi.”

Ve kocası kadının önüne bir avuç dolusu altın bıraktı.

ARAYIŞ

Bin yıl önce iki filozof Lübnan’ın yamaçlarından birinde karşılaştı. Filozoflardan biri diğerine, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

Filozof cevap verdi: “Bu tepelerin arasında olduğunu bildiğim gençlik pınarını arıyorum. Pınarın güneşe baktığını söyleyen bazı yazılar buldum. Peki ya sen? Sen ne arıyorsun?”

Birinci filozof cevap verdi: “Ben ölümün gizeminin peşindeyim.”

Ardından her iki filozof da bir diğerinin kendi ilminden yoksun olduğuna kanaat getirerek laf dalaşına giriştiler ve birbirlerini ruhsal körlükle suçladılar.

Şimdi bu iki filozof kavga gürültü rüzgârda bağırırken, kendi köyünde aptal sayılan bir adam yanlarından geçerken filozofların kavga ettiklerini gördü ve bir müddet durarak onları dinledi.

Sonra onlara yaklaştı ve şöyle söyledi: “Efendiler, belli ki siz ikiniz de aynı felsefe ekolüne bağlısınız ve aynı şeyi söylüyorsunuz. Yalnızca farklı sözcükleri kullanıyorsunuz. Biriniz gençlik pınarını ararken diğersiniz ölümün gizemini arıyor. Aslında ikisi de aynı şeyler ve her ikinizin içinde de var.”

Adam arkasını dönüp giderken şöyle söyledi: “Hoşça kalın bilgiler.” Ve hoşgörülü bir gülümsemeyle oradan ayrıldı.

İki filozof bir müddet sessizlik içinde birbirine baktı ve onlar da gülmeye başladılar. İçlerinde biri şöyle dedi: “Hadi o zaman gidip birlikte arayalım mı?”

ASA

Kral karısına şöyle dedi: “Madam, sen gerçek bir kraliçe değilsin. Karım olamayacak kadar kaba ve nezaketten yoksunsun.”

Karısı cevap verdi: “Efendim, siz kendinize kral diyorsunuz fakat siz de zavallı bir soytarıdan başka bir şey değilsiniz.”

Bu sözler kralı çok öfkелendirdi. Altın esasını aldığı gibi kraliçenin alnına indirdi.

O anda içeri başmabeyinci girdi ve şöyle söyledi: “Aman majesteleri! O asa bu ülkenin en iyi sanatçısı tarafından yapıldı. Allah korusun! Bir gün siz ve kraliçe unutulacaksınız fakat bu asa korunacak ve nesillerden nesillere güzelliğın bir simgesi olarak aktarılacak-

tır. Hatta bununla kraliçenin kafasını kanattığınız için efendim, artık daha da çok değerli olacak ve anılacak.”

YOL

Bir zamanlar tepelerin ardında oğluyla yaşayan bir kadın vardı. Bu çocuk onun ilk ve tek çocuğuydu. Ve bir gün doktor başındayken çocuk yüksek ateşten öldü.

Annesi acıdan deliye dönmüştü ve doktora haykırarak şöyle söyledi: “Söyleyin bana, söyleyin bana, çabasını durduran, türküsünü susturan neydi?”

Doktor cevap verdi: “Ateş”.

Anne karşılık verdi: “Ateş nedir?”

“Bunu açıklayamam,” dedi doktor ve devam etti, “Bu şey, vücuda giren ve insan gözüyle görülemeyecek kadar sonsuz küçük bir şeydir.”

Doktor oradan ayrıldı. Kadın kendi kendine tekrar etmeye başladı “Sonsuz küçük bir şey, gözlerimizle göremeyiz.”

O akşam rahip taziyeye geldi. Kadın ağlayarak haykırdı, “Neden ben oğlumu kaybettim, benim biricik oğlumu, benim ilk doğan yavrumu neden kaybettim?”

Rahip cevap verdi: “Sevgili çocuğum, bu Tanrı’nın takdiridir.”

“Tanrı nedir ve nerededir? Onu bulup karşısına geçip bağrımı delmek ve kalbimdeki kanları ayaklarının dibine dökmek isterdim. Söyle bana O’nu nerde bulabilirim?” dedi kadın.

Rahip şöyle cevap verdi: “Tanrı sonsuz büyüktür. İnsan gözü onu göremez.”

Kadın haykırdı, “Sonsuz küçük olan bir şey oğlumu sonsuz büyük olan bir şeyin iradesine karşı aldı götürdü. Peki, o zaman biz neyiz? Biz neyiz?”

Tam o anda kadının annesi elinde çocuğun kefeniyle odaya girdi. Kızının ve rahibin konuşmalarını duymuştu. Kefeni elinden yere bıraktı ve kızının elini kendi ellerinin arasına akarak şöyle dedi: “Sevgili kızım, hem sonsuz küçük hem de sonsuz büyük olan bizleriz ve bizler aynı zamanda bu ikisi arasında birer köprüyüz.”

BALİNA VE KELEBEK

Bir akşam bir kadın ve bir adam kendilerini bir at arabasında yan yana buldular. Daha önceden de karşılaşmışlardı.

Adam bir ozandı ve kadının yanında otururken onu bazen kendi ürettiği bazen de kendinin olmayan hikâyelerle eğlendirirdi.

Fakat o konuşurken kadın uyuyakaldı. Birden bire araba sendeledi ve kadın uykusundan uyanırken şöyle söyledi: “Yunus peygamber ve balinanın öyküsünü yorumlayış tarzınıza hayran kaldım.”

Ozan cevap verdi: “Fakat Madam, ben size, kelebek ve beyaz güle ve onların birbirlerine nasıl davrandıklarına dair kendi yazdığım hikâyemi anlatmıştım!”

GÖLGE

Bir haziran günü, ot, karaağaç gölgesine şöyle dedi: “Sürekli bir sağa bir sola sallanıp duruyorsun ve huzurumu kaçıyorsun.”

Gölge cevap verdi: “Hayır ben değil, ben değil. Gök-yüzüne doğru bak. Bir batıya bir doğuya doğru hareket edip duran, güneşle yeryüzü arasında bir ağaç var.”

Ve ot başını kaldırıp yukarı baktı ve ilk defa ağacı gördü. İçinden şunları geçirdi, “Şuna bak, benden daha iri bir ot varmış.”

Ve ot sessizliğe büründü.

BULAŞICI HUZUR

Tomurcuklanmış olan bir dal, bir diğerine şöyle dedi: “Bu ne kadar sıkıcı ve durgun bir gün.”

“Gerçekten de sıkıcı ve durgun,” dedi diğer dal.

Tam o esnada, bir serçe dallardan birine kondu, ardından diğer serçe de yakınına kondu.

Serçelerden biri cıvıdayarak şöyle dedi: “Eşim beni terk etti.”

Diğer serçe haykırarak, “Benim eşim de gitti ve bir daha asla geri dönmeyecek ama bana ne?” dedi.

İki kuş başladılar ötmeye ve karşılıklı atışmaya. En sonunda gökyüzünde gereksiz bir gürültüyle kavga etmeye başladılar.

Bir anda iki serçe daha indi gökten. Huzursuz olan iki serçenin yanına sessizce oturdular. Huzur ve sükûnet vardı.

Daha sonra çiftler çiftler uçup gittiler.

Birinci dal komşu dala şöyle dedi: “büyük bir ses kavgasıydı bu.”

Diğer dal cevap verdi: “Nasıl istersen öyle adlandır ama şuan her ikisi de huzurlu ve rahat. Eğer yükseklerdeki hava barışı sağlayabiliyorsa, aşağıda yaşayan-

larda sağlayabilir. Rüzgârla beraber biraz daha yakınıma gelmek istemez misin?”

“Ah, elbette. Barış aşkına, bahar sona ermeden.”

YETMİŞ

Genç ozan prensese, “Sizi seviyorum,” dedi. Ve prenses ise şöyle karşılık verdi: “Ben de seni seviyorum çocuğum.”

“Fakat ben sizin çocuğunuz değilim. Ben bir erkeğim ve sizi seviyorum.”

Ve prenses şöyle dedi: “Ben, kız ve erkek çocuklarının validesiyim, onlar da kız ve erkek çocuklarının validesi ve babası. Ayrıca benim oğullarımdan biri senden daha büyük.”

Fakat genç ozan şöyle dedi: “Ama ben sizi seviyorum.”

“Çok geçmeden prenses öldü. Fakat onun son nefesi yeryüzünün en büyük nefesine karışırken içinden şunları geçiriyordu, “Benim sevgili biricik oğlum, genç ozanım, belki bir gün yine karşılaşırız ve ben yetmiş yaşımda olmam.”

TANRI'YI BULMAK

İki adam vadide yürürken içlerinden biri parmağıyla dağları işaret etti ve “İnziva yerini görüyor musun? Orada, dünyadan elini eteğini çekmiş bir adam yaşıyor. Yalnızca Tanrı'yı arıyor ve bu dünyaya dair bir arzusu yok,” dedi.

Diğer adam şöyle cevap verdi: “O adam inziva yerini, inzivanın yalnızlığını terk edip bu dünyaya dönüp, bizim keyif ve acılarımızı paylaşmadan, rakkaselerle

düğünlerde raks etmeden, ölülerimizin başında bizimle beraber ağlamadan Tanrı'yı bulayacaktır.”

Diğer adam ikna olmuştu fakat yine de şöyle söyledi: “Söylediklerinin hepsine katılıyorum, yine de münzevinin iyi bir adam olduğuna inanıyorum. Ayrıca belki de iyi bir insan, yokluğuyla bir sürü adamın iyiymiş gibi görünen varlığından daha çok fayda sağlayabilir ne dersin?”

NEHİR

Büyük nehrin geçtiği Kadişa vadisinde, iki küçük dere karşılaştılar ve sohbete koyuldular.

Derelerden biri diğerine şöyle dedi: “Buraya nasıl geldin dostum ve yolun nasıldı?”

Diğeri cevap verdi: “Yolum güçlüklerle doluydu. Değirmenin taşı kırıldı ve beni bitkilerine doğru yönlendiren çiftçi öldü. Ben de güneşin altında pis pasaklıların tembelliği arasından süzölmek için çabaladım durdum. Peki, senin yolun nasıldı kardeşim?”

Diğer dere cevap verdi: “Benimkisi farklı bir yoldu. Tepelerden aktım ve güzel kokulu çiçeklerin ve utangaç söğütlerin arasına ulaştım. Kadınlar ve erkekler suyumı gümüş bardaklarla içtiler; küçük çocuklar pembemsi ayaklarını benim kıyılarımdan sarkıttılar; etrafımda kahkahalar ve güzel şarkılar vardı. Senin yolunun keyifli olmaması ne kadar da üzücü.”

Tam o esnada nehir yüksek bir sesle konuştu, “Gelin, gelin, denize gidiyoruz. Hadi gelin, gelin, daha fazla konuşmayın. Beni takip edin. Denize gidiyoruz. Gelin, gelin, benimleyken iyi ya da kötü tüm gördüklerinizi unutacaksınız. Gelin, gelin. Deniz olan annemizin

kalbine ulaştığımızda hepimiz geçtiğimiz tüm yolları unutacağız.”

İKİ AVCI

Bir Mayıs günü, Neşe ve Acı bir nehir kenarında karşılaştı. Birbirlerini selamladılar ve sakin suyun kenarına oturup sohbete koyuldular.

Neşe, dünyadaki gzelliikten, tepelerin arasında bulunan ormanlardaki yaşamın muhteşemliğinden ve gün batımının ve akşamın trksnden bahsetti.

Acı ise, neşenin söylediklerine katıldı zira Acı, andaki mucizeyi ve oradaki güzelliği bilirdi. Tepelerin ardındaki topraklardan bahsederken Acı çok gz alıcıydı.

Neşe ve acı uzun saatler boyu konuştular ve bildikleri her şey üzerinde hem fikir oldular.

O esnada nehrin diğer kıyısından iki tane avcı geçiyordu. Avcılar geçerken karşı kıyıya bakarak, “bu iki kişi kim acaba?” diye sordu içlerinden biri. Diğeri cevap verdi: “İki mi dedin? Ben sadece bir kişi görüyorum.”

Birinci avcı, “Fakat iki kişi var,” dedi.

Diğer avcı, “Ben yalnızca bir kişi görüyorum ve nehirdeki yansıma da ayrıca bir kişinin,” dedi.

“Hayır, iki tane var,” dedi birinci avcı “ve nehirde ise iki kişinin yansıması var.”

Fakat ikinci adam tekrar karşı ıktı, “Ben yalnızca bir tane görüyorum.”

Diğeri tekrar cevap verdi: “Ama ben çok net iki kişi görüyorum.”

Ve bugün hâlâ avcılardan biri, iki kişi gördüğünü söyler, diğeri ise şunu iddia eder, “Arkadaşım bir nevi kr.”

BİR BAŞKA GEZGİN

Bir zamanlar bir başka gezgin tanıdım. O da biraz deliydi ve benimle konuştu:

“Ben bir gezginim. Bazı zamanlarda sanki cücelerin arasında dolaşıyormuşum gibi hissediyorum. Ve benim kafam onlarınkinden yetmiş kat daha havada olduğu için de daha özgür ve büyük düşünceler yaratıyorum.

“Aslında insanların arasında ya da üstünde dolaşmıyorum. Onların tek görebildiği topraklarındaki ayak izim.

“Çoğu zaman da ayak izlerimin büyüklüğü ve şekli hakkında konuştuklarını duyuyorum. Mesela bazıları ‘Bu iz, geçmişte bu topraklarda yürümüş bir mamutun ayak izi’ diyor. Sonra bir diğeri ise, “Hayır, buralar uzak yıldızlardan düşen göktaşının iz bıraktığı yerler.” diyor.

“Fakat sen dostum, sen çok iyi biliyorsun ki bunlar yalnızca bir gezginin ayak izleri.”

Türkçesi: Bahar Varol

şairin
ölümü
hayatıdır

CİBRAN

kf